

Hvězdné spiknutí.

Autor: Andreas von Rétyi.

Obsah

Místo předmluvy dopis čtenářům ...

1. Hledání stop ...

2. Záhady devíti původních bohů ...

3. Hádanky v kameni a prachu ...

4. Hvězdy starého Egypta ...

5. Monumenty pro věčnost...

6. Z Thovtových časů ...

7. Neznámé síly ...

8. Kletba faraónů ...

9. Časoprostorové propusti...

10. Znemožněná věda ...

11. Tajné projekty ...

12. Kde je hvězdná brána? ...^^^

Místo předmluvy-dopis čtenářům.

Když jsem se rozhodl napsat tuto knihu, tušil jsem, že podstupuji dobrodružství, a upozorňuji, že s ním zároveň musíte počítat i vy, moji čtenáři.

Na základě nesčetných informací, jež jsem shromažďoval mnoho let, jsem se "opovážil" přemýšlet nahlas respektive "viditelně" a se svými úvahami se s vámi podělit - téměř v podobě myšlenkového experimentu. Mnohé informace a skutečnosti se v průběhu rešerší spojily do neobvyklé, a přesto jímavě jednotné struktury. Všechno do sebe kupodivu zapadlo vždy ve správnou chvíli. Když se při práci jakoby samy od sebe odhalovaly netušené důvody a motivy, nedokázal jsem se občas ubránit nesmyslnému pocitu, že tuto knihu za mne píše někdo jiný nebo něco jiného.

Základní teze se koneckonců nedá prokázat.

K tomu, abych získal definitivní důkazy, bych musel sám patřit do úzkého "kroužku spiklenců". Ale pak bych určitě nechtěl nebo nemohl o ničem vypovídat!

Je to obtížné, snad dokonce nebezpečné téma. Ale ať už je tomu jakkoli, domnívám se, že vylíčené záhadné události, zatajování a padělání objevů, které prokazatelně na mnoha místech provázelo egyptské záhady, hovoří nadmíru jasnou řečí. Tajnosti se tady dělají doslova se vším! Obzvláště dnes je pro nás velice obtížné nahlédnout za tyto kulisy. Stará technologie je i pro na slovo vzaté odborníky z větší části naprosto neprůhledná a nepochopitelná, jsme zaplavováni pouhými dojmy, a hlavně nemáme na nic čas. Už trestuhodně dlouho úplně pouštíme ze zřetele, že svět, v němž žijeme, je ve skutečnosti zcela jiný. Má na tom zájem několik mocných jedinců, kteří skutečně vědí, co všechno se na naší planetě odehrává. Kromě jiných příležitostí jsem si toho opakovaně povšiml už při dlouholetých přípravných pracích ke knize Geheimbasis Area 51 (Tajná základna Area 51).

A co vlastně zamýšlím říci Hvězdným spiknutím?

Hned úvodem bych chtěl konstatovat, že se mi určitě nepodařilo vyřešit všechny záhady našeho světa. Kdybych se něco takového byť jen náznakem domníval, byl by to z mé strany samozřejmě velikášský blud v nejčistší podobě. Občas jsem jenom sondoval na povrchu záhadných skutečností, avšak i přesto se dostala na denní světlo celá řada ohromujících poznatků. Chtěl bych vám na následujících stránkách pomoci velice neobvyklých a mysteriózních procesů a

skutečností ukázat, že některé zdánlivě naprosto odlišné jevy jsou spojeny nanejvýš jemným předivem. Budu se snažit vám osvětlit, jaký význam dodnes má starý Egypt pro tajné organizace, které v této zemi s nezměrným úsilím a vynaložením velkých nákladů - přirozeně s vyloučením veřejnosti - pátrají a bádají.

A v neposlední řadě je mým cílem předložit vám jisté informace dokládající to, že dějiny lidstva byly padělány už v "době kamenné" a že naše budoucnost už na několika místech naší planety započala.

Při této práci jsem se musel často spoléhat na výpovědi svědků, indicie, staré báje a pověsti, záhadné jevy, nekonvenční vědecké ideje, neobvyklé závěry a podivuhodná fakta. Ačkoli je v knize vzájemně konfrontováno mnoho nezávislých pramenů, všechno se spojuje do neuvěřitelně jednotného obrazu, z něhož vyplývá, že ve starém Egyptě bylo střeženo a tradováno se tajné vědění, které je dodnes velice brizantní, že se tam dají objevit stopy dvou technologických kultur a že se armáda a další organizace pokoušejí při maximálním utajení v podnikaných tajných akcích tyto prastaré vědomosti získat, a to pomocí technologií, jež působí až utopickým dojmem.

V neposlední řadě bych vás ovšem chtěl přimět i k tomu, abyste se sami začali zaobírat nekonvenčními myšlenkami, přemýšleli v nových kategoriích a časem se neváhali bez předsudků podívat na možnosti, které se "zdravému lidskému rozumu" nejeví jako reálné. Chtěl bych vás vyzvat k tomu, abyste nebrali za bernou minci všechno, co vám bude řečeno. Je samozřejmé, že nevidím za vším a za každým nějaké spiknutí. Ale není přece jen lepší být z opatrnosti trochu předpojatý než projevovat neomluvitelnou naivitu a důvěřivě kráčet světem vytvořeným nedokonalým lidským duchem?

O všem pochybujte - jak o tom, o čem píše já, tak rovněž o všem, co je vám předkládáno oficiálně!

Jestliže vás však četba této knihy přece jen přivede k zamyšlení a vy si začnete častěji klást otázku, zda náš oficiálně poznávaný svět není jen pouhou kulisou a jestli zdánlivě nemožné snad přece jen není možné, pak se, alespoň podle mého názoru, neobyčejný výlet do historie, podniknutý s touto knihou, více než vyplatil!

Andreas von Rétyi na "jaře budoucnosti".

1. Hledání stop.

Na sklonku odpoledne 20. dubna 1959 se v parku v Dade County (Florida) nacházel umírající muž. Dýchal jen velmi slabě a ležel v bezvědomí na volantu svého automobilu. Škvírou v okně byla do vozu zavedena hadice z výfuku. Byla to typická scéna posledního zoufalého činu. Dnes už nikdo nedokáže říci, kdy tento nešťastník vydechl naposledy, ale muselo k tomu dojít velmi brzy, snad už při převozu do nemocnice. Několik známých zesnulého tvrdilo, že nejspíš vůbec nešlo o sebevraždu.

Ať už je pravda jakákoli, brzy vyšlo nad veškerou pochybnost najevo, že k popsanému úmrtí došlo na pozadí opravdu neobyčejných událostí.

Oním mrtvým byl jistý dr. Morris Ketchum Jessup, astronom a matematik. Jessup byl mnohostranně nadaný muž, který se ani v nejmenším neostýchal přemýšlet o neobvyklých fenoménech.

Účastnil se expedic do středo americké džungle a zkoumal trosky mayských chrámů, přičemž jako jeden z prvních badatelů vyslovil domněnku, že objevené architektonické komplexy nemohly být dílem pouze lidských rukou. Napsal také několik knih o záhadě létajících talířů. V roce 1955 bylo vydáno jeho dílo Obhajoba UFO (The Case for the UFO), v níž se pokusil poskytnout čtenářům celkový přehled o tomto tajuplném úkazu. Opakovaně v něm zdůrazňoval, že je nesmírně důležité, aby se v rámci univerzálního sjednocování vědeckých poznatků zkoumala teorie polí, kterou se do té doby marně pokoušel objevit Albert Einstein - a jak dnes víme, už mu nebylo souzeno ji postulovat.

Tento fyzikální génius, označovaný ve stáří jako "svědomí světa", zemřel v dubnu téhož roku, v němž byla vydána Jessupova kniha. Jessup si byl jistý tím, že zoufale hledaná teorie je zároveň odpovědí na záhadu pohonu neidentifikovatelných létajících objektů.

K uvedené knize se však pojí ještě jedna zvláštní příhoda, která pravděpodobně sdružuje hned několik fantastických záhad. Prazvláštní začátek celé záležitosti se datuje na konec července 1955, kdy se jeden exemplář Jessupovy knihy "náhodně" ocitl v rukou admirála Furtha, vedoucího Kanceláře námořního výzkumu ve Washingtonu (Office of Naval Research, ONR). Odesílatel se raději zahalil do závoje anonymity. Poštovní razítko každopádně prozradilo, že balíček byl odeslán ze Seminoly, malého texaského městečka. Víc se zjistit nepodařilo.

Mnohem zajímavější je ovšem skutečnost, že stránky zaslané knihy se doslova hemžily poznámkami, které sice byly napsány různobarevnými propisovačkami, ale pocházely zřejmě od jediné osoby. Co měla námořní kancelář s pestrobarevně popsanou knihou o UFO dělat? Třem pracovníkům ONR, Ritterovi, Sherbymu a Hooverovi, to však připadalo jako dostatečný impulz, aby se textem začali zabírat podrobněji. Pozvali k sobě autora knihy. Jessup byl vším přirozeně nevýslovně překvapen, ovšem neskonalý údiv v něm vyvolaly především barevné poznámky na jednotlivých stránkách. A ať už je tam napsal kdokoli, nepochybně to byl opravdový znalec nevysvětlitelných nebeských fenoménů - a nejen to. Kniha navíc obsahovala dodatek, který vzbudil mimořádný zájem všech zainteresovaných. Byl v něm popsán přísně tajný námořní experiment z roku 1943, při němž se údajně podařilo zneviditelnit torpédoborec amerického námořnictva (DE 173) USS Eldridge.

Vlastní cíl pokusu spočíval v myšlence, že se celé válečné plavidlo zahalí magnetickým polem, čímž unikne tehdy právě vyvinuté technice radarové lokalizace. Při prakticky prováděném zmíněném experimentu však zřejmě došlo ještě k něčemu úplně jinému - k průlomu časoprostorového kontinua, při němž se loď i s posádkou rozplynula ve vzduchu. A kromě toho - není ovšem zcela jasné, zda to bylo při tomto nebo jiném pokusu - byl Eldridge navíc teleportován a znovu se objevil v našem trojrozměrném prostoru ve vzdálenosti několika set mil, přesněji před Norfolkem (Virginie).

Když Morris Jessup studoval ve své knize ony pestrobarevné marginálie, zdál se mu být rukopis nějak povědomý. Byl totiž stejný jako písmo v dopisech, které nedávno obdržel od jakéhosi záhadného muže, jenž se podepisoval Carl M. Allen nebo také Carlos Miguel Allende - tak ho prý během jeho opakovaných cest do Mexika údajně pojmenovali tamní Rómové. Allen tvrdil, že celý experiment sledoval jako očitý svědek z jiné lodi, křižníku Andrew Furuseth - a Eldridge měl údajně před sebou jako na dlani. Experiment s nesmírně závažnými následky skutečně probíhal pod jím uváděným kódovým označením "Project Rainbow" (projekt Duha), přestože do análů nevysvětlitelných jevů vešel jako "Filadelfský experiment" (ve Filadelfii torpédoborec kotvil na námořní základně). Allen poslal Jessupovi několik dopisů, oba muži se však nikdy osobně nesetkali.

Záhadný pisatel stručně a přesvědčivě prohlašoval, že Einstein svou údajně nikdy nedokončenou jednotnou teorii pole ve skutečnosti vytvořil už ve

dvacátých letech a že Filadelfský experiment byl pouze její praktickou aplikací, třebaže ta potom skončila naprosto nečekaně a s dalekosáhlými důsledky.

Nedbale povýšeným, občas záměrně provokativním tónem a chaotickým pravopisem, jímž chtěl nejspíš zabránit možné pozdější identifikaci své osoby na základě stylistických a pravopisných shod, osvětlil americkému astronomovi několik dalších aspektů tohoto experimentu. Text jednoho z dopisů začínal takto:

"Můj milý dr. Jessupe, Vaše výzva veřejnosti, aby se hromadně mobilizovaly Vaši stoupenci a vydaly zákon na výzkum jednotné teorie pole Dr. Alberta Einsteina (1925 až 1927), JE naprosto ZBYTEČNÁ. Jistě nebude od věci, když se dovíte, že ten dobrý doktor nebyl ani tak veden matematikou jako spíše humanikou, když svou práci stáhl. Výsledek jeho pozdějších propočtů ho zmátl. Proto se nám dnes tvrdí, že tato teorie nebyla dokončena. Dr. B. Russel privátně říká, že byla dokončena - a upozorňuje také, že Člověk pro ni ještě není zralý a že to tak bude až do konce třetí Světové války..."

Přibližně v tomto duchu a formě dopis pokračuje.

Allen(de) se v něm zmiňuje o vědci jménem dr. Franklin Reno, jehož výzkumy byly použity v rámci daného projektu. Přes kvalitní fyzikální výsledky a prověřený teoretický propočít celého týmu vědců se však námořnictvo zdráhalo tento postup použít. Allen proto ujišťoval:

"Tento výsledek byl a je dodnes důkazem, že Jednotná (teorie pole - pozn. překl.) do určité míry skutečně souhlasí. Za hranici této rozumné míry se neodváží pokročit žádný člověk, je-li při všech smyslech nebo má-li alespoň jeden zdravý smysl..."

Výsledkem bylo totální zneviditelnění lodi typu torpédoborce na moři a její kompletní posádky (v říjnu 1943). Magnetické pole mělo podobu rotačního elipsoidu a sahalo do vzdálenosti asi sta metrů daleko od obou boků lodi. Všechny osoby, které pobývaly v tomto poli, měly jen rozmazaně rozpoznatelné obrysy. Viděly však všechny, kteří byli na palubě, zřejmě ve stejném stavu, a navíc tak, jako by kráčeli vzduchem nebo stáli nad palubou. Nikdo mimo dosah magnetického pole nemohl nic vidět kromě ostře ohraničeného otisku lodního trupu ve vodě, přirozeně jen za předpokladu, že se dotyčná osoba nacházela dostatečně blízko, ale přesto za hranicemi magnetického pole.

Proč Vám to dnes sděluji? To je prosté. Chcete-li přijít o rozum, zveřejněte tuto informaci. V současnosti je polovina důstojníků a členů posádky téhle lodi úplně mimo. Mnozí jsou dodnes umístěni v příslušných ústavech, aby se jim dostalo odborné vědecké pomoci..."

Allen dále podrobně popsal, jaké účinky experimentu pocítili námořníci na palubě Eldridge na vlastní kůži. Někteří "se rozplynuli", takže se stali neviditelnými, jiní uvízli v silovém poli a doslova v něm "zamrzli". Vyskytli se členové posádky, kteří - jak tvrdil Allen - se propadli ocelovými stěnami, propojili se s kovem, případně se vznítily.

Nikdo zřejmě vůbec nepočítal s tím, že vytvoření silného magnetického pole bude mít kromě žádoucího účinku v podobě vlastností "Stealthu" (ve smyslu maskovací ochrany) mnohem dalekosáhlejší a děsivější důsledky.

Ve svém podrobném (druhém) dopise uvedl Allen ještě několik odkazů na to, kde by měl Jessup pátrat a jakým směrem pokračovat v dalším bádání, aby se dobral dalších potvrzení uvedených skutečností, a ukončil své líčení narážkou na Jessupovo toužebné přání urychlit hledání jednotné teorie pole:

"Prosím Vás, abyste provedl těchto několik šetření a udusil se pak vlastním jazykem, až pomyslíte na to, co jste tu doslova protlačil jako zákon.

S neúctou Váš Carl M. Allen" Byla to cynická poznámka, pramenící nejspíš ze šokující osobní zkušenosti nabyté při Filadelfském experimentu. Neméně cynická ovšem byla hlavně s ohledem na způsob Jessupovy smrti. Měl jeho nepřirozený konec něco společného s Allenovými odhaleními? Je nesporné, že astronom se od té doby pozoruhodně změnil. Jeden z jeho nejbližších přátel, dr. Ivan Sanderson, ho později charakterizoval jako "přemrštěného nadšence, možná příliš entuziastického a přesvědčeného o svých teoriích". Radikální proměna se dostavila po obdržení Allenových dopisů. Od té doby Jessup "vše zpochybňoval" a sám dával jednoznačně najevo, že nejde jenom o pouhou náhodnou souhru okolností a událostí. Sanderson doslova uvádí: "Když jsme se setkali naposled, prohlásil, že prostě nedokáže myslet ‚kosmicky‘, a objasnil mi, že myšlenky, které vyjádřil Allen ve svých dopisech i v okrajových poznámkách v knize, přesahují možnosti jeho chápání a překonávají všechno, čemu se zatím stačil naučit a čemu doposud věřil." Sanderson konstatoval, že jeho přítel byl od kontaktu s Allenem "naprosto mystifikován", avšak také on byl přesvědčen, že zmíněné dopisy obsahují příliš mnoho informací a že tento materiál se prostě nedá jen tak ignorovat. Celá záležitost tedy představovala

jeden velký problém. Mnohé Allenovy údaje se sice daly ověřit, a dokonce i potvrdit, například existence Eldridge nebo Allenova přítomnost na lodi Andrew Furuseth, avšak v podstatě bohužel jen on sám zůstal jediným svědkem tohoto mimořádného případu, přesahujícího hranice naší představivosti. Od té doby se ovšem odehrály některé další události, nasvědčující tomu, že Carl M. Allen alias Carlos Miguel Allende měl pravdu a že přísně utajované pokusy s prostorem a časem se skutečně prováděly a stále ještě provádějí. Čas, přesněji řečeno manželský svazek prostoru a času, napíná onu červenou nit, na níž jsou jako na nekonečně dlouhé prádelní šňůře "zavěšeny" všechny události pozemských a kosmických dějin. Za normálních okolností zde není místo pro žádný nesoulad - pokud ovšem někdo příslušným způsobem nezasáhne zvenčí, jak se to pravděpodobně naprosto neočekávaně stalo při Filadelfském experimentu. Často slyšíme otázku, kdo vlastně ovládá tento svět, kdo je pánem naší planety. Samozřejmě jsou to ti, kteří vládou časoprostoru - tak tomu přece bylo vždycky. Ale kdo je pánem časoprostoru? Zcela určitě to jsou entity, které časoprostor ovládají. Proto se vcelku nemůžeme příliš divit tomu, že se lidé neustále snaží, aby uspěli ve stejném "umění" - připomeňme si třeba touhu alchymistů po získání elixíru života! Nejpozději od úspěšného pokusu o zásah do časoprostoru ve smyslu Filadelfského experimentu musely určité skupiny, především samozřejmě tajné vládní a armádní instituce a s nimi více nebo méně propojené další "tajné kroužky", projevovat eminentní zájem o to, aby v této oblasti výzkumu pokročily a získaly a rozvinuly potřebné znalosti. Zničehonic přestaly prakticky existovat jakékoli obranné bariéry, především pro armádu. Technologie umožňující teleportovat celé flotily, cestovat časem a být kdekoli přítomna v neviditelné podobě je téměř všemocná. Je samozřejmé, že vojenské kruhy i při sebemenším příslibu šance, že by se k takovému zdroji moci mohly dostat, sázejí na tuto možnost a horečně pracují na tom, aby takového cíle co nejdříve dosáhly. Jistě si řeknete, že tohle všechno je sice moc hezké a přínosné - nebo spíše do určité míry strašné a škodlivé -, ale určitě se zároveň začnete vyrovnávat s neodbytnou otázkou, co má tohle všechno vlastně společného s tématem této knihy, s tajemstvími starého Egypta a odkazy na spiknutí, které se podle všeho kupodivu odehrává na březích životodárného Nilu. Na první pohled se opravdu nedá objevit žádná podobná souvislost. Avšak dopřejme si druhý, tentokrát trochu hlubší pohled. Odsuňme společně trochu stranou vysoký papyrus a podívejme se, co se za ním skrývá. Můžete se spolehnout na to, že přitom zažijete mnohá překvapení! Krůček za krůčkem totiž vyjde najevo, že doslova univerzální roli tady hraje čas, pravděpodobně jeden z nejzáhadnějších

fenoménu vůbec, který je spoluodpovědný za četná, námi dosud zřejmě nepostihnutelná tajemství. K tomu, abychom zjistili, jaké souvislosti existují mezi zdánlivě zcela nesouvisejícími událostmi a fakty, si musíme dopřát jen jedno - trochu času! Pak snadno zjistíme, že v Egyptě časově ledacos "nehraje" a že se tam děje mnoho věcí, jež nezapadají do našich běžných představ. Budeme se muset smířit i s poznatkem, že se zde určité informace také - a to velmi dlouho - utajují, protože prý pro ně naše doba ještě není dostatečně zralá. Poznáme, že se občas o určité záležitosti v zemi na Nilu zajímají i jisté organizace a uskupení, které bychom na území bývalé říše faraónů rozhodně nehledali. A jistě nikomu neunikne, že se tyto síly zřejmě snaží o to, aby se některé informace nikdy nedostaly na denní světlo. Než se ale do toho všeho společně pustíme, nebojme se připomenout si krátce a s úctou dlouhé a neuvěřitelně působivé dějiny Egypta, o jejichž průzkum se starají celé zástupy archeologů. Kdo se snaží vyrovnat s Egyptem, cítí od prvního okamžiku onen s ničím nesrovnatelný dotek dobrodružství a jedinečného mystéria. Projeví tak cit pro věčnou záhadu této staré kultury. Říše faraónů nadchne každého. Starobylé lokality a obrovské chrámové komplexy se řadí k nejúpornějším a největším nevyřešeným záhadám lidstva. Působí dojmem pevných skal v proudu času. V chápání starých Egyptanů hrál čas nejdůležitější úlohu. Nikoli nadarmo se rituály a obyčeje nejčastěji odehrávaly kolem jevů s ním spojených. Celý kult mrtvých byl orientován na ovládnutí času a na zevrubnou přípravu na okamžik, jemuž se žádný pozemšťan nevyhne a který kdysi jeden inteligentní muž označil jako "hodinu zrodu věčnosti". Egyptanům bylo jasné, že čas je to jediné, co se nemění. Proto hledali něco, co by je postavilo času na roven - a tím mohl být jen věčný život. Jak ale ještě uvidíte, fenomén "čas" a fenomén "Egypt" se spojily i zcela jiným, nečekaným a více než mimořádným způsobem. Úsvit této velkolepé a mýty doslova nabitě kultury leží v temném dávnověku, ale už ve střední a mladší době kamenné zanechali po sobě obyvatelé Egypta dostatek stop v podobě skalních kreseb a užitkových, případně uměleckých předmětů, které nám, ohromeným pozorovatelům z počátku jedenadvacátého století, velmi názorně dokládají, že se tehdy začala rozvíjet výrazná a mnohostranná kultura. Avšak v této fázi svítání první egyptské civilizace se všechno vyvíjelo ještě poměrně zvolna. Potom však - bylo to vsutku jako po švihnutí bičem - byla egyptská kultura tady. Přibližně kolem roku 3000 před naším letopočtem proběhlo něco, co bychom mohli bezmála označit jako svého druhu kulturní "explozí". To nebyl jen tak nějaký vývojový posun, nýbrž zcela konkrétní zlomový skok. Opravdu i do morku kostí konvenčně založení a orientování

odborníci hovoří v této souvislosti nežádoucí o "zázraku" - tak bleskurychle se tehdy, před přibližně pěti tisíci lety, tato kultura rozvinula. Archeologové si dokonce šuškali něco o podivné "mutaci", která tehdy nepochybně vedla k nenadálému vzniku vyspělé kultury na Nilu! Jistě to bylo míněno v přeneseném slova smyslu, ale už výběr slov svědčí až o bezradném údivu! Zřejmě tu skutečně došlo k jakémusi božskému tvůrčímu třesku. Roku 3000 př. n. l. se v Egyptě objevilo hieroglyfické písmo, zdánlivě téměř zničehonic a "odnikud". Vypadalo to, že toto písmo neprošlo žádnými podstatnými vývojovými stupni. První dynastie zanechala po sobě jako podivuhodné věno asi tisíc různých hieroglyfů. Všechno se vyvíjelo jakoby podle velkolepého plánu. Legendární král Meni spojil tenkrát Horní a Dolní Egypt a ověnil se vzápětí rovněž věhlasnou dvojitou korunou, egyptsky nazývanou psent, která spojovala symboly obou říší. Skládala se z rudé koruny oblasti nilské delty, kterou zdobila hlava kobry, a hornoegyptské bílé koruny, jež nesla jako totemové zvíře supa a podobala se mitře. Meni, lépe známý z pořečtené formy Menej (Menes), je vlastně jen přibližně cosi jako nadřazený pojem nebo "standardní označení" krále, jenž obě říše spojil. Nikdo však dnes nedokáže s jistotou říci, jak se tento král ve skutečnosti jmenoval - možná to byl Narmer, ale třeba taky Hor-Aha. Tento král každopádně panoval v Memfisu, jižně od dnešní metropole Káhiry, a proměnil Egypt v mocnou říši. Vzhledem k tomu, že první králové pocházeli z města Cinew (řecky This), označuje se epocha 1. a 2. dynastie jako období Thiťanů nebo také jako období thitských vládců. Už tehdy existovalo město, s nímž se v této knize ještě často setkáme, neboť skrývá opravdu podivuhodné tajemství. Mám teď na mysli Abydos, ono starobylé město mrtvých neboli - jak je označují odborníci - nekropoli mezi Asiútem a Thébami. Ale protože by bylo předčasné cokoli prozrazovat, chci vás požádat o trochu trpělivosti. V bývalém hlavním městě Memfisu se král Džoser ze 3. dynastie ujal nelehkého úkolu - založil Starou říši. Je nepochybně kuriózní, že právě tato raná epocha je pokládána za dobu rozkvětu a absolutní vrchol egyptské kultury. Dokonalosti bylo dosaženo v podstatě hned na začátku! Kde se s něčím takovým můžete setkat? Byl to právě Džoser, kdo pověřil božského stavitele Imhotepa, aby v pouštním písku vytvořil opravdu královský pomník. Výsledkem byla nejstarší velká pyramida, stupňovitá stavba v Sakkáře, která se vypínala proti obloze do úctyhodné výšky jedenašedesáti metrů. V podstatě se nedá označit za pyramidu v pravém slova smyslu, protože měla obdélníkovou, nikoli čtvercovou základnu. Ovšem jako začátek to byl úctyhodný počín. O pouhou dynastii později totiž údajně vznikly jedinečné architektonické monumenty u Gízy. Jsou připisovány

faraónu Cheopsovi a jeho synu Chefrenovi. A pak ještě vznikla, jak se traduje, pyramida jeho syna a předposledního panovníka 4. dynastie, dobrého a spravedlivého vládce Mykerina, který se spokojil se stavbou vysokou "jen" něco přes šestašedesát metrů. Tím bylo gízské seskupení dokončeno. Některé záhady, které mají především co činit s Velkou pyramidou, jež byla údajně vybudována pro Cheopse, si pěkně jednu po druhé ještě vychutnáme v podobě bezkonkurenčně lahodného koktejlu strhujících údajů. Strhujících především v tom smyslu, že se vytváří silné napětí mezi nelogickými argumenty etablované vědy, podivuhodným zamlžováním faktů, tajnými akcemi a jednoduchými, ale nejspíš heretickými vysvětleními. Pokud nyní s pohledem na jména faraónů znovu vědomě připomenu použité slůvko "údajně", pak jednoduše proto, že dodnes neexistuje jediný skutečný důkaz, že trojice nejslavnějších pyramid skutečně vznikla pod záštitou jmenovaných vládců. Mohlo tomu tak být, ale také tomu tak být nemuselo! Ostatně je to stejné jako s lecčím jiným... V tomto okamžiku nás to však ještě podrobněji nezajímá. Tři velké pyramidy, jejich strážce záhadná Sfinga a ovšem i pozdější mohutné chrámové komplexy se staly nevyhnutelnými magnety dávnověké, ale i námi obdivované "kouzelné kultury". (Jen na okraj bych chtěl stručně připomenout, že nikdo nedokáže přesně doložit, jestli majestátní kříženec ve východní části pyramidového pole je mužského či ženského pohlaví. I mně se o něm snáze hovoří v ženském rodě. Pokládám však tento monument za sochu strážce, s nímž si zase spojuji spíše mužské atributy, a tak se připojuji - téměř mi uklouzlo: výjimečně - k archeologickému úzu a připouštím, že - alespoň v této souvislosti - lze mluvit o Sfinze v rodě mužském, tedy o Sfingovi - pozn. překl.) Především v 19. a 20. století propadla západní civilizace ve vztahu k Egyptu přímo extatickému opojení. Vypukla opravdová egyptomanie. Starobylá kultura na Nilu byla nepředstavitelně rozmanitá, nepochopitelná a jedinečná, takže fascinace tryskala doslova z každého jejího projevu - ať už to byly věkovité papyry, náhrobní nápisy, provedené nesčetnými a nesporně magickým dojmem působícími hieroglyfy a popisující jen stěží pochopitelné zádušní obřady, či majestátní chrámové komplexy s jejich mohutnými obelisky, sfingami a sloupy nebo přízračně strašidelné mumie. Jemnocitní lidé viktoriánské Anglie se nadchli pro postupy, při nichž byly z převazů vybalovány konzervované mrtvoly. Někteří ztřeštěnci přišli dokonce s odporným nápadem, že by rozdrčené části mumie mohli zpeněžit jako lék (při nežádoucích účincích vyhledejte svého odborného lékaře). Extatické opojení Egyptem bylo neustále rozdmýcháváno velkolepými výpravami a úspěchy archeologů. Hledejme kořeny evropského nadšení pro kulturu faraónů

především v Napoleonově polním tažení. Když se tento mocí posedlý Korsičan vylodil v měsíci floréalu, měsíci květů neboli květnu, 1798 v Alexandrii na egyptskou půdu, měl spíše na mysli strategické důsledky, v jejichž rámci chtěl Angličanům odříznout mořskou cestu do Indie přes Rudé moře. Se svým vojskem však nutně dorazil i k pyramidám a velice uctivě zvolal: "Vojáci, shlíží na vás čtyřicet století!" Ačkoliv se tehdy už o staré egyptské kultuře ledacos vědělo, jeden přístup k jejímu dalšímu poznávání bolestně chyběl, protože ještě nikdo neuměl číst hieroglyfy. Na vojenské monumentální expedici do říše faraónů provázelo Napoleona i 175 učenců, snad proto, aby celému podniku dodali aspoň trochu civilizovaného nátěru, ale možná také proto, aby opravdu zjistili a vypátrali pár novinek o této starobylé vyspělé kultuře. Mezi vojáky ovšem učenci nepoživali žádné mimořádné úcty. Mluvilo se o nich zcela otevřeně jako o neužitečných hledáčích pokladů nebo kozlích bradkách a vojáci neskrývali všeobecné pobavení, když při útocích mameluků bývalo pravidelně slyšet volání: "Vědci a osli do středu!" V uvedené souvislosti vyznívá přímo ironicky skutečnost, že nejvýznamnější objev při oné napoleonské expedici nečinil žádný věhlasný prošedivělý učenec, nýbrž francouzský důstojník jménem Pierre Bouchard. Tomu se v srpnu 1799 podařilo při zemních pracích ve Fort Julien poblíž Rosette, přístavního města nacházejícího se přibližně sedmdesát kilometrů východně od Alexandrie, narazit na skutečně zvláštní kámen. Později vyšlo najevo, že tato kamenná deska byla opracována v období vlády Ptolemaia (196 př. n. l.) a je na ní vytesán text královského výnosu. Nejzajímavější na tom byl ovšem fakt, že stejný text byl zapsán hned třikrát - jednou řecky, potom démoticky, což bylo písmo egyptského lidu, případně úředníků a právníků, a nakonec v posvátném písmu kněží a králů, tedy pomocí hieroglyfů. Byl to vskutku jedinečný nález. Už tehdy, hned potom, co Bouchard tuto desku našel, leckoho napadlo, že by se trojjazyčný nález mohl stát dlouho hledaným klíčem k hieroglyfům. Kdo však dokázal rozluštit tyto znaky? Po porážce Francouzů se rosettská deska dostala do držení Angličanů, přesněji řečeno do Britského muzea, kde je uložena dodnes. Nejspíš se asi dá hovořit o spravedlivé kompenzaci, jestliže se přesto podařilo odhalit záhadu hieroglyfů krajanovi jejího objevitele. V roce 1822 rozluštil francouzský egyptolog Jean-Francois Champollion - s vynaložením nadlidské námahy - hieroglyfický "kód". Rosettská deska mu učarovala už jako jinochovi. Champollion se zapřísáhl, že hieroglyfické písmo rozluští. Byl pro tento úkol jistě tím nejvhodnějším mužem. Jako zázračné dítě se vyznačoval dokonalou pamětí a naprosto ojedinělými kombinačními schopnostmi a je rovněž třeba uvést, že už v devatenácti letech

byl profesorem historie! Ještě v dětském věku se za krátkou dobu naučil i ty nejobtížnější jazyky. Egyptem a rosettskou deskou byl přímo posedlý. Zcela přirozené to asi nebylo, ale věci to nesmírně posloužilo. Celé dny a noci bez jediné minuty spánku hloubal jako šílený nad písemnými znaky a texty na rosettské desce. Nakonec se mu geniální počín opravdu podařil. Stačil ještě zajít za bratrem a oznámit mu: "Objevil jsem to!" Pak se zhroutil a na dlouhých pět dní upadl do bezvědomí. Podařilo se mu ovšem položit jeden z nejvýznamnějších kamenů egyptologie vůbec. V 19. století pátrali odborníci na dějiny starověku po celé řadě archeologických záhad někdejší egyptské říše. Zaznamenávali přitom tu větší, tu menší úspěchy. K vrcholům patřily následující nálezy: - odkrytí skalního chrámu Ramesse druhého - Ebsambel nebo Abú Simbel - v Núbii. Objevitelem byl - v roce 1813 Johann Ludwig Burckhardt; - objev nádherného hrobu Sethiho I (Giovanni Battista Belzoni, 1817); - objevení Královské komory v Chefrenově pyramidě (Belzoni v roce 1818) - už zmíněné rozluštění hieroglyfů Champollionovou zásluhou, 1822, - objev třiceti doposud neznámých pyramid, sto třiceti hrobů a dalších kultovních komplexů (Richard Lepsius, 1842 a 1846), - nález tajemstvím obestřených obřích žulových sarkofágů v memfidském Serapeionu (Auguste Mariette, 1851 a 1855); - odkrytí čtyřiceti královských mumií u velkolepého skalního chrámu královny Hatšepsovet v Der el-Bahrí (Emil Brugsch, 1881), - četné objevy sira Flinderse Petrieho - mezi nimi i odhalení předdynastické nekropole Negade (1894) a záhadný nález prastaré optické čočky (už v letech 1883-1884). Na počátku 20. století následovaly další triumfální objevy. Ludwig Borchard objevil v roce 1912 bystu Nefertiti. Na přelomu let 1922-23 odhalil Howard Carter světu Tutanchamonovu hrobku, pohřební místo, které proslulo nejenom nesmírným zlatým pokladem, nýbrž přinejmenším stejně tak svou strašidelnou kletbou faraónů... Není však přirozeně v možnostech autora uvést - byť jen ve stručném přehledu - ani ty nejdůležitější egyptologické objevy. Nálezy nespočetných chrámových komplexů a hrobů, v nichž se nacházely tisíce náhrobních maleb a nápisů na stěnách, stélách, sarkofázích a sloupech, vynášely na denní světlo obrovské množství informací o životě, náboženství, filozofii a mýtech starého Egypta. V knihách mrtvých, zádušních knihách a textech pyramid jsou zachyceny podrobné popisy takzvané "víry v posmrtný život" starých Egyptů. Jen stěží existuje nějaká jiná starověká kultura, o níž by bylo známo tolik jako o egyptské. Zatímco kupříkladu o Etruscích si jen stěží dokážeme učinit nějakou smysluplnou představu, každý z nás si v podstatě troufá více či méně realisticky vykreslit epochu starobylé říše faraónů. Byla tím staroegyptská kultura navždy

připravena o svou skutečnou záhadnost? Mohla vůbec s ohledem na uvedenou záplavu vědomostí zůstat zachována nějaká mystéria? Odpověď je stručná a jasná: ano, a těch zachovaných mystérií je dokonce celá hromada! Snad právě proto, že je toho už tolik známo, se na mnoha místech vynořily z pouštního písku i obrovské otazníky. Takhle to nejspíš vypadá všude: tam, kde se objeví mnoho informací, se zároveň vynoří i četné otázky. Na tom není v podstatě vůbec nic pozoruhodného. V případě Egypta se ovšem ukázalo, že záhady, které se podařilo vydolovat z historické temnoty, se vyznačují úplně jinou kvalitou, pokud nechceme říci přímo dimenzí. Neustále budete zjišťovat, že všechna světová mystéria jsou obalena čímsi jako cibulovou slupkou. Nejprve musíme odstranit několik vnějších vrstev - a teprve potom vycítíme skutečné jádro jedinečné zvláštnosti. V Egyptě tomu pochopitelně není jinak, spíše je tady všechno ještě složitější a "oslupkovanější". Tato situace samozřejmě vede rovněž k tomu, že s nevyřešenými mystérii se nezřídka spojují jen podmíněně obhajitelné, ale často i naprosto neudržitelné spekulace. V následujících kapitolách se vám ale pokusím zprostředkovat několik podnětů, které podle mého osobního názoru a dosavadních zkušeností přesahují "statistické pozadí" konvenční vysvětlitelnosti. Chtěl bych vám obezřetně, kousek po kousku, představit celou řadu nálezů, faktů a závěrů, které, opět podle mého zcela osobního soudu, dokládají přímo nutkavé souvislosti, jež se určitě nikdy nepodaří dokázat konvenčním způsobem. Přesto na základě daného stavu indicií téměř přímo volají po tom, aby se staly letitou usazeninou úmyslně potlačovaných a zamlčovaných skutečností světové historie. Klidně mě pokládejte za teoretika spiklenectví a fantastu, ale buďte sami aspoň vůči sobě upřímní a ve vztahu k možnému si zachovejte neutrální postoj! Přiznávám, že to není jednoduché - především proto, že všechno neznámé a nevysvětlitelné v nás probouzí strach a z něho vyplývající jen stěží překonatelnou opozici. Vy a jenom vy pak budete moci v klidu sami pro sebe přemítat, nakolik by snad určité scénáře mohly být pravděpodobné. Nikdo - a já už samozřejmě vůbec ne - neočekává, že nové přesvědčení, které z toho všeho snad získáte, budete hned sdílet s jinými lidmi. Ostatně vlastní, od nikoho nepřevzaté poznání pokládám za téměř nejdůležitější předpoklad pro pochopení toho, že přinejmenším mnohé je v zásadě na hony odlišné od podoby, v níž máme věřit oficiální cestou předkládaným poznatkům. Pro staré Egyptany představoval sen "královskou cestu prorocí". Není snad proto dnešní realita "královskou cestou fantastična"?

2. Záhady devíti původních bohů.

Hovoří Anup, balzamovač, vládce dvorany bohů.

Položil své ruce na rakev zesnulého a vybavil ho vším potřebným:

"Buď pozdraven, Krásnotvárný, vládce pohledu, jenž stvořil Ptaha a povýšil Anupa, podporoval Sua, Krásnotvárný mezi bohy!

Tvé pravé oko je noční bárka, tvé levé oko je denní bárka a tvé obočí je devět bohů.

Tvé temeno je Anup, tvůj zátylek je Horus, tvé prsty jsou Thovt, tvá kadeř je Ptah.

Ty, Anupe, stojíš před nebožtíkem skrze tebe on vidí, přivádíš ho k dobrým cestám, pro něho odrážíš Sethovu bandu a pro něho uvrhneš nepřátele pod jeho patu před Velkými Devíti bohy ve velkém vladařském domě v Heliopoli.

Vstupuješ na dobrou cestu před Horem, pánem vznešených."

Tak je psáno v Egyptské knize mrtvých, oné slavné sbírce textů, které měly zesnulému zaručit bezpečné putování do záhrobí, případně k zmrtvýchvstání a věčnému životu. Ve skutečnosti kniha mrtvých nikdy neexistovala. Každému zesnulému se nejspíše ukládal do hrobu obdobný text ve formě papyrového svítku, na němž bylo zaznamenáno rozmanité množství víceméně podobných zaříkávacích formulek. V hrobech významných osobností archeologové objevili samozřejmě nejskvostnější papyrové svitky, dlouhé až třicet metrů a nádherně ilustrované. U několika významných nebožtíků byla však také nalezena pohřební výbava poněkud skromnější - přesně tak, jak se to dodnes občas u pohřbů stává. Byly zde objeveny pouze poměrně stručné texty mrtvých na obyčejném nezdobeném papyru. V 19. století shrnul archeolog Richard Lepsius formulky z různých hrobních textů do jedné sbírky, která se stala známou pod názvem Egyptská kniha mrtvých. Tyto hieroglyfické písemné záznamy poskytují jedinečné svědectví o egyptském božském panteonu, za jehož obyvateli a jejich činy se podle všeho skrývá mnohem víc než jen ryzí mytologie.

Pátrání po původních egyptských bozích nás zavádí zpět do dob a na místa, v nichž se nacházejí počátky kultury říše na Nilu - do posvátných měst Hermopolis a Heliopolis. Až sem sahají kořeny stále ještě záhadného učení o

bozích starého Egypta a civilizace, která v průběhu neuvěřitelně krátké doby povstala doslova z ničeho.

V Hermopoli se odjakživa věřilo na osm původních bohů pocházejících ještě z éry před stvořením světa. V oné době převládaly různé chaotické stavy - a přesně jim odpovídala i podstata božských bytostí. Bohové - v podobě čtyř božských dvojic - nebyli ničím více ani méně než popisem těchto původních stavů a sil. Nun a Naunet byli božstvem původních vodstev. Heh a Hehet vystihovali nekonečnost prostoru, Kuk a Kauket zastupovali počáteční hlubokou světovou temnotu a Amona nebo Amaunet bylo patřičné ztotožňovat se zející prázdnotou prvních dnů, s nicotou, vakuem nebo také "skrytou silou". Nechtěl bych tu podporovat žádné mystické souvislosti, ale nepochybně pozoruhodná je přitom pravděpodobně intuitivní podobnost s dnešními idejemi o světě a jeho vzniku.

Dále ještě uvidíme, kolik takových překvapivých paralel ve skutečnosti existuje. Na počátku egyptského univerza panovala symetrie čtyř prasil, o nichž ostatně hovoří i moderní fyzika, a ve spojení s nimi se zmiňuje kromě jiného i nicota, která se ztotožňuje s tím, co je neviditelné. Je-li však něco neviditelné, a tudíž skryté, přesto to stále existuje, i když v oblasti podprahového vnímání.

Přesně tak vypadá i koncepce vakua v moderní fyzice.

Nemá nic společného s absolutní prázdnotou, nýbrž se spíše podobá energetickému stavu, z něhož mohou podle zákonů kvantové teorie v omezeném časovém úseku vzniknout částice. V těchto myšlenkách se také nacházejí novější podněty pro stvoření z nicoty nebo ze stavu kvantové pěny, který se nenechá definovat v čase ani prostoru.

V egyptském učení o počátku všech dní je už obsažen přinejmenším tento akt stvoření z ničeho, jenom tehdejší formulace přirozeně zní trochu jinak.

První hmatatelné projevy světa v podobě osmi původních bohů samy povstaly z čehosi jako počáteční pěny, která připomíná moderní pojem kvantové pěny. Hermopolis byla pokládána za Chemenu nebo Khemenu, tedy "Město osmera bohů", což je význam obsažený i v dnešním názvu Ešmunén.

Staří Egyptané určitě nezamýšleli svými osmi původními bohy podat důkaz, že ovládají fyziku sklonku dvacátého a počínajícího jedenadvacátého století. Tak to jistě nebylo. Zdá se však, jako by původní bohové zprostředkovali lidem faktické vědomosti a sami se objevovali a projevovali spíše fyzicky, rozhodně

mnohem méně transcendentálně než bohové pozdější. Především bůh Thovt s hlavou ibise, jenž byl pokládán za boha moudrosti, nositele kultury a byl zpočátku přiřazován k osmi bohům Hermopole - které nakonec, jak známo, vytlačil - je zdrojem úctyhodného množství nesporných záhad. V této chvíli jen naznačíme, že údajně sestoupil na zem z výšin na palubě nebeské "bárky", jež bývá také popisována jako "kosmické vejce". V době kolem roku 3000 př. n. l., když probíhala egyptská kulturní exploze, se podle legendárního podání objevil Thovt v Hermopoli.

Tento bůh používal podivuhodné nástroje, například "kouzelné zrcadlo", v němž mohl vidět velice vzdálené věci. Byl doprovázen "slyšícím" a "vidícím ptákem", jejichž pomocí rovněž přijímal zprávy z jakékoli vzdálenosti.

Thovt hrál vždy zvláštní úlohu. V Hermopoli vystřídal jako hlavní bůh svých osm předchůdců.

I v číselné symbolice oka udžat (= zdravé oko) neboli sokolího oka boha nebes Hora zaujímá zvláštní postavení. Je podivné, že Egyptané přidělovali každé jednotlivé oblasti tohoto oka určitý číselný zlomek. Jejich součet obnáší $63/64$, a to přesně na základě sčítání zlomků; jejich jmenovatel je tvořen mocninou čísla 2 s mocnitelem od 1 do 6 - tedy $1/2 + 1/4 + 1/8 + 1/16 + 1/32 + 1/64$. Tak se dostáváme ke zmíněnému výsledku $63/64$. Poslední čtyřiašedesátina byla dávána do dnes neznámé magické souvislosti s Thovtem. Není jasné, je-li při této číselné mystice v čísle 64 obsažen nějaký hlubší význam.

Nápadná je však skutečnost, že i zde hraje významnou úlohu číslo osm. Jestliže se násobí osmička sama sebou, vychází přece 64. Neodkazují snad tyto hrátky na osm bohů, kteří se stvořili sami ze sebe? Na tomto zdvojeném božském kvartetu či přesněji čtyřnásobném božském duu je každopádně leccos pozoruhodné, kromě jiného i to, že osm původních bohů skončilo jako běžní smrtelníci a také byli odpovídajícím způsobem pohřbeni, údajně pod pahorkem bývalé vesnice Džeme v jižním okrsku thébské nekropole. Tam se rovněž poprvé objevil mocný prabůh Amon a dodnes zde stojí trosky majestátního "Chrámů milionů let" - což je jistě poněkud zvláštní název. Zatímco osm bohů z období ještě před vlastním stvořením mělo domov v Hermopoli, přibližně tři sta kilometrů jižně od Káhiry, sídlili jejich následníci, Devítka neboli Velká enneáda, od Káhiry na severovýchod, v posvátném městě měst - Heliopoli.

V současnosti už ze zázraků této starobylé metropole, kterou Egyptané znali jako Ounu nebo On, moc nezbylo. Mezi troskami bývalé nádhery se jako

poslední památka ještě hrdě tyčí proti obloze obelisk faraóna Senvosreta prvního. Opravdu nic víc už kdysi skvostné On nepřipomíná.

Kněží z Heliopole byli vždy pokládáni za mimořádné muže, kteří "byli zběhlí ve všech nebeských záležitostech". I původní božstva Heliopole byla kosmická zjevení, která však oproti osmi prabohům neoznačovala ani nesymbolizovala chaos prapůvodního počátku, nýbrž řád původních sil a vesmíru v prvním období po stvoření všehomíra.

Velká devítka odpovídala trojitě triádě a opět se skládala z osmi plus jednoho zjevení - mocného božského stvořitele Atuma, jenž nejdříve stvořil z prapůvodního stavu sám sebe a potom své děti Šu (vzduch) a Tefnut (vlhkost), své vnuky Geba (země) a Nut (obloha) a jejich děti, božské dvojice Osirise a Isis, případně Sutecha a Nebthet.

Ve skutečnosti ovšem Egypťané chápali každou z těchto postav jako zvláštní jevovou podobu nebo jako zvláštní aspekt Atuma, takže Devítka tvořila dohromady dokonalou jednotu, celek. S posvátnou skupinou Devítky se v průběhu celé staroegyptské kultury spojovala četná mystéria, která připomínala tajné vědy. Zasvěcení kněží Heliopole střežili poklad hlubokých tajemství a záhad a je nanejvýš pravděpodobné, že se mezi nimi nacházely i osudové a historicky rozhodující poznatky, které dodnes tajné skupiny a společnosti před veřejností zamlčují.

Epocha Enneády "oficiálně" skončila nástupem jiných náboženství, především křesťanství, které proniklo i do říše faraónů. Avšak tento domnělý konec původních božstev je třeba chápat jen jako zástěrku. Existovala a dodnes kupodivu stále ještě existuje překvapivě silná víra, že Velká Devítka se stáhla do ústraní pouze dočasně. Bohové se načas uchýlili do nepřístupných kosmických sfér, aby se později zase vrátili.

U kněží z Heliopole se velice spontánně objevilo rozvinuté vědění, které skutečně nasvědčuje tehdejší přítomnosti nanejvýš hmotných a hmatatelných nositelů kultury. Toto vědění vyústilo do podivuhodných univerzálních astronomických poznatků a stalo se také předpokladem a východiskem pro stavbu pyramid. Bájný stavitel a velekněz Heliopole Imhotep, který býval považován za rovného bohům, byl, jak známo, tvůrčím duchem architektury první pyramidy, stupňovité pyramidy v Sakkáře. V Heliopoli údajně kdysi existoval pozoruhodný prapůvodní pahorek, ze kterého se vzneslo k obloze jedno souhvězdí. V prastarých egyptských hieroglyfických "databázích"

(rozuměj v Textech pyramid), se neustále dovídáme o "plamenném ostrově", z něhož vzlétl v oblacích dýmu a za mohutného dunění k obloze zvláštní pahorkovitě zaoblený objekt - snad to byl sám onen prapůvodní pahorek.

To všechno je přece mimořádně působivé!

Jak jsem už naznačil, tajuplná Velká Devítka se na dlouhou dobu uchýlila do anonymity. Bohové beze stopy zmizeli - a to všech devět!

Ve 20. století našeho letopočtu se ovšem začalo dít cosi zvláštního. Nebudu se tím teď podrobně zabývat, pouze něco naznačím, ale hned se vrátím k "bezprostředním" egyptským záhadám.

Všechno začalo tím, že vskutku mysteriózní lékař, neurolog a spolupracovník CIA (!) dr. Andrija Puharich pozval v roce 1952 do své laboratoře jednoho indického mystika jménem dr. D. G. Vinod. Puharich založil v roce 1948 soukromé středisko pro výzkum paranormálních fenoménů, takzvanou Round Table Foundation, v Glen Cove v americkém státě Maine. Provozoval tuto laboratoř asi deset let a podrobil zkoumání celou řadu známých duchovních médií. O mnoho let později, až v roce 1972, spolupracoval i s Izraelcem Urim Gellerem, jenž proslul jako "ohýbač vidliček". Když tehdy doktor Puharich pozval do Glen Cove zmíněného dr. Vinoda, šlo mu především o to, aby se seznámil s jeho učením, které bylo tomuto šířiteli zprostředkováno nadpřirozeným způsobem. Už dávno jsou známy příběhy senzitivních lidí, kteří jsou v tranzu znenadání schopni konat skutky, jež by za normálních okolností nikdy nezvládli. V těchto duchovních stavech údajně projevují mimořádné tělesné a psychické vlastnosti. Začínají třeba dokonale hrát na různé hudební nástroje, které nikdy předtím nedorazili v ruce, prohlašují se za známé historické osobnosti a odhalují přitom zcela nové historické detaily, ovládají cizí řeči a mluví dokonce i jazyky dávných kultur a tak podobně. Řečeno jinými slovy, stávají se podle všeho zprostředkovateli mezi epochami, ba dokonce mezi prostorem a časem, mezi tímto a oním světem. Zřejmě se mohou - ať už z jakýchkoli důvodů - přinejmenším dočasně stát reproduktorem zesnulých osobností. Moderní ezoterikové hovoří v této souvislosti s oblibou o "channelingu", především v tom smyslu, že se tu vytváří cosi jako "vysílací kanál" z transcendentální oblasti. Dokáží si živě představit, jak mí čtenáři pohrdavě krčí nosem. A dokáží to dokonce docela dobře pochopit. Jistě si budete klást otázku, mají-li záhady starého Egypta co činit s channeligem nebo nedají-li se snad jeho prostřednictvím vyřešit. Určitě vás napadne, že channeling

by se v podstatě mohl stát pohodlným patentovaným řešením všeho nevysvětlitelného. Nikoli, tak tomu jistě není. Musím se přiznat, že ani já nepřijímám channelingová poselství bezvýhradně a nekriticky. Ne snad proto, že bych tuto možnost zásadně popíral, ale spíše proto, že se mnohé dá jen nanejvýš obtížně ověřit, a navíc mnoho, opravdu příliš mnoho údajně paranormálně nadaných médií není schopno nadpřirozené proměny v úplně normálního člověka. Ať mi toto stanovisko prominou všechna, snad i autentická média, pronásledovaná jako šarlatáni! Chtěl jsem ale vlastně říci jenom jedno: téma této knihy nejde s channeligem příliš dohromady. Přesto mi nezbývá nic jiného, než se této záležitosti alespoň letmo dotknout. A ještě něco (teď je to míněno jako snad "veselejší poselství" pro ty, kteří jsou z určitých důvodů o možnostech channelingu přesvědčeni): Už od osmdesátých let dvacátého století jsou vydávány mnohé chytré knihy, ve kterých opravdu světově uznávaní vědci znenadání publikují zcela nečekané myšlenky. Najednou se mluví o celostní fyzikální koncepci světa, podobnosti starých učení s moderním myšlenkovým odkazem, filozofických důsledcích těch nejvýznamnějších fyzikálních objevů a o nevysvětlitelné synchronizaci určitých událostí. Vypadá to, že celý dosud známý a vžitý obraz světa bude nutno zevrubně renovovat. Zničehonic se začíná stále častěji mluvit o nové dimenzi, existenční rovině světa, na níž je všechno vzájemně propojené - bez jakýchkoli časových nebo prostorových omezení.

Hlavně se jedná o to, že v našem ohraničeném životním prostoru, tvořeném třemi prostorovými rozměry a jednou časovou koordinátou, vnímáme mnohé události jako navzájem odlišné, zatímco ve skutečnosti, tedy v rovině bohatší alespoň o jednu jedinou dimenzi, jsou naprosto identické. Kdybychom si to chtěli osvětlit na příkladu, vypadalo by to asi takhle: Jste přivedeni do malé zkušebny. Máte před sebou dvě obrazovky a na každé vidíte rybu v akváriu. Obrazovky jsou dvourozměrné plochy, tudíž nemohou reprodukovat skutečnost zcela věrně. Nyní na těchto plochách sledujte, co se odehrává. Chvilí budete pozorovat obě ryby a potom vás najednou něco zaujme. Obě se totiž pohybují naprosto synchronně. Jednu sice vidíte z boku, zatímco druhá k vám právě připlouvá - přesto se obě pozorované ryby pohybují s exaktní synchronností. Odkud ale jedna ryba ví, co právě dělá druhá? Závěr: Obě ryby, které vám na monitorech připadají jako svébytní a samostatní tvorové, jsou ve skutečnosti jedinou rybou, kterou dvě kamery zabírají ze dvou různých úhlů v trojrozměrném prostoru. A je to - nijak jinak se to prostě a jednoduše vysvětlit nedá. A skutečně, otevírají se dveře, přichází laborant a odvádí vás do nahrávacího studia. Tam stojí dvě kamery a svírají vzájemně pravý úhel. Obě

samozřejmě snímají akvárium. Všechno je přesně tak, jak jste si to představovali - ve skleněné nádrži plave jediná ryba. Pohled do třetí dimenze vám prozradil, že mezi oběma rybami nevytváří žádná neznámá mentální síla jakési záhadné telepatické spojení, takže obě jsou dokonale synchronizované a pohybují se v exaktním souladu. Vždyť je to přece jedna a tatáž ryba! Nu dobrá - a jak to probíhá v přírodě, ve vesmíru, v našem světě? Fyzikové pozorují elementární částice, které jsou od sebe nekonečně vzdálené, ale přesto se chovají přesně tak jako ony údajné dvě ryby v akváriu. I částice se jakýmsi způsobem vzájemně ovlivňují, ačkoli si vůbec nemohou tak rychle vyměňovat informace, protože na to jsou od sebe příliš vzdáleny a podle současných představ neexistuje v běžných podmínkách nic rychlejšího než světlo. Ale i rychlost světla je konečná, ať už je jakkoli velká. Závěr: To, co fyzikové pozorují v našem časoprostoru jako dvě oddělené částice, je v realitě rozšířené o jednu dimenzi zřejmě pouze jediná částice. Tato dosud ještě pořád jen hypoteticky rozšířená úroveň našeho světa, na níž se propojují zdánlivě oddělené fenomény, se označuje jako subkvantová rovina Ú a ať to někomu zní hezky či nikoli, každopádně si pod tím zpočátku nedokážeme mnoho představit. Také to ovšem vůbec není zapotřebí. Tato rovina v podstatě odpovídá věhlasným morfogenetickým polím, která postuloval Rupert Sheldrake, nebo obdobně i Jungovu kolektivnímu nevědomí. Možná že se to všechno dá nejpřístupněji popsat pojmem světová paměť. To je přirozený zdroj, který je nadřazen časoprostoru a v němž je uloženo všechno, co se v minulosti odehrálo. V daném ohledu je důležitá jenom tato zásadní úvaha, jež v konečném důsledku a na základě mnoha dalších pozorování vede k nesmírně zajímavým závěrům a možnostem. Je-li tam totiž všechno nějak vzájemně spojeno, pak by to mohlo vysvětlovat mnohé z toho, co nám dosud připadalo paranormální a nemožné - například telepatie, tedy přenášení myšlenek z jedné osoby na druhou. Rovněž by to mimo jiné zdůvodňovalo, proč lidé, kteří zřejmě objevili duchovní klíč k subkvantové rovině, projevují jasnovidcké schopnosti a naprosto přesně znají nebo dokáží předpovědět události z jiných epoch - je to prostě způsobeno skutečností, že i všechna jednotlivá období jsou vzájemně propojena. To všechno by také mohlo znamenat, že výše zmíněný channeling občas opravdu funguje! Objasnit by se dala i schopnost, která se dá docela dobře naučit - přenášet se v myšlenkách na jiná místa a přesně je popisovat. Je to slavný fenomén zvaný remote viewing, který berou tajné služby prokazatelně velmi vážně. Jsem si dobře vědom toho, že pro většinu lidí, a především pro přírodovědce, to bylo nepřiměřeně rychlé tempo, jímž jsem se právě zhostil tohoto vlastně nepředstavitelně složitého

tématu. "Tak přece nelze postupovat, nic z toho není dokázáno!" Takové věty mi přímo zvoní v uších. Ano, dokáží to pochopit, ale přece jen si myslím, že i tyto podněty jsou samy o sobě přece velice zajímavé a nesmírně slibné, především proto, že poprvé mohly poskytnout logickou základnu pro to, co je pokládáno za údajně nemožné. Těmito posledními poznámkami se opět pozvolna dostávám k původnímu námětu diskuze, k událostem kolem dr. Puharicha. K jeho první seanci s médiem dr. Vinodem došlo večer 31. prosince 1952. Ind upadl do tranzu a přesně v jedenadvacet hodin začal mluvit. Pronášel ovšem velice zvláštní věty typu: "My jsme devět principů a sil." Podle všeho se jednalo o devět osob nebo bytostí, z nichž se jedna označovala pouze jako "M", druhá jako "R". Zřejmě na důkaz autentičnosti a významu tajuplných pramenů tlumočených skrze Vinoda uvedl "M" velmi podrobné informace, které se vztahovaly k obměněné formě Lorentzovy transformace, což je známá rovnice, zveřejněná ve speciální teorii relativity Alberta Einsteina. Popisuje proměny času, délky a hmotnosti, vyskytující se při pohybu rychlostmi na hranici absolutní (tedy světelné) rychlosti. Po určité době shromáždil Puharich kolem sebe skupinu devíti senzibilů, z nichž se každý stal mediální hláskou troubou pro jednu z oněch devíti bytostí. Prohlašovaly se za složky entity, jež promlouvala skrze dr. Vinoda jako Devatero: "Bůh není nic jiného než to, co my dohromady představujeme, totiž devatero božských principů. Neexistuje žádný bůh kromě toho, jehož společně vytváříme." To je samozřejmě poselství, které je buď značně domyšlivé, ztřeštěné - anebo beze zbytku pravdivé. Každopádně probouzí naši zvědavost! Když se dr. Vinod vrátil do Indie, rozešla se i původní skupina duchovních médií, nikoli však Devatero. Celé roky, dokonce celá desetiletí se Devatero neustále připomínalo a prostřednictvím vzájemně nezávislých médií neustále přinášelo různá poselství. Je zajímavé, že jednotlivá média si přitom vzájemně vůbec nelezla do zelí, což by se dalo očekávat, kdyby to všechno nebylo nic jiného než dobře připravený dlouhodobý klam - ledaže by to snad byl nejprotřelejší podvod všech dob! Zdá se tedy, že za tím vším přece jenom něco vězí. Celá záležitost zřejmě měla pravdivé jádro. Koho však ve skutečnosti ono Devatero reprezentovalo? Autoři David P. Myers a David S. Percy prohlásili v souvislosti se svými interpretacemi sporných geometrických struktur v oblasti Cydonie na Marsu, mezi nimiž byly kupodivu objeveny i pravidelně tvarované pyramidy, že příslušné poznatky získali neobvyklým způsobem. Podle svého líčení patří ke skupině lidí, kteří vespolek věří, že se nacházejí v bezprostředním spojení s velmi vyspělými "božskými" mimozemšťany. Jimi uváděný příběh zní opravdu divoce. Asi před jedním

milionem šesti sty tisíci lety přiletěly do našeho slunečního systému cizí bytosti z jakési vzdálené planety zvané Altea a nejprve osídlily Mars. Odtud se vydaly na naši planetu - to už byla bůhvíkolikátá generace původních cestovatelů kosmem - a prováděly tady genetické manipulace na duševně nejvyvinutější formě života, aby tímto způsobem vytvořily hybridní bytosti. Staly se tak zakladateli lidské rasy. Vliv mimozemšťanů z Altey se údajně projevil i ve stavbě starých megalitických monumentů, pyramid u Gízy, Sfingy a dalších záhadných architektonických struktur. Egyptské pyramidy prý tvořily protějšek staveb na Marsu. To je velmi odvážné tvrzení! Jsme v rozpacích a nevíme, co si s ním počít. Co je v tomto případě pravda a co je vylháno? Každý normální a rozumně uvažující současník se přirozeně bude smíchem popadat za břicho, jakmile mu někdo - i kdyby to bylo samo božské Devatero - naservíruje takový příběh. Určitě by přišel s otázkou, o čem by se vlastně v takovém případě mělo ještě přemýšlet. Obdobná tvrzení jsou přece holý nesmysl! Pravděpodobně jím jsou. Ale jen tak na okraj, nejeden člověk se smíchy svalil ze židle - a zlomil si přitom vaz. Jiní se smrtelně vážným odhodláním vyskočili z třetího patra - a nestalo se jim přitom vůbec nic. Chtěl bych jen upozornit na to, že možnosti se čerta starého starají o to, nakolik jsou pravděpodobné! Nebo jinak: Jedno ani druhé nemůžeme stoprocentně dokázat a nemůžeme ani požadovat, aby někdo například prokázal neexistenci mimozemských staveb na Marsu. Je rovněž nesmyslné tvrdit, že samotná skutečnost, že nikdo nemůže takový důkaz předložit, existenci takových staveb dokládá. Obráceně je to ovšem stejná hloupost, když se předem všechno, co se nachází za hranicemi starého dobrého akademického pohledu na svět, pálí na posvátné hranici zdánlivého racionalismu - proto i sám tento plamen je jen zdánlivý! Tak bychom totiž záhy znovu upadli do tenat (prolhané) logiky inkvizice, při níž se údajně pravda a přiznání doslova vymačkávaly z ubohých obětí strašlivým mučením. Dovolte mi jednu malou poznámku, kterou si z nyní nevysvětlitelných důvodů nedokáži odpustit: V současnosti se leckde stále více upřednostňuje obdobná metoda, při níž se na Záhořovo lože nepokládá tělo, nýbrž duše - se zcela srovnatelnými účinky. Ale to je jiný šálek čaje. Bohatost souvislostí prostě a jednoduše podněcuje k nevázaným úchylkám... Vraťme se však k Myersovi a Percymu a jejich tvrzením. Základní kostra jejich příběhu totiž obsahuje několik stále se opakujících prvků a údajů, které jsou znovu a znovu citovány v nejrozmanitějších publikacích. Moderní "urologický" výzkum zná kupříkladu nesčetné množství svědků se zčásti působivým vojenským, zpravodajským a vědeckým zázemím, kteří hovoří o tom, že cizí bytosti už před mnoha

tisíciletími, nebo dokonce miliony let navštívily naši planetu a přitom opakovaně na lidech prováděly genetické manipulace. Nenaznačuje nám dokonce záhadný název "Chrám milionů let" z Hermopole obdobnou souvislost? Podle tohoto chrámu byly později nazývány i jiné stavby. Pokud se nějaký příběh vypravuje pořád dokola, nemusí být kvůli tomu ještě ani zdaleka pravdivý, ale jak už bylo řečeno, prameny obdobných mýtů jsou podle všeho na sobě nezávislé; kromě toho s nimi často přicházejí lidé, kteří rozhodně nemají zapotřebí mluvit do větru. Dalším vysvětlením toho, proč obdobné příběhy tlumočí i významné osobnosti, by mohla být nejspíš i snaha po dezinformaci veřejnosti, ale možná také její příprava na nadcházející převratné a nanejvýš neobvyklé události. Angličan David Percy se v roce 1995 dočkal přímé otázky, odkud přesně svoje informace čerpá. Prohlásil, že zčásti je získal prostřednictvím telepatického kontaktu s Devaterem bohů. Myers a Percy se podstatným způsobem podíleli na rozšíření teorie o umělém původu struktur v Cydonii a úzce spolupracovali s jejím nejzapálenějším zastáncem Richardem Hoaglandem. Rovněž Hoaglandův světonázor byl do značné míry ovlivněn božským Devaterem nebo, jak si ona entita také říkala, Radou Devíti. Richard Hoagland je už dlouhá léta uznáván jako mimořádná osobnost. Pracoval pro newyorské Hayden Planetarium a kromě toho působil mnoho let jako konzultant většiny významných televizních stanic při rešerších a přípravných pracích pořadů o vesmíru. Společně s britským novinářem a spisovatelem Erikem Burgessem, jenž sepsal pro NASA četná pojednání o vesmírných misích, dospěl Hoagland k myšlence, kterou později podpořil také věhlasný vědec dr. Carl Sagan. Šlo o umístění symbolicky pojaté informační plakety na sondě Pioneer 10 - pro případ, že by ve vzdálené budoucnosti nějaké cizí inteligentní bytosti "vylovily" tuhle pozemskou láhвовou poštu z hvězdného oceánu. V druhé polovině sedmdesátých let působil Hoagland jako poradce NASA, přesněji řečeno pracoval pro Goddardovo kosmické středisko u Washingtonu. Hoagland se vyznačuje vyhraněným egem, jímž se projevuje - ať už vědomě či nevědomky - vesměs nepříjemně. Na veřejnosti se však dokáže skvěle předvést. Je pokládán - samozřejmě za naprosto nesporného - hlavního zastávce nekonvenční teorie o Cydonii. Před ním už ovšem existovali jiní, kteří tuto hypotézu zastávali (a zčásti jim to vydrželo až dodnes, přičemž nezřídka o sobě dávají vědět i se solidnější argumentací). Hoagland oproti tomu často pracuje méně vědecky, než by se mohlo zdát. Prohlásil například, že slavná tvář na Marsu - to je dva a půl kilometru dlouhá skála v oblasti Cydonie, tyčící se proti obloze, která se vyznačuje rysy připomínajícími lidský obličej - je orientována přesně tak, že pro

pozorovatele z "města" - jiného zdánlivě uměle vytvořeného útvaru v oblasti Cydonie - nad ní o letním slunovratu vychází slunce. Samozřejmě naprosto exaktně. Ovšem ukázalo se, že to vůbec neplatí. Hoagland tedy prohlásil, že se mezitím osa Marsu vychýlila, a propočtl, že před pěti sty tisíci let do sebe všechno dokonale zapadalo. Na jedné straně tedy otáčí kolem času tak dlouho, dokud situace neodpovídá jeho hypotéze, na druhé straně ale vyvozuje ze svého postupu stáří záhadných struktur. Tudy samozřejmě cesta nevede. Když na jaře 1998 prolétala nad oblastí Cydonie kosmická sonda NASA Mars Global Surveyor a odvysílala k Zemi podrobné fotografie, zdálo se, že nadešla chvíle pravdy a že to bude představovat veliké vystřízlivění pro všechny, kteří jsou nezvratně přesvědčeni o umělém původu tváře, jež se opravdu podobá Sfinze, pyramid a dalších tamních podivně pravidelných útvarů. Teprve na nátlak veřejnosti - alespoň to tak vypadalo - přistoupila NASA v průběhu této mise k opakované fotografické dokumentaci tváře na Marsu, aby - jak už bylo předem hlasitě a jednoznačně prohlášeno - byly definitivně smety ze stolu všechny fámy a aby bylo názorně předvedeno, že uvedená tvář je přesně tím, co velmi mocný Úřad pro výzkum vesmíru prohlašoval od samého počátku, totiž ničím jiným než "hrou světla a stínu". Jinak to vlastně ani dopadnout nemohlo. Na nových fotografiích vidíme mnohem plošší, nepravidelnější a poměrně nezajímavým dojmem působící skálu, která se už nevyznačuje téměř žádnou skutečnou symetrií nebo lidskými rysy. Vypadalo to, jako by přes proslulou tvář přešel nějaký obrovský tank a zdeformoval ji a zohyždil k nepoznání. Po zveřejnění těchto snímků následoval výkřik zoufalství, který snad nemohl být překonán, ani když americký úřad otevřeně přiznal, že poněkud mlžil. Tedy ne on, nýbrž Mars mlžil, prohlásil mluvčí NASA nepřímou, když vysvětloval, že menší kontrast způsobily nepříznivé atmosférické podmínky v okamžiku pořízení záběru. S těmi je ovšem na Marsu nutné počítat. Avšak mnozí odborníci ani potom nechtěli věřit, natož se smířit s tím, že tvář na Marsu, která je na snímcích sondy Viking jasně rozpoznatelná a zřetelně se odlišuje od pozadí, je z mnohem větší blízkosti najednou neurčitá a rozplzlá. Nejextrémnější tábor rozhořčených jedinců se domníval, že někdo nejspíš mezitím skalní sochu úmyslně zničil, pravděpodobně silným výbuchem. Přinejmenším však kdosi nepochybně manipuloval s fotodokumentací. Zmiňoval se o tom i Hoagland, který se poté pokoušel nové fotografie digitalizovat a počítačově zaostřit a zároveň dodatečně vylepšit jejich perspektivu. Není to však zdaleka jediný odborník, jenž obhájuje hypotézu o umělém původu tváře na Marsu. I mnozí další vědci mu dávají za pravdu - a

skutečně dodnes zůstávají otevřené mnohé otázky a nezodpovězené četné záhady. Obrisy tajemné tváře jsou podivuhodně přímočaré a navíc byly nedávno nad touto strukturou objeveny velice jemné, pravidelně propojené obrazce, které nemohou být přirozeného původu. To, co dodnes udivuje, je jedna zvláštnost programu Viking. Když tato sonda NASA odeslala v roce 1976 první fotografické snímky tváře z Marsu a Cydonie, pořídila právě nad touto oblastí v rychlém sledu čtyři záběry za sebou. Toto fotografování muselo být předem naprogramováno, protože přímým spojením to prostě nejde - kvůli příliš dlouhé pouti signálu mezi Marsem a Zemí. Kdyby se o údajném prvním objevu zvláštností v regionu Cydonie spontánně projevil zvýšený zájem a byl by vyslán povел k dalšímu fotografování, dorazil by k sondě dávno poté, co proletěla nad zkoumanou oblastí. V NASA tedy museli už předem vědět, že se tu dá zdokumentovat něco výjimečného! Ale odkud tuto povědomost získali? Sehrálo tu opět důležitou úlohu Devatero bohů, podle jehož proroctví se řídí tolik lidí? Ať už je to jakkoli, pravým obsahem jejich poselství bylo ohlášení jejich návratu ve velice blízké době. Právě v současnosti diskutované a stále přinejmenším neobvyklé monumenty na Marsu měly být - jako zrcadlový obraz architektonických monumentů u Gízy - předznamenáním návratu bohů. Stejně poselství o této významné události přináší údajně i dosud zdaleka nerozluštěný fenomén záhadných kruhů v obilí. S proroctvími Devatera bohů to však nebylo vždy bezproblémové. Občas totiž zásadní tvrzení jaksi nesouhlasila. Kupříkladu v sedmdesátých letech nedošlo k ohlášenému hromadnému přistávání mimozemských kosmických lodí - aspoň něco podobného nikdo neoznámil, což by se u hromadného výskytu asi jen těžko zamlčovalo. Rovněž se občas vyskytly i značné chyby ve zprostředkovaných proroctví. Entita vystupující jako staroegyptské božské Devatero projevila jisté rezervy ve znalosti bible a zaměnila Abrahama a Jákoba. Podobné "úlety" jsou vysvětlovány tím, že jedním z významných faktorů kvality poselství je úroveň adresáta, ale i tak nám připadá dost těžko uvěřitelné, že by za channelingovým Devaterem stála pravá Enneáda, tedy oněch devět egyptských bohů, kteří vzhledem k mnoha nadmíru pozoruhodným pověstem působí dojmem, jako by skutečně nebyli z tohoto světa. K tomuto bodu se ovšem ještě dostaneme (chápejte to jako další autorovu prosbu o trochu trpělivosti!). Kdo ale potom vězí za Radou Devíti, tedy channelingovými bytostmi? Vždyť přece celá desetiletí o sobě dávaly vědět prostřednictvím různých médií a na základě obdivuhodně důsledné shody jejich tvrzení se dá jen těžko vycházet z toho, že by jejich zprávy postrádaly jakýkoli reálný základ. Zřejmě jde o utajené pozemské síly, tajné organizace,

zpravodajské služby. Ale toto tvrzení samozřejmě vyvolává další otázku: Proč by to probíhalo? Odpověď bychom měli v první řadě hledat u hlavního protagonisty celého příběhu, onoho mysteriózního dr. Puharicha, muže, který tahal za mnohé nitky kolem Rady Devítky a jenž dokázal utajit i průběh většiny svého života. Lékař a neurolog dr. Andreji Puharich působil po studiích krátce v americké armádě, ale podle oficiálního podání z ní brzy vystoupil. V době, kdy provozoval svou Round Table Foundation, tedy v letech 1948 až 1958, ovšem s obrannými složkami spolupracoval, pracoval jak pro americké ministerstvo obrany, tak pro zpravodajskou službu CIA. Spojení s těmito organizacemi podle všeho nikdy nepřerušil. Potvrdil nejspíš známou zásadu, že kdo se jednou zaplete se zpravodajskými službami, toho z jejich chapadel vysvobodí až smrt. Osoby, které Puharicha znaly blíže, dosvědčily, že rovněž v letech po svém domnělém odchodu z armády pro ni tajně pracoval. Ukončení vojenské služby mu v podstatě sloužilo jen k tomu, aby se různým projektům věnoval pod soukromým, civilním, tedy zdánlivě bezúhonným pláštěm. Náplň činnosti tohoto nadaného doktora bezvýhradně odpovídala přísně utajovaným zájmům různých obskurních organizací. Jednalo se při ní o manipulaci lidského ducha (mind-control), jeho absolutní ovlivnění a totální kontrolu. Šlo o psychické metody ovlivňování, o využití vnímání na dálku (remote viewing, RV) a o doplňkové aktivní využívání drog. Tehdy se vědci začali intenzivně zabývat psychologickým vedením války, protože viditelná "horká válka", tedy druhá světová válka, skončila a právě začínala epocha války studené, v níž platila jiná pravidla a ve které se pokračovalo v destrukci na jiné úrovni. Všechny významné instituce, udávající ve vědeckém a politickém světě hlavní tón, byly zapleteny do výzkumu kontroly lidské psychiky. Americká zahraniční tajná služba CIA zahájila v roce 1950 projekt Bluebird, který později pokračoval pod názvem Artichoke - což je jistě pozoruhodné pojmenování experimentu na kontrolou lidského myšlení, avšak jen obtížně slučitelné se zeleninou; spíše evokuje umělé zadušení svobodné vůle a původního vědomí (z angl. artificial choke - "umělé zadušení" - pozn. překl.). Od roku 1953 byl uvedený projekt dál rozvíjen pod označením MK - Ultra. V tomto stadiu šlo bezvýhradně o ultimativní kontrolu vědomí, přičemž použití písmena "K" místo "C" v anglickém slově "control" jistě leckoho oprávněně přivedlo k hlubšímu zamyšlení Americké námořnictvo se rovněž velmi brzy začalo příčinlivě věnovat podobným výzkumům - jenom mimochodem uvádím, že americké námořnictvo nám dá na následujících stránkách této knihy ještě jaksepatří zabrat! - a propůjčilo svému projektu také obdivuhodně neškodný název: projekt

Chatter (angl. žvást, tlach, ale i vibrace, chvění - pozn. překl.). Co asi měli autoři tohoto názvu na mysli? Nic mě nenapadá, snad jenom asociace, která, to ochotně přiznávám, je poněkud přitažená za vlasy. V této souvislosti se mi připomněl egyptský bůh moudrosti Thovt z Hermopole, onen bůh, který lidem přinesl původní vědomosti a honosil se kuriózním přízviskem "Velký tlachal". Thovt měl hlavu ibise, ale býval také ztvárňován v opičí podobě. Ale jistě je to jen náhoda, že se sloveso "chatter" používá především ve vztahu k opicím. Takhle bychom se sice zase dostali hodně blízko k původním egyptským bohům, ale, jak už jsem řekl, je to přece jen hodně přitažené za vlasy. Berte to pouze jako okrajovou zmínku o náznaku zajímavé shody Existovala ovšem celá řada dalších obdobných projektů. Neměli bychom se však teď příliš rozptylovat, a proto se raději opětovně věnujme úloze dr. Pucharicha. Armáda a zpravodajské služby projevovaly i nadále značný zájem o parapsychologické výzkumy zaměřené na kontrolu vědomí. Dr. Puharich se při intenzivním bádání a studijní činnosti věnoval také jistým exotickým halucinogenům. Americká armáda testovala LSD na tisících nic netušících osob. I CIA se zapletla do experimentů s drogami při snaze o kontrolu vědomí. Je to mysteriózní a přirozeně důkladně zamlčovaný "milostný vztah", který prokazatelně trvá až dodnes. Je nesporné, že se všichni dotyční činí, seč jim síly stačí, aby milostná pletka CIA s LSD zůstala navždy ukryta v nejtajnější třinácté komnatě. Většina skutečně usvědčujícího materiálu byla zničena, takže o několik let později, když vstoupil v platnost americký zákon o svobodě informací (Freedom of Information Act, FOIA), dostaly se na denní světlo už jen poměrně neškodné dokumenty, i když stále ještě čítaly mnoho tisíc stran (!). I tato skutečnost nám alespoň v hrubých obrysech naznačuje skutečný rozsah projektu MK-Ultra. Podklady byly zničeny v roce 1973. Tato doba se mimořádně hodila ke kalení vody, protože v žádném jiném roce se nestřídali ředitelé CIA, a tudíž i kompetence, tak rychle jako právě v uvedeném roce. Do února 1973 byl ředitelem nejmocnější zpravodajské služby Richard Helms, po něm se této úlohy ujal od února do července James R. Schlesinger, v září téhož roku ho vystřídal generál Vernon D. Walters a nakonec se na stejném postu objevil William E. Colby, jenž setrval ve funkci do roku 1976. Richard Helms byl jistě dobrý kandidát, kdybychom měli vybrat člověka vhodného k vydání příkazu na zničení přitěžujícího materiálu MK-Ultra, protože byl obecně pokládán za "muže zachovávajícího tajemství". Naproti tomu byl Colby jeho pravým protikladem a do dějin se zapsal jako "zrádce" této přímo ze svého poslání nutně tajné instituce. Několikrát totiž předstoupil s citlivými podklady před Kongres. V

květnu 1973, záhy poté, co se stal šéfem CIA, zde pranýřoval zneužívání moci. Pak se odvážil ukázat Kongresu - chápanému jako symbol veřejnosti - takzvané "rodinné klenoty" CIA: záznamy a zprávy o velmi pochybných operacích této tajné služby, o ilegálním otevírání poštovních zásilek amerických občanů, o nezákonném odposlouchávání telefonů a v neposlední řadě také o pokusech s drogami na nevinných a přirozeně nic netušících amerických občanech. Vypadalo to, že Colby se právě chystal předat další informace o experimentech s LSD prováděných v rámci projektů kontroly vědomí, když se stalo to, k čemu prostě muselo nevyhnutelně dojít. Utrpěl politováníhodnou nehodu, která byla ke vši smůle navíc ještě smrtelná. Vyskytly se při ní sice některé nesmírně podivuhodné okolnosti, ale o to se už nikdo nestaral. Úzkostlivě pečlivý a extrémně spořádaně žijící Colby údajně opustil dům, zapomněl za sebou zavřít dveře, nechal půl večere na stole a vydal se na malou projížďku člunem po řece Potomac. Svě ženě se o tom nezmínil ani slovem, ačkoli s ní bezprostředně předtím telefonoval. Jako zkušený kanoista si nikdy nezapomněl vzít záchrannou vestu, ale právě tohoto nepřívětivého, ba bouřlivého večera zůstala ležet doma, zatímco Colby z nevysvětlitelných důvodů vyrazil do temnoty - a nikdo ho více nespátril živého. No uznejte, že si za to mohl sám! Mužem, který uměl tajemství skrývat jistě mnohem lépe než Colby - a možná přinejmenším stejně dobře jako Richard Helms - byl dr. Puharich. Stál oběma nohama pevně na zemi a myslel v kategoriích nejvyššího utajení. Tomu se říká být trojnásobně zakořeněn v domovské půdě! Je zvláštní, že některá poselství Devatera se rovněž zmiňovala o psychodrogách. Harry Stone, jenž působil jako jedno z médií v kroužku dr. Puharicha, se dostal v létě 1954 do velmi hlubokého tranzu a začal něco mumlat neznámým jazykem. Potom napsal několik hieroglyfů a znenadání plynule přešel do angličtiny, v níž popsal jednu staroegyptskou drogu, která velice silně ovlivňovala psychiku. To bylo přesně ono, co nevýslovně zajímalo účastníky projektu MK-Ultra a jejich mecenáše! Učinili doslova všechno, aby příslušné informace získali. Bez udání vlastní identity navázali kontakt s osobami, které byly známé v oblasti halucinogenních látek jako prvotřídní odborníci. Přímo vzorovou kontaktní osobou byl v tomto smyslu dr. Puharich. Napsal dokonce knihu o houbách s halucinogenními účinky a opatřil ji přímo láskyplně znějícím titulem Posvěcená houba. Nabízí se domněnka, že dr. Puharich prováděl svůj osobní program kontroly vědomí a přenosu myšlenek z pověření tajných služeb. Není jasné, jakou roli přitom hrálo tajuplné egyptské Devatero, ale teoreticky lze uvažovat o více scénářích, o nichž se už zmínili vyšetřovatelé tohoto neobvyklého příběhu. Na jedné straně se pravděpodobně

testovalo, nakolik je určitá skupina lidí, jako byla například média spolupracující s dr. Puharichem, ovlivnitelná na dálku a nakolik odpovídají původní verzi poselství, jež jim byla "channelována". Na druhé straně byl proječován i živý zájem o skutečná poselství. Možná že se prostřednictvím mocného Devatera měl vytvořit nový systém víry za účelem snadnější kontroly mas - a skutečně byli nesčetní vlivní lidé ve svém konání poselstvími Devatera ovlivněni. Je pravděpodobné, že rovněž máme být postupně připravováni na některé nastávající a nikoli nepodstatné aspekty vývoje lidstva, aspekty, které se bezprostředně vztahují ke starému Egyptu, případně k prvním egyptským bohům. Nanejvýš pozoruhodná je nesporná skutečnost, že právě armádní a zpravodajský komplex nejrozličnějších mocných organizací a úřadů v USA projevuje viditelně jednoznačný zájem o bádání na poli rozmanitých záhad starého Egypta. Všechny tyto organizace a instituce se v nápadné kontinuitě nepřetržitě vyskytují v bezprostřední blízkosti majestátních monumentů říše faraónů, provádějí tu vlastní nákladné výzkumy, ale zároveň projevují enormní snahu o to, aby určité informace zůstaly skryty v pouštním písku. Proč? Co hledají? Mají jejich aktivity něco společného s mnoha nevysvětlitelnými anachronismy staroegyptské kultury? Je možné, že hledají hvězdnou bránu, artefakt mimo prostor a čas - v podobě technologického systému, tajného mechanismu nebo alespoň jeho popisu v tajných spisech? To je mnoho neobvyklých otázek na konci jedné kapitoly. Tak se tedy na tu záhadu prostě a jednoduše podívejme, abychom pochopili případné indicie a souvislosti! Čeká vás atraktivní pouť časem.

3. Hádanky v kameni a prachu.

Komplot v souvislosti s bratrovraždou si pan Sutech vymyslel dokonale. Při velkorysé slavnosti nechal připravit mimořádné překvapení. Když dal do dvorany přinést nádhernou a skvostně vyzdobenou rakev, nestačili se pozvaní hosté jistě divit.

I jeho bratr, který byl rovněž přítomen, byl tímto zarážejícím počinem ohromen. Mr. Sutech se však jenom smál a na rozpačité dotazy odpovídal, že rakev věnuje tomu, kdo se do ní naprosto přesně vejde. Na první pohled bylo zřejmé, že to bude někdo, kdo není ani příliš velký, ale ani příliš malého vzrůstu. Rakev totiž měla dotyčnému "pasovat" tak, jako by byla zhotovena na míru.

Byla krásná, až oči přecházely, a proto ji chtěl přirozeně každý host vlastnit, takže se všichni téhle zvrácené soutěže s neuvěřitelným zájmem zúčastnili. Dlouho se však nikomu nepoštěstilo rakev získat - pro jednoho byl ten překrásný výtvor příliš velký, druhému se v něm zase nedostávalo místa. A pak přišel na řadu páně Sutechův bratr. I on se nechal svést ke "zkoušce". A hle - rakev mu "náhodou" padla jako ulitá! Avšak v okamžiku, kdy v ní tento nic netušící účastník slavnosti ležel, se hosté na rakev vrhli, přitloukli víko, ovázali schránu pevnými lany, a navíc ji ještě zapečetili olovem. Není nad jistotu!

Pan Sutech svého bratra přímo ukázkově napálil!

Jedné noci mu velmi pečlivě změřil tělesné míry a pak naverboval dvaasedmdesát kompliců, kteří měli později za úkol předstírat nenucené hosty na neobvyklé slavnosti, jež byla uspořádána pouze za jediným účelem - bratrovraždou. Ten, kdo nyní spočíval v rakvi, nebyl nikdo menší než Osiris, jeden z nejznámějších egyptských bohů.

Jeho bratr Sutech mu záviděl hlubokou úctu a lásku, jíž se Osiris nesporně těšil na každém kroku.

A tak se rozhodl, že se ho zbaví. Takhle to chodí...

Sutech a jeho spojenci hodili rakev i s obsahem do Nilu, jehož dravý proud měl odnést nebohého Osirise do moře. Tolik se dovídáme z první části bájeslovného podání o osudu boha, jenž byl ve starém Egyptě pokládán za symbol dobra, plodnosti a věčného života. Byl uctíván jako "nepomíjející dobrá bytost" Wenennefer, která přinesla tomuto světu kulturu.

Zdalo se, že Sutechovo zákeřné jednání dosáhlo plánovaného cíle, ale za čas se vyskytly potíže.

Dvě Osirisovy sestry, ženy jménem Isis a Neftys, z nichž Isis byla zároveň manželkou zavražděného, mrtvolu boha našly. Isis ji dopravila do tajného úkrytu. Sutech však toto místo objevil, Osirise rozsekal a jednotlivé části boha rozházel po celé zemi. Zoufalá Isis znovu začala pátrat po ostatcích svého muže. Celá záležitost byla samozřejmě nesmírně vážná. Isis i Neftys zapřísahaly nebožtíka, aby se opět vrátil na Zemi. Sluneční bůh Re, dále bohyně země Nut, Osirisova matka a v neposlední řadě vševědoucí Thovt byli později uváděni jako ti, jimž se podařilo Osirise znovu oživit.

Právě proto se tento bůh stal nezpochybnitelným symbolem věčného života.

Na osobě Osirise je nápadná ta skutečnost, že oproti většině jiných egyptských bohů nevystupuje jako neobvyklý kříženec, nýbrž v normální lidské podobě. Osiris byl uctíván především v chrámovém městě Abydu (také: Abtu nebo Abedjou), věhlasném už od pradávna. Přibližně do páté dynastie tam ještě panoval bůh jménem Chontamenti, ale potom začala jeho identita stále více splývat s Osirisem, jehož hlava tam údajně byla pochována.

Za Osirisův hrob je pokládáno Osireion u Abydu.

Existuje mnoho dalších Osirisových hrobů, což egyptologové připisují rozsáhlému uctívání tohoto nesmírně populárního boha, k němuž podle jejich názoru významně přispěla i legenda o rozsekaném a po celé zemi rozptýleném těle. Proto si vlastně každá posvátná lokalita mohla přisvojovat nárok na místo posledního spočinutí některého z Osirisových tělesných údů. Osireion u Abydu bylo koneckonců jen napodobeninou podzemního hrobu boha Osirise u Cheopsovy pyramidy. Jistě není bez zajímavosti, že tento Osirisův hrob u Gízy byl objeven teprve v únoru 2000.

Osirisův chrám u Abydu nechal postavit faraón Sethi I, jenž panoval v devatenácté dynastii.

Byl synem Ramesse prvního a otcem mocného faraóna Ramesse druhého. To nepostrádá určitou ironií, protože ve jménu Sethi je stále vzdáleně slyšet jméno boha Sutecha, vraha, který se stal zosobněním zla a znovu se objevil kromě jiného i jako "satan" v křesťanství.

Velkolepé chrámy u Abydu leží poblíž města El-Baljána, jen kousek na sever (po směru toku Nilu) od stejně věhlasných architektonických divů v Luxoru, Thébách, Karnaku a Dendeře.

V roce 1859 vykopal Auguste Mariette z pouštního písku trosky abydoského komplexu, které už více než sto let předtím objevil jeho krajan N. Granger. Nejkrásnější zdejší chrám pochází bez sebemenších pochybností z doby Sethiho I. Nádherná stavba s reliéfy, které patří k nejkrásnějším skulpturám Nové říše a celých egyptských dějin, nebyla nikdy dokončena.

Chrám, jehož nejstarší části pocházejí už z raného období kolem roku 2900 př. n. L, je zasvěcen "Devateru bohů z Abyda", kterých ovšem v první etapě bylo jen sedm. Jeho stěny jsou beze zbytku posety hieroglyfy, které nacházíme také v dalších chrámech. Avšak v chrámu založeném Sethim I.

existuje navíc několik obrazových znaků, které dosud nikdo nedokázal opravdu uspokojivě vysvětlit.

Nacházejí se na stropním trámu vstupní dvorany a naprostou neobvyklostí zaujmou každého návštěvníka už na první pohled především proto, že se vůbec nehodí do oné dávno uplynulé epochy.

Člověk se nemusí nijak zvlášť snažit, aby v těchto podivuhodných hieroglyfech rozpoznal moderní technické produkty. Zřetelně jsou patrné obrysy vrtulníku podobného útočné helikoptěře Apache ze čtyřicátých let dvacátého století! Otvor na spodní straně připomíná konstrukci "létajícího jeřábu", který byl poprvé použit u vrtulníku Sikorsky. Zde se prostě nedá udělat nic jiného, než vzít na vědomí skutečně jen stěží náhodnou podobnost. Tento vrtulník však není to jediné, co se dá označit jako značně "nestaroegyptské". Napravo od "helikoptéry" vidíme ještě tři další hieroglyfy působící nanejvýš technickým dojmem. Zdá se, že na stejné úrovni jako vrtulník je zobrazeno jakési obrněné vozidlo, pod ním vidíme zřejmě z boku zachycený podmořský dopravní prostředek se zřetelně rozpoznatelnou zadní ploutví (dnes známou jako kýlová plocha amerických vozů - pozn. překl.). Způsob výtvarného zobrazení nasvědčuje tomu, že se umělec nejspíš snažil o reprodukci objektu jako dutého tělesa. Pod zmíněnými dvěma pozoruhodnými hieroglyfy se nachází ještě třetí, který má vzhled otočené střelné zbraně. Hlaveň je na konci mírně zesílena. Zhruba v poloviční vzdálenosti směrem k pažbě je patrná přibližně polokruhová výduť a na začátku pažby vidíme oblouček - přesně jak to známe u spouště.

A nyní se táži: Je to všechno jenom náhoda?

Nejspíš odpovíte přibližně takhle: "Jak jinak? No uznejte, co by pohledávaly ve starém Egyptě helikoptéry, tanky, ponorky a střelné zbraně?" Bylo by jistě naprosto nesmyslné předpokládat, že Egypťané tehdy vedli svoje bitvy těmito moderními prostředky. Četné podrobné nástěnné malby z různých epoch egyptských dějin nám přibližují typickou starobyrou kulturu, u níž vše odpovídá našim představám o tehdejšímu stavu techniky. Vidíme na nich faraóny, například Amenhotepa druhého, na bojových vozech se čtyřmi loukotěmi při lovu, nepřehlédneme jistě bojující válečníky s luky a šípy, rolníky při orbě, slepé harfenisty, kovodělníky s jejich jednoduchými nástroji... Snad jenom Osiris ví, co všechno ještě vidíme, ale v podstatě ani po zevrubném hledání neobjevíme nic, co by nasvědčovalo tomu, že staří Egypťané používali moderní techniku.

Přesto všechno se ale nedá dost dobře zapomenout na to, co velice nenápadně figuruje na stropním trámu vstupní dvorany chrámu v Abydu.

Egypt'ané tehdy zřejmě byli konfrontováni s technikou, která s nejvyšší pravděpodobností nepocházela z jejich dílen. A pravděpodobně jen málokterí z nich se s ní nakrátko dostali do styku, protože v opačném případě bychom odkazů na tuto konfrontaci nacházeli mnohem více. Tehdy se prostě něco přihodilo a jakýmsi tajuplným způsobem pronikla technika 20. století - tedy z naší doby - do epochy starých Egypt'anů. Představovalo to anachronismus, tedy časový paradox. Je nepochybné, že tyto technické prostředky nebyly vyrobeny nějakou mimozemskou technologií - na to se až příliš podobají typickým lidským produktům uplynulých desetiletí.

Jistě teď zazní námitka, která se i mně vybavila, když jsem psal tyto řádky: Není více než podivuhodné, že ona domnělá technika, kterou lze údajně spatřit v chrámu v Abydu, pochází zrovna ze současnosti? Proč nepochází z nějaké jiné doby?

No dobře, ale u všech čertů (nebo snad-adekvátněji u Sutecha), jak bychom vlastně technologii z budoucnosti rozpoznali? Nemyslím si, že bychom to skutečně dokázali. Bylo by to nad naše síly, stejně jako se staří Egypt'ané nedokázali dobrat smyslu a podstaty tanků a helikoptér.

Co tedy hieroglyfy z Abydu znamenají? Zapřisáhlí skeptikové, či přesněji lidé, kteří všechno vědí lépe než ostatní, se domnívají, že údajně prastaré písemné znaky nejsou nic jiného než padělek, pravděpodobně vytvořený žertovně naladěnými novodobými restaurátory, kteří jenom zatoužili obšťastnit budoucí návštěvníky malou roztomilou hádankou. To je opravdu báječný přístup!

Avšak chrámové reliéfy z Abydu patří k nejvýznamnějším dílům oné epochy. Dokáží si jen stěží představit, že by se nějaký archeolog nebo restaurátor věnoval podobné mystifikaci jenom z legrace, a navíc tak učinil ve vstupní dvoraně. Že by podstupoval takové riziko? Ovšem ještě je třeba uvést, že v této lokalitě nebyly v uplynulých desetiletích prováděny žádné restaurační práce. Snad proto se badatel Serge Rosmorduc z Pařížské univerzity uchýlil k jinému, mnohem rafinovanějšímu výkladu, když byl s těmito podivuhodnými reliéfy konfrontován. Označil záhadné znaky za zcela autentické. Jejich neobvyklý tvar prý vznikl tím, že se tu překryly dva nápisy. Řečeno jinými slovy, původní hieroglyfy byly vymazány a nahrazeny novými. Staří Egypt'ané použili k zakrytí původních znaků sádro a posléze na stejné místo pokryli novými hieroglyfy.

Časem se sádra odrolila, a proto v současnosti vidíme směsici obou skupin znaků, původních i nových. Větší nové hieroglyfy spočívají na menších původních. Výsledkem jsou helikoptéry, tanky a ponorky!

Je nesporné, že se staří Egypťané snažili často velmi radikálně odstranit nápisy, aby je už nebylo vidět. Je opravdu možné, že hieroglyf označující tank vznikl z hieroglyfu pro ruku, hieroglyf zbraně ze svého protějšku pro ohnutou paži a hieroglyf ponorky ze znaku pro ústa, z písmene "r", nebo dokonce ze zkresleného Udjatova oka. U vrtulníků už podobný postup ovšem dá pěknou fušku, pokud chceme nějaký příhodný hieroglyf najít. A nejen to. Ú tolik nepochybně technickým dojmem působících artefaktů na jednom místě a se všemi detaily přesně odpovídajícími moderním technickým protějškům, to je trochu moc náhod najednou...

A nalezneme vůbec v Abydu dvě rozdílné vrstvy překrývajících se hieroglyfů? Kde se tady nacházejí rozpoznatelné stopy zvětralé sádrové omítky?

Nic takového zde neobjevíte. Naopak, kámen s hieroglyfy je na místech, která nás zajímají, bezmála stejně hladký jako dětský zadeček. Žádné praskliny, lomy ani místa, kde by bylo něco odpadnutého nebo naopak naneseného. Veškeré linie tvoří nepřerušené přímky, nikde nejsou stopy po dodatečných zásazích. Celý obrazec je dokonale stejnorodý! Jen proto byl také Rosmorduc schopen centrálně orientované "normální" hieroglyfy rozluštit. Vyplněný půlkruh, odpovídající písmenu "i", a tři skupiny znaků, u nichž jsou vždy tři svislé čáry spojené vodorovnou spojnicí, dávají dohromady "devět oblouků". Rosmorduc přeložil tuto pasáž následujícím způsobem: "Ten, jenž potlačuje devět oblouků", jimiž byly údajně míněny cizí země. Zároveň je nepochybně zajímavé, že se tu opět vyskytuje mysteriózní číslo devět, a to v podobě trojí triády! Nalevo od této skupiny se nacházejí neporušené, a proto zřetelně rozpoznatelné symboly ostřice a včely, pod nimiž jsou dva vyplněné polokruhy. Celé aranžmá odkazuje na královský charakter textu s významem "Král Horního a Dolního Egypta". O prostoupení původních a nových hieroglyfů tedy nemůže být vůbec řeč.

Napravo od záhadných "technických hieroglyfů" schází větší kus stropního trámu a je patrné, že se tato část odlomila. Na tomto místě prostě a jednoduše žádné hieroglyfy nejsou. Závěr je tedy jednoznačný.

Máme tu viditelně co činit s nenarušenou vrstvou zcela neobvyklého reliéfu v chrámu starém nejméně tři tisíce let, na němž jsou vyobrazeny moderní,

vojensky využívané prostředky. Tomu se samozřejmě zdravý lidský rozum zdráhá uvěřit!

Již zmíněný Richard Hoagland, "šéf pyramid na Marsu", prohlásil nález hieroglyfů v Abydu bez sebemenších okolků a rozpaků za svůj objev. Na své internetové stránce hrdě prohlašuje: "Hoaglandův objev v Abydu byl verifikován v listopadu 1998, během jím uspořádané výpravy televizního týmu stanice FOX-TV k chrámu Sethiho I. v Abydu, která urazila několik set mil, aby hieroglyfy detailně natočila přímo na místě." Alespoň kvůli formě a pořádku by se však mělo konstatovat, že Hoagland přinejmenším nebyl správně informován, protože ačkoli se o popularizaci tajuplných symbolů prostřednictvím televizní stanice FOX postaral, objevili je jiní lidé - a to mnohem dříve.

Už v roce 1990 zaujaly skupinu soukromých badatelů z okruhu Ericha von Dänikena, kteří pátrali po neobvyklých tradičních podáních z dávných dob. (Jen na okraj bych chtěl poznamenat, že jmenovaný sporný Švýcar a autor světových bestsellerů upozornil na několik opravdu záhadných věcí a připojil k jejich existenci několik jednoduchých otázek, které bychom si všichni měli nechat bez jakýchkoli předsudků projít hlavou, třebaže nám to nebude připadat zrovna lehké. Von Dänikenovi stejně jako každému jinému smrtelníkovi také musíme přiznat právo na omyl a připustit, že některé jeho myšlenky tu a tam nejspíš neodpovídají realitě, ale na druhé straně zase nezapomínejme, jak "přesvědčivě" vyzněla klasická tvrzení a vysvětlení některých specialistů zkoumajících chrám v Abydu. Ale na toto téma necht' si každý čtenář laskavě vytvoří svůj vlastní názor. Jsem poslední, kdo by chtěl někoho poučovat, ale doufám, že jednou budeme poučeni všichni - samotnou pravdou.) Každopádně po roce 1990 informovali někteří autoři o anachronických hieroglyfech z Abydu a částečně je reprodukovali ve svých knihách.

Na Hoaglandově internetové stránce jsou záhadné hieroglyfy prezentovány a návštěvníci této stránky jsou žádáni o sdělení vlastního názoru, což asi pro leckoho nebude zrovna snadné. Krátký pohled do zatím získaných odpovědí je však opravdu velmi zajímavý. Někdo hovoří o nijak zvlášť rafinovaném podvodu a domnívá se, že civilizace, která by disponovala moderní technologií, by nezaznamenávala své informace tak primitivním způsobem - obtížným vytesáváním do kamene.

Ostatně Římané by tak vyspělou civilizaci jistě nikdy nemohli porazit. Pro jiného respondenta je to všechno natolik nepochopitelné, že vysvětlení hledá v

použití počítačově animované grafiky. Další v obrazech jen prostě a jednoduše vidí "poškozené hieroglyfy". Najde se však několik jedinců, kteří k záležitosti přistupují naprosto upřímně. Vidí, co je k vidění, co je zdokumentováno naprosto jasně a jednoznačně, a přemýšlejí o tom, o jaké vyspělé kultuře vlastně tyto znaky vypovídají. Nebyli snad jejími nositeli obyvatelé Atlantidy; z nichž podle některých pramenů údajně pocházeli i staří Egyptané?

Ale co je nejpravděpodobnější? Připomeňme si, co je na oněch neoblíbených hieroglyfech znázorněno.

Vidíme na nich technologii, kterou nelze jednoznačně časově zařadit, ale jde o vojenskou techniku z naší doby, zhruba z období druhé světové války a následné poválečné epochy. Snad bychom se měli právě nad tímto zjištěním pozastavit a popřemýšlet, proč je tomu zrovna tak. Otevřenou ale zůstává otázka, jak se tato technologie mohla objevit ve starém Egyptě, jaká speciální vazba - pokud něco takového opravdu existuje - se vyskytuje ve vztahu k Egyptu a jaké příslušné indicie tohoto spojení se dají objevit. Můžete si být jisti, že existuje celá řada závažných indicií. Něco už možná tušíte, leccos jiného by pro vás mohlo být obstojným překvapením. Souvislosti jsou totiž nesmírně komplikované. Proto se musíte obrnit jistou trpělivostí, než složíme více dílů této fascinující skládačky.

Vždycky jsem sám více či méně náhodně ve správný okamžik narazil na potřebné informace a všechno se potom znenadání pospojovalo tak dokonale, že jsem musel pro mne naprosto neočekávaný a nepředvídaný konečný výsledek přes veškerou jeho nepravděpodobnost akceptovat jako reálnou možnost. Omlouvám se proto už nyní všem skeptikům. V této chvíli by však nemělo smysl plýtvat příliš mnoha slovy, protože k tomu, abyste mohli posoudit celou tuto záležitost a ztotožnit se s mým stanoviskem, je nutné nejprve se zmínit o několika faktech. Zatím jen tolik: Ve starém Egyptě se setkala více sil, do jisté míry působících z protichůdných směrů. Nepochybně to byly síly, které ovlivnily celé dějiny této planety a jejích obyvatel. Podrobnosti se dovíte z následujícího textu.

Tomu, kdo pozorně prostuduje ony anachronické reliéfy z Abydu, jistě neunikne, že příslušný obrazec na reprodukcích u Hoaglanda i v dalších pramenech vypadá trochu jinak než na prvních uveřejněných fotografiích. V současnosti opravdu můžeme mluvit o dvou verzích těchto hieroglyfů.

Původní, jež je známá ze starších reprodukcí, se od následující liší zobrazenými detaily, například zachycením malého trojúhelníku na středním pruhu hieroglyfu

pod vrtulníkem, patřícímu k trojnásobné triádě; stejně tak na reprodukci neschází širší obloukový segment na trupu tanku. U hieroglyfu, který je interpretován jako střelná zbraň, je zřetelný oblouček v místě spouště. Tyto podrobnosti u druhé verze chybějí, což je jistě pozoruhodné.

Jak mohlo dojít k takovým odlišnostem?

Podváděl tu někdo pomocí počítače, nebo se dokonce osobně činil přímo na původních hieroglyfech v chrámu?

V knize Hall of the Gods (Dvorana bohů) - autorem je Nigel Appleby, byla vydána v roce 1998 a posléze z koneckonců ne zcela pochopitelných důvodů stažena z trhu - opět narážíme na okleštěnou ilustraci zbraně. Pozoruhodná je přitom následující skutečnost. Zmíněný oblouček na střelné zbrani je podle všeho vyretušován. Při pozorném pohledu jsou ještě patrné jeho zbytky v podobě tenké a velmi slabé světlejší linie. Proč ale vůbec někdo Ú at' už to byl kdokoli - nelitoval námahy a původní fotografii padělal? Appleby prezentuje tyto hieroglyfy jako indicie moderní technologie ve starém Egyptě. Z tohoto pohledu by nemělo žádný smysl, aby úmyslně zmenšoval vypovídací hodnotu snímku.

Další možností by mohlo být to, že reliéf v chrámu už není tím, čím byl původně. To by znamenalo, že na novějších záběrech vidíme kopii, za níž byl vyměněn originál. Jak ještě poznáte, jedno je nesporné - existují určité skupiny lidí, jimž skutečně záleží na tom, aby jisté informace ze země na Nilu nepronikly na veřejnost. Takže v podstatě by taková záměna nebyla ničím nemožným. Ale nakolik by byla smysluplná? Už delší dobu přece existují prokazatelně autentické fotografie originálního reliéfu. Kdyby pak někdo přišel a tajně vyměnil stropní trám v Abydu, získala by tím celá záležitost ještě více na závažnosti. Ale to se zřejmě nestalo. Kdyby se o to někdo pokusil, nechal by pravděpodobně celý reliéf zmizet. A ještě z dalšího, nepatrného, ale přesto výmluvného důvodu si nedokáží představit, že by v chrámu bylo něco vyměněno. Toto přesvědčení má co činit s jemnou linkou, která zůstala z onoho obloučku na střelné zbrani zachována. Ukazuje to jednoznačně na skutečnost, že nová varianta pochází přímo z originální fotografie. Z reliéfu nebylo nic odsekáno, proto se retušovala fotografie! Zajímavá je ale okolnost, že přinejmenším v současnosti je pro návštěvníky uzavřen přístup do té části chrámu, kde se výše popsané mimořádné hieroglyfy nacházejí.

Budiž nám na tomto místě dovolena alespoň stručná otázka, proč tomu tak je! Člověk by bezmála nabyl dojmu, že se tu kdosi pokouší upravit něco, co jsme dosud přehlíželi. A s pochopitelným napětím očekáváme, jak bude stropní trám vypadat, až budeme moci do posvátné dvorany znovu bez jakéhokoli omezení vstoupit!

Jestliže přistupujete k hieroglyfům v Abydu jako k seriózní možnosti a výzvě adresované nám všem, pak tím podáváte ruku nevysvětlitelným fenoménům staroegyptské kultury. Tyto písemné znaky jsou přece prvním dotekem zřejmého a neopominutelného problému s časem. Jedno souvisí s druhým, a jak se záhy ukáže, staroegyptská kultura byla na jedné straně viditelně ovlivněna tajným věděním, jež jí bylo zprostředkováno v době velké "exploze" zhruba kolem roku 3000 př. n. l.

devíti původními bohy, na druhé straně se však nevyhnula ani konfrontaci s technologiemi dvacátého století, které pronikly do tehdejšího světa z důvodů, jimž se nyní budeme naprosto cílevědomě věnovat.

V památkách starého Egypta lze kromě hieroglyfů v Abydu nalézt i další poměrně moderní téma, ztvárněné jako "let a létání". Pokud taková zobrazení byla provedena jako hieroglyfy, pokaždé se v jejich těsné blízkosti vyskytoval obraz ptáka.

Letný pohled na reliéf v Abydu stačí k pochopení toho, že ani zde tomu nebylo jinak. Přímo napravo od vrtulníku sedí pták. I tento fakt dodatečně svědčí o tom, že ona komická a nepřípadná věc, působící neuvěřitelně moderním dojmem, kterou akademičtí vědci vykládají jako náhodný produkt dvou zaniklých a vzájemně prostoupených hieroglyfických symbolů, je přesně to, co v něm jiní lidé vidí na první pohled - totiž létající objekt. Je to prostě a jednoduše vrtulník!

Už Texty pyramid odrážející ranou egyptskou kulturu před 4 500 lety jsou zdrojem překvapujících informací. Létání prostorem a časem v nich hraje nikoli nepodstatnou úlohu.

"No jistě!" namítnou egyptologové, "vždyť to jsou texty o mrtvých a nebožtíci, jak známo, putují kosmickými sférami do záhrobí, přičemž se všechno samozřejmě odehrává v čistě náboženském, transcendentálním a přeneseném smyslu."

Ale je to opravdu tak jednoduché?

Známý egyptský lékař a archeolog profesor Chalíl Messiha, mnohokrát vyznamenaný vědec, odborník na starověké dějiny své země, odlišuje naprosto striktně dvě věci. Prohlásil, že na jedné straně přirozeně existovala představa o bárce slunečního boha Re, čímž byl symbolicky popisován pohyb slunce na obloze, tedy cosi veskrze přirozeného.

Nezávisle na tom však existovala vyprávění o nebeských bárkách, létajících strojích, které se vznášely ve vzduchu. Messiha potvrdil i skutečnost, že nápisy s přesně takovým obsahem se objevily už v první dynastii.

Roku 1898 - tedy v době, kdy letecká dovednost naší dnešní civilizace ještě vlezla v plenkách - objevili archeologové v jednom hrobě malý dřevěný objekt, který poněkud zastřeně a ostýchavě označili jako "model ptáka". Ale byl to nanejvýš komický pták, opatřený svislou zadní ploutví!

A tahle věcička o rozpětí křídel pouhých osmnáct centimetrů dokázala dokonce bezchybně létat! Vypadalo to tedy spíše jako model letadla než ptáka.

Známe i jeho zhotovitele, jistého Pa-Dimena, jehož jméno v překladu znamená přibližně "Amonův dar". Žil v pozdní době egyptské kolem roku 300 př. n. l.

Křídla tohoto létajícího stroje, konstruovaného jako hornoplošník, jsou na koncích mírně ohnutá směrem dolů. Odborníci dospěli k názoru, že celková konstrukce tohoto objektu, dnes vystaveného v Egyptském muzeu v Káhiře pod číslem 6 347, realizovaná ve skutečné velikosti, by nasvědčovala jeho praktickému využití jako nákladního letounu.

Texty pyramid obsahují vsutku hodně pozoruhodností.

Už jsem se zmínil o více než zvláštním "ostrově plamenů". Z prapůvodního pahorku se vznesl k obloze zářící objekt podobný hvězdě - v ohni, kouří a plamenech. V zásadě tento popis odpovídá uspořádání, jaké nacházíme u pyramid.

Jejich vrcholky byly dříve rovněž zakončeny zdaleka viditelným "pyramidionem", od něhož se třpytivě odrážel sluneční svit, protože jeho povrch byl potažen drahým kovem, jak potvrzují tradiční řecká podání (například Agatharchid z Knidu).

Ten, kdo chce názorně vidět, jak pyramidion vypadal, nemusí vlastně nijak zvlášť dlouho hledat.

Stačí vzít do rukou americkou jednodolarovou bankovku, na jejíž zadní straně je kupodivu tento prvek znázorněn. Nad vrcholem poněkud useknuté pyramidy tam uvidíte zářící trojúhelník. Je zajímavé, že trojúhelník, v němž je umístěno magické (Udjatovo?) oko, se v oslnivé záři vznáší nad pyramidovým jehlanem. Hned pod tím se dočítáme:

"Nový časový řád" ("Nové uspořádání světa") a "Velká pečeť". Kdo mohl na něco takového přijít?

Tenhle nápad neměl nikdo jiný než Henry Wallace, ministr zemědělství za amerického prezidenta Hardinga a později viceprezident Spojených států amerických. Wallace pokládali mnozí za snílka a tato pověst záhy přivedla konec jeho politické kariéry a zjedнала mu četné nepřátele, například mocného šéfa FBI J. Edgara Hoovera. Wallace se pokládal za prodlouženou ruku samotného Boha a patřil ke svobodným zednářům - jejichž "velkou pečeť" je symbol oka.

Vazba svobodných zednářů na Egypt je pozoruhodně intenzivní. V zednářském učení se nacházejí kromě jiného - stejně jako v tradičním podání Arabů a Řeků - opakované odkazy na významné spisy starých Egyptů, obsažené v legendární Dvoraně nápisů. Odkazy na takové texty najdeme už v magickém Papyru Westcar. Tento dokument pochází z doby před 18. dynastií a popisuje události z let, kdy byly údajně zbudovány obří pyramidy na náhorní plošině u Gízy. Zároveň se z něj dovídáme, jak se už faraón Cheops snažil všemi možnými prostředky získat do svého vlastnictví uvedené tajuplné spisy.

Vlivný svobodný zednář Wallace nejspíše starobylým egyptským mystériím propadl rovněž.

V roce 1934 napsal: "Bude to zřejmě vyžadovat jednoznačějšího uznání Velkého architekta univerza, než bude kámen apex konečně usazen na svoje místo a tento národ bude moci v plné síle převzít prostřednictvím zasvěcení novému světovému řádu vedení mezi národy."

Tady se nám začínají rýsovat pozoruhodné souvislosti:

Kamenem apex nemyslel Wallace přirozeně nic jiného než "Velkou pečeť", ukončovací kámen pyramidy.

Předvídal svobodný zednář Wallace zvrát události z Heliopole, případně věřil na návrat bohů? Každopádně to byl právě Henry Wallace, kdo podporoval Round Table Foundation mysteriálního dr. Andreje puharicha.

Kameny apex neznáme jen jako ukončovací prvky pyramidy. Jako miniaturní jehlany (kameny benberi) tvoří také vrchol obelisků, božských sloupů, které stejně jako minarety nebo věže křesťanských kostelů směřují prorocky přesně tam, odkud k lidem přišla moudrost Ú tedy vzhůru.

Symbolizují snad "ostrovy plamenů" nebo antické "rakety", jak se už domníval ne jeden důvtipný autor literatury faktu? Události spojené s ohnivými ostrovy se v podobě bájí a pověstí dochovaly také v mnoha prastarých egyptských lokalitách. Sluneční bůh Re (Amon) sestoupil na Zemi, jak se traduje, v létajícím nebeském objektu tvaru pyramidy, který byl zhotoven z něčeho, co vypadalo jako mimořádně tvrdý zářící kámen. Pak se otevřely dveře a božstvo vystoupilo ven. Tento zvláštní "původní tvar" naprosto neznámého létajícího objektu, který před dosud ještě nepřiliš kultivovaným egyptským obyvatelstvem přistál kolem roku 3000 př. n. L, by mohl významně přispět k vysvětlení toho, proč tvar pyramidy nabyl v Egyptě tak monumentálního významu.

Kdo byli bohové vládnoucí takovými možnostmi?

Pocházela zmíněná technologie od zasvěcených starých Egyptanů, anebo dokonce přímo od mimozemšťanů? Ale jistě, realita bývá občas nepochybně nepředstavitelnější než jakákoli nejvynalézavější fantazie. Je samozřejmě možné, že jakási neznámá, mimořádně vyspělá a kosmickým prostorem cestující civilizace se mohla spokojit i s osvědčenými koncepty, například při nasazení jednoduchých raketoplánů, zabezpečujících spojení mezi oběžnou dráhou meziplanetární lodě a povrchem naší planety. Vždyť za normálních okolností každý šetří všude, kde je to alespoň trochu možné. Ovšem raketová technika zavání až podezřele současnou kulturou.

Zřejmě ještě nikdo nepřemýšlel o tom, že pravzory pyramid a obelisků se původně neodvozovaly od jedné, nýbrž více samostatných technologií zcela svébytných civilizací a jen náhodou vykazovaly obdobnou strukturu. Tím se ovšem opět dostává do popředí problém se zřetelně paradoxním chronologickým zmatkem kolem počátků starého Egypta, což nás opravňuje k závěru, že se říše faraónů skutečně stala centrem působení dvou samostatných vyspělých civilizací.

4. Hvězdy starého Egypta.

Staří Egyptané získali pomocí tajuplných kontaktů s původními záhadnými bohy neméně tajuplné vědění, které občas dokonce zastihuje i naše dnešní znalosti. Stavba pyramid je z hlediska stále ještě nerozluštěných a nepochopených záhad jen věhlasnou a nejsnáze rozpoznatelnou špičkou ledovce. Ve skutečnosti je podobných neobjasněných technických postupů egyptských zasvěcenců mnohem víc. Například současní geologové a geochemici jsou nuceni přiznat, že i se svými nejmodernějšími metodami hledání zlata viditelně výrazně zaostávají za staroegyptskými vědomostmi.

Vyšlo najevo, že Egyptané už hledali zlato všude tam, kde se dnes znovu začalo s těžbou. A nejen to. Oproti svým dnešním kolegům se zřejmě nikdy při otvírce dolů nemýlili. Ve velice slibně vyhlížejících, avšak nedostatečně vydatných lokalitách nikdy nezačali těžit! Je jistě zvláštní, že se četní odborníci snaží od rané egyptské kultury převzít toto nesmírně rozsáhlé vědění. Není důvodem jejich nezdaru to, že staroegyptské vědomosti sahají příliš hluboko?

Německý fyzik Eckhard H. Wallenwein napsal v polovině devadesátých let velmi zajímavou knihu o staroegyptském univerzu. Věnoval se geniálnímu stavitelství a hvězdářství Egyptanů a dokázal, že starořecký historik Herodotos měl se svým vysokým míněním o egyptských vědomostech naprostou pravdu. I Wallenwein s ohledem na Herodota a naši představu o Egyptě zjistil velmi pozoruhodný rozpor: "Jeho (Herodotovy) komentáře o geodézii Egypta a projektování pyramid se ukázaly jako hodnověrné, v příkrém rozporu s tím, co se dnes dočítáme u odborníků na klasický starověk."

A o matematických a astronomických informacích, zcela záměrně zvěčněných v kamenných pyramidách, mu nezbylo nic jiného než uvést: "Je ovšem také třeba konstatovat ignoranci fyziků a astronomů, kteří se zaobírali touto problematikou.

Otázky, které, se přímo nabízely, nebyly nikdy položeny - jenom proto, že na ně nebyla po ruce odpověď... Kolik to asi bylo generací, které celá staletí, vlastně celá tisíciletí pozorovaly a vymýšlely staroegyptské univerzum! Zanechaly lidstvu velkolepé, s ničím jiným nesrovnatelné kulturně historické dědictví a podivuhodné památky. Máme všechny důvody k tomu, abychom se jim poklonili."

Dnes obecně rozšířené mínění ovšem, jak už bylo řečeno, hodnotí tyto znalosti zcela odlišně. Jeden z nejdůležitějších odborníků na historickou astronomii, Otto Neugebauer, se bezmála přímo kochal tím, jak zadupával egyptské chápání světa do země. Musím proto ještě jednou citovat Wallenweina, který s neskryvaným údivem konstatoval, že "Neugebauer píše s jistou bezohledností, že Egypt už nemá žádné místo v seriózním díle o dějinách matematické astronomie. Přesto věnoval Egyptu knihu, jen aby přesvědčil čtenáře o bezvýznamnosti Egypta v této disciplíně, jejíž nicotný přínos ve srovnání s babylonským a řeckým příspěvkem k vývoji vědecké astronomie nemůže být nikdy dostatečně výrazně devalvován."

No to je něco nevídaného! Autor napíše knihu jenom proto, aby názorně předvedl bezvýznamnost jejího obsahu. Bezděčně jsem se přistihl, jak podvědomě kroutím hlavou. Neugebauer ovšem není žádný hlupák, tudíž měl určité ke svému nelogickému chování nějaký důvod. A proto teď úmyslně položím hloupou otázku: Nebylo to náhodou tak, že mu snad vědění starých Egyptanů připadalo nepohodlné a nebezpečné? Podívejme se nejprve na několik "mytických" představ starých Egyptanů. Poté se přes tvrdošijnou záhadu nebes - jež sahá svými kořeny skutečně do Egypta - znovu vrátíme k už notorické myšlence, že se nejspíš některá fakta nemají nebo nesmějí dostat na denní světlo.

Neobvyklé názory starých Egyptanů začínají hned na samotném počátku, totiž při vzniku světa.

Zastávali kupodivu značně moderní myšlenku, že náš kosmos nepochybně vznikl ze sebe sama.

Všechno se přitom točí - pokolikáté už? - kolem mysteriózního "Devatera" a boha, jenž vlastně stál za vším. To byl onen nevýslovně mocný Atum. Zapomeňte na egyptský polyteismus! Na počátku byl pouze jediný bůh, všichni ostatní představovali pouze rozmanité jevové formy jedné a téže bytosti!

Egyptané byli každopádně přesvědčeni o tom, že se Atum stvořil sám ze sebe a že také univerzum povstalo z jakéhosi nedefinovatelného stavu, v podstatě z nicoty nebo z přinejmenším neviditelné substance. Označovali toto zvláštní něco na počátku všech věcí jako Nun, což je výraz pro beztvárovou vodní bublinu. Atum oplodnil Nun svým semenem a vyvolal tak nepředstavitelnou explozi.

Všechno, co se nacházelo v prapůvodní bublině, mocně expandovalo a přeměnilo se v náš kosmos.

Z Nun se vynořil posvátný pahorek, který Egypťané popisovali jako slunce. Z toho také vyplývalo ztotožnění Atuma a slunečního boha Re.

Co tím chce autor říci? Koncepce původního pravesmíru v podobě beztvaré vodní bubliny je opravdu báječná metafora nebo, jinak řečeno, přímo geniální zjednodušení představy, kterou mají současní kosmologové o vesmíru a jeho zrodu. Je to zároveň bez jakéhokoli přehánění nejpřesnější a navíc i nejpřístupnější způsob vysvětlení, jaký mohla zvolit velmi vyspělá civilizace, aby o zrodu vesmíru informovala jinou kulturu, jež teprve stála na počátku svého budoucího vývoje - v takové situaci byli například Egypťané zhruba kolem roku 3000 př. n. l. Startovní impulz, který vyvolal počátek procesu již zmíněné explozivní mutace", vedoucí ke zrodu velkolepé světové kultury, je vybavil zcela moderními astronomickými znalostmi.

Paralely mezi Nun a tolikrát připomínaným prvotním třeskem (big bang) jsou opravdu nepřehlédnutelné.

V současnosti uvažujeme o tom, že univerzum mohlo v podstatě vzniknout z ničeho.

Fyzikové se domnívají, že i prázdno, tedy vakuum, obsahuje jisté množství energie a prostřednictvím určitého spouštěcího mechanismu, který bychom mohli označit třeba jako "božskou jiskru", se může transformovat do energeticky chudšího stavu. Přitom dochází k obrovské explozi. Na "vodní bublině" je to patrné ještě zřetelněji. Je to něco, co se dá na první pohled obtížně definovat a nevypadá to nijak zvlášť dobře - právě proto, že působí dojmem čehosi průhledného a prázdného -, a přesto to tu prostě je. Přirovnání k vodní bublině má ovšem ještě hlubší smysl. První prvek, jenž se vytvořil po prvotním třesku a z něhož se skutečně všechno skládalo, byl vodík!

Je to všechno jenom náhoda? Nechám teď tuto otázku záměrně bez odpovědi, zůstane prostě trčet v textu jako vodní bublina v ledu...

Staří Egypťané každopádně v mnoha ohledech disponovali podivuhodnými matematickými a astronomickými znalostmi. Ty ovšem nejsou vlastním námětem této knihy, proto bych se chtěl jen okrajově zmínit o tom, že o složitých pohybech nebeských těles byli skutečně velmi dobře a zevrubně informováni. Sledovali dráhy planet, dokázali předpovídat zatmění, vytvořili

smysluplný kalendář, orientovali četná architektonická díla s obdivuhodnou přesností podle hvězd i podle určitých hvězdných konstelací a znali dokonce i pozvolný posun souhvězdí v důsledku rotačního pohybu zemské osy, která každých 26 000 let opíše kompletní kruh (platónský rok). V Egyptě byly z předkřesťanské doby zaznamenány i objevy čoček, které byly podivuhodně přesně vybroušeny. Vypadá to tak, jako by Egypťané - dva tisíce let před Galileem - vlastnili snad i jednoduché dalekohledy.

To, že se jejich kultura soustředila na nejsvětlejší hvězdu na obloze, Sirius, se na první pohled nejeví příliš překvapivé. Ale, jak tomu obvykle bývá, když odstraníme vnější slupku a pronikneme k podstatě věci, objeví se na denním světle také v tomto případě velice neobvyklé souvislosti.

A opět se ukazuje, že staří Egypťané toho věděli setsakra hodně.

Kdo hledá, najde. A kdo vytrvale hledá, může objevit i něco velkého, dokonce i stopy neuvěřitelných staroegyptských vědomostí, jež před dávnými dobami prosákly do dosud ještě živých kultur.

Anglicko-americký orientalista Robert K. G.

Temple je přesvědčen o tom, že některé mimořádně překvapující znalosti starých Egypťanů se přes Libyi dostaly do jižněji položených oblastí Afriky.

Zmíněné znalosti se týkají především souhvězdí Siria, ovšem nikoli nejnápadnější hlavní hvězdy, nýbrž jejího téměř neviditelného průvodce! Temple ve své obsáhlé knize *Záhada Siria* (nové, rozšířené vydání pochází z roku 1998) kromě jiného popsal i způsob, jímž se informace šířily na africkém kontinentu. Podle něho pronikli Garamanti, kteří sídlili v libyjské oáze Džado jižně od Fessanu, během několika staletí až k jižním břehům horního Nigeru a přitom navázali úzké kontakty s tamním černošským obyvatelstvem. Mísili se s tímto etnikem a jeho kulturou, přebírali jeho jazyk a obyčeje. Na jejich skutečný původ v současnosti odkazuje název Koromantse, vesnice, o níž se zmiňuje historik Robert Graves. Sám Temple identifikoval obdobnou lokalitu, zvanou Korienze.

Etnoložka Eva Meyrowitzová byla první, kdo dlouhé roky zkoumal kulturu kmene Akánu. Dospěla přitom k poznání, že tento kmen vznikl až na základě kontaktu s Garamanty. Avšak Garamanti aktivně napomáhali i zrodu jiných nových společenství v oblasti horního Nigeru a v okolí Timbaktu, přičemž později, zhruba v 11. století n. l., pronikli až do Ghany. Při této migraci prošli

Garamanti rovněž oblastí, v níž žije lid, jehož záhadnost dodnes vyvolává u leckterého odborníka vzrušení a občas i zježené vlasy. Ale nic naplat, budeme se s tím muset nějak vyrovnat. Dogonové totiž uchovávají egyptské znalosti, které jim předali Garamanti, ze všech národů nejdůsledněji a nejhouževnatěji, a to až dodnes. Žijí na náhorní plošině Bandiagara v Mali a společně s dalšími etniky, jako jsou Miniankové, Bozoové a Bambarové, pěstují vůbec nejvyhraněnější kult Siria.

Když francouzští antropologové Marcel Griaule a Germaine Dieterlenová v roce 1946 přišli poprvé společně k Dogonům, vůbec netušili, jaká odhalení tady na ně čekají. Griaule získal hodně poznatků, když v roce 1931 u Dogonů nějakou dobu pobýval. Už tehdy se mu do určité míry podařilo získat důvěru nejmoudřejších kmenových příslušníků, ale přesto teprve teď uslyšel od těchto "primitivů" spoustu podivuhodných věcí. Společně s Germaine Dieterlenovou, která svého kolegu přežila o více než čtyřicet let a zemřela krátce před přelomem tisíciletí v prosinci 1999 ve stáří devadesáti šesti let, strávil Griaule u Dogonů celá dvě desetiletí. Za tak dlouhou dobu se už člověk leccemu přiučí. Přímo vidím oba badatele, jak bez jediného hnutí a s otevřenými ústy poslouchají vyprávění čtyř dogonských kněží a vzájemně si vyměňují udivené nechápavé pohledy.

Moudří kněží opakovaně hovořili o souhvězdí Siria jako středobodu jejich náboženství. Vysvětlili jim smysl a poslání podivuhodné slavnosti sigui, což je rituál prováděný za obnovu světa a světového řádu, který Dogonové konají v téměř nesmyslně dlouhých časových odstupech. Každých šedesát let zhotovují obrovské magické dřevěné masky, které pak uchovávají v bezpečných skalních archivech, a v kultovních úkonech napodobují procesy odehrávající se v souhvězdí Siria.

Kdo si myslí, že se s tím už nějak vyrovnal, udělá rozhodně dobře, zapamatuje-li si následující poznámku Griaula a Dieterlenové: "Stejně jako je pro nezasvěceného jedince Sirius nejsvětější hvězdou na obloze, která k sobě přitahuje pohled a jež hraje hlavní úlohu i při propočtu slavnosti sigui, právě tak - zčásti velice jednoduše, zčásti ovšem nesmírně složitě - se vykládají i zákonitosti panující v souhvězdí Siria, když se informace o nich předávají jedincům s nižším zasvěcením, což se děje proto, aby se jejich pozornost odpoutala od mnohem tajnějších propočtů."

Než se pokusím trochu vám přiblížit svět Dogonů, bude nejspíš pro lepší porozumění smysluplné popsat stručně to, co o souhvězdí Siria vědí současní

astronomové. Ničeho se neobávejte, nezačnu teď všechno přepočítávat a nebudu vás zdržovat s astronomickými úvahami déle, než je nezbytně nutné, naopak, chtěl bych se zmínit opravdu pouze o tom, co je podle mého názoru nezbytné ke skutečnému pochopení toho, jak "zmatené" jsou vědomosti pocházející ze starého Egypta.

Sirius je hlavní hvězdou v zimním souhvězdí Velkého psa. Stačí, abyste se po této hvězdě porozhlédli, když v zimě září nejjasněji a-nejbarevněji - a už ji vidíte! V našich zeměpisných šířkách se nedostává příliš vysoko nad horizont, ale jako nejzářivější hvězda je naprosto jasně rozlišitelná.

Sirius, "hvězda Nilu", patří k objektům, které jsou nejbližší Slunci. Sirius je v tomto ohledu pátý v pořadí.

Jeho světlo potřebuje přibližně devět let na to, aby k nám doletělo. Tato hvězda není na astronomické poměry nijak zvlášť velká, přesto je její průměr ve srovnání se Sluncem dvojnásobný a těleso září více než dvacetkrát jasněji. Těchto pár informací o Siriu by mohlo stačit. Tedy, obrazně řečeno, alespoň o jeho zdaleka viditelné části. Ale teď to začne být mnohem zajímavější. První náznaky toho, že u Siria jde o mnohem více než jen o světlou hvězdu, objevil v letech 1834 až 1844 německý astronom a matematik Friedrich Wilhelm Bessel. Studoval toto těleso přesněji a důkladněji než ostatní a srovnával záznamy pozic Siria na obloze s mnohem vzdálenějšími slabými hvězdami v pozadí. Přitom objevil, že jeho měnící se poloha kreslí jakousi vlnovku. Sirius je čímsi přitahován a zase odpuzován. No jistě, to znamená, že existuje ještě jiná hvězda, malá, dosud neviditelná, ale s poměrně vysokou hmotností - a ta svou přitažlivostí hlavní hvězdu viditelně ovlivňuje. Jinému astronomovi se sice už v roce 1851 podařilo z Besselových údajů vypočítat, po jaké dráze se musí tato podivná "temná hvězda" pohybovat, ale teprve o jedenáct let později Siriova průvodce člověk spatřil na vlastní oči.

Věhlasný konstruktér dalekohledů Američan Alvan Clark právě tehdy dokončil nový superteleskop.

Nejlepším důkazem kvality obou, tedy konstruktéra i jeho produktu, by byl objev dlouho předpokládaného hvězdného doplňku Siria. Clark dlouho neváhal a nasměroval velké "oko" na tuto hvězdu. A opravdu - zřetelně pozoroval vedle zářícího Siria světélko jeho průvodce. Tak to byla ona dosud neviditelná hvězda! Po tomto prvním pozorování ji záhy zaznamenali i další astronomové a nikdo už nepochyboval o pravosti průvodce Siria, který dostal označení Sirius B. Nadále

tedy musel každý mluvit o Siriu A, když měl na mysli hlavní hvězdu, a protože tato byla odjakživa známa i jako "Psí hvězda", slyšíme astronomy občas mluvit láskyplně o "štěněti", mají-li na mysli malý Sirius B. Co to ale vlastně je za "pejska"? Sirius B, který poměrně přesně každých padesát let oběhne svou "psí matku" po pravidelné eliptické dráze, je tak nenápadný, že buď musí být extrémně chladný, nebo nesmírně malý. Chladná hvězda je sice stále ještě horká, ale vyzařuje jen slabé tmavě rudé světlo. Barva a teplota hvězdy spolu neodlučitelně souvisejí.

Po jistých obtížích se světlým zářením Siria A určili astronomové i "barvu" jeho nenápadného partnera: byl bílý! A bílý znamená žhavý! Sama o sobě slaboučká hvězdička doslova vře a září čtyřikrát jasněji než povrch Slunce. To ovšem znamenalo, že Sirius B musí být nesmírně malý, a přesto enormně těžký! Kdo si to přepočte, dostane se k objektu s hmotností našeho Slunce, ale zhruba o padesát až stokrát menším průměru.

Tím se dostáváme na úroveň velikosti Země! To se tam hmota musela pěkně stlačit, aby se dospělo k takovému výsledku! Pokuste se zmenšit nákladní automobil na velikost kostky a hned poznáte, co mám na mysli - prvotřídní lis na kovový odpad!

Astronomové v těchto případech mluví o bílých trpaslících. Časem objevili ve vesmíru celou řadu takových mrňousů a zjistili, že vlastně-máme co činit s odumřelými hvězdami. Jejich nukleární kamna už nemají žádné palivo, takže neprodukují žádnou novou energii a zvolna vychládají. V jejich nitru probíhají jiné procesy. Atomy byly pod vlivem monstrózního tlaku tíhového pole rozdrceny, a proto mohou být tihle kosmičtí pygmejové tak nestydatě malí. Tak, a to je také všechno, co byste měli bezpodmínečně vědět o Siriu B, než se vrátíme k Dogonům!

V průběhu slavnosti sigui Dogonové přesně ilustrují, jak souhvězdí Siria vypadá. Předvádějí také, jak Sirius A začíná vlivem hmotnosti svého masivního přívěsku vrávorat. Ale oni toho kupodivu znají ještě mnohem více. Především vědí, jak je Sirius B malý, a proto ho ve svém jazyce nazývají po tolo. Tolo neznamená nic jiného než "hvězda" a po označuje vybraně malé obilné semeno, zrníčko západoafrické plodiny fonio neboli hladové rýže. Přirozeně se nedomnívají, že kolem Siria A - jehož nazývají sigi tolo (hvězda Sigui) - krouží zrnko obilí. To pochopíte nejpozději v okamžiku, když vám začnou popisovat podivuhodný stav po tolo. Podle Dogonů se tahleta hvězdička skládá z kovu

zvaného sagala, který svým třpytem překonává železo a kromě toho je tak nevysslovně těžký, "že všichni obyvatelé Země dohromady by ho v žádném případě nedokázali zvednout". Udávají dokonce jedno obdivuhodně konkrétní číslo. Hmota po tolo, která by se vešla do jednoho moždíře, váží tolik jako "480 oslích nákladů". Unese-li osel asi sedmdesát kilogramů, pak zmíněná oslí karavana přepravuje asi pětatřicet tun - jakýkoli komentář je na tomto místě jistě zbytečný!

Stejně překvapující je poznání, že Dogonové znají i tvar a dobu oběhu po tolo. Bez sebemenších rozpaků jsou schopni vysvětlit, že tato malá hvězda obíhá po vejčité, tedy eliptické dráze jednou za padesát let kolem sigi tolo. Proto také Dogonové slaví svou slavnost sigui v takto zdánlivě nesmyslně dlouhém časovém intervalu. Počítají s šedesátiletými intervaly, což je odchylka, která na první pohled vypadá podivně, avšak ve skutečnosti souvisí s velmi složitým náboženstvím Dogonů - a přesto se tento interval nevztahuje k ničemu jinému než právě k oběžné době Siria B. Oni sami se s tím nijak neskrývají. V opačném případě, kdyby to pro ně nemělo zvláštní význam, by klidně mohli s pořádáním těchto oslav hned přestat.

Těšit se na radost je sice, jak známo, největší potěšení, ale taková euforie by mohla člověka snadno omrzet, když musí čekat na své radovánky až do stařeckého věku, protože čeho je moc, toho je příliš.

Je samozřejmě nutné položit závažnou otázku, odkud Dogonové tyto vesmírné vědomosti získali!

Templeovi se podařilo sledovat stopu zpět až do Egypta. To přirozeně dodalo celé záležitosti na pozoruhodnosti, záhadnosti - a také nedůvěryhodnosti.

"Primitivní" Dogonové ani staří Egyptané přece nemohli vědět nic, co bylo objeveno teprve v druhé polovině devatenáctého a důkladně prozkoumáno až ve dvacátém století!

Když byly zprávy Griaula a Dieterlenové o astronomických znalostech Dogonů zveřejněny, panovala - především mezi profesionálními astronomy - skepse mnohem těžší než sagala. A pro zázračné poznatky primitivního kmene našli velice rychle podivuhodná vysvětlení. Francouzští antropologové byli do světového názoru Dogonů zasvěcováni teprve po roce 1931, tedy v době, kdy západní svět znal všechny podstatné detaily o Siriu B. Proč by se tedy z dogonského účtování Siria měla dělat nějaká významnější aféra? Mnohem jednodušší bylo

prostě předpokládat, že Dogony navštívil kdosi ještě před Griaulem a Dieterlenovou a odvyprávěl jim několik pěkných příběhů o prazvláštních hvězdách. Tenhle "kdosi" mohl být třeba astronom na výpravě za zatměním nebo misionář.

Zůstává ovšem nepříjemnou pravdou, že astronomičtí lovci zatmění nikdy na území Dogonů nevkročili a před rokem 1949 se u nich neukázal ani jediný misionář.

I kdybychom tyto nesporné skutečnosti velkoryse přehlédli a připustili, že se tam mohl dostat někdo, o kom nevíme, zůstává celá záležitost stejně záhadná jako předtím.

Odhlédneme-li od toho, že by jistě bylo poněkud zvláštní, kdyby Dogonové své doposud jistě v nějaké formě existující tradiční náboženství pohotově přetransformovali na Sirius A a B, jenom těžko můžeme opominout fakt, že své rituální masky a další kultovní objekty vztahující se k Siriu B zhotovovali už velice dlouho. Do jisté míry dobře zachované předměty ze slavností sigui se dochovaly už z 15. století a byly nalezeny relikty, které dokonce pocházejí z první poloviny 13. století.

Pro slavnosti sigui a jáhlové pivo, které se při nich pilo, vyráběli Dogonové kvasné sudy z vláken chlebovníku. Nejstarší z těchto nádob pochází až z 12. století, ale ani ona "určitě nesouvisela s první slavností sigui v této oblasti," komentovali tento nález Griaule a Dieterlenová.

A tak tu opět poměrně bezradně postáváme s miskou jáhlového piva a zrníčkem hladové rýže.

Snad bychom si měli konečně položit otázku, co vlastně sami Dogonové vypovídají o zdroji svého bezmála strašidelného vědění. Na to se jich samozřejmě už dávno před námi zeptali oba francouzští badatelé.

Jejich čtyřmi "hlavními informátory" byli dogonští kněží Innekouzou Dolo (žena), Ongnonlou Dolo, Yébéné a Manda. A výpovědi to byly fascinující.

Tvrdili, že bůh vesmíru Amma poslal na Zemi více kulturních věrozvěstů zvaných Nommos.

Božský stvořitel Nommo přistál ve své arše za obrovského dunění na "suché zemi lišky". Zvířil přitom nesmírné množství prachu, rozdrásal zemi a zpočátku žhnul rudě, krátce po přistání však zbělel. Podle Dogonů "se slovo Nomma při

svém sestoupení rozlévalo do všech čtyř světových stran", přičemž jazyk Dogonů občas ztotožňuje pojmy "slovo" a "vzduch". Pravděpodobně tím tedy mínili tlakovou vlnu, která se šířila všemi směry.

A při popisu objektu, který ji vyvolal, nestačili oba Francouzi údivem zírat.

Objekt měl tvar pyramidy. Chyběl mu kousek vrcholku, byl "deset loktů vysoký a měl na všech stranách schodiště, z nichž každé směřovalo na jednu světovou stranu". Uděláte nejlépe, podíváte-li se ještě jednou na dolarovou bankovku - to je skvělá ilustrace. A jak se vlastně objevil Amun, hlavní bůh velkého osmera Heliopole? I on dal o sobě vědět v dopravním prostředku pyramidálního tvaru. Nevězí za určitou podobností jmen Amun a Amma mnohem více? Není tomu stejně také s ryze číselnou relací, když Dogonové rovněž mluvili o osmi předcích Nomma? Ale ne, to všechno je určitě jenom náhoda...

Podivný dopravní prostředek, archa boha Nomma, každopádně nebyla obvyklá loď nebo bárka; sestoupila přímo z nebes, tudíž to musel být létající objekt. I my přece mluvíme o vzducholodích a kosmických lodích (ano, v tomto případě se tradice nijak neobáváme). Archa boha Nomma každopádně připomíná egyptský kámen benben. Oba objekty působí do jisté míry dojmem jednoduše konstruovaných malých létajících strojů, které si jen obtížně dokážeme představit v nekonečných dálkách mezihvězdného prostoru. Ale tam nejspíš ani neměly co pohledávat. I Dogonové totiž popisují něco, co takové představě spíše odporuje. Vyprávějí o neobvyklém objektu, který se rozsvítil na obloze právě v době, kdy k nim dorazili záhadní nositelé kultury. Dogonové nazývali toto občas viditelné světlo *ie pelu tolo*, "hvězda desátého měsíce".

Oslnivě zářilo a bylo navíc obklopeno kulatou načervenalou aurou, z níž vycházelo pět dvojic paprsků.

Jeden světelný paprsek směřoval přímo z této "hvězdy", která určitě nebyla hvězdou, na Nommovu archu. Nejdříve vás samozřejmě napadne, že šlo o optické komunikační spojení. Viditelné světlo je s to přenášet za konkrétní časovou jednotku mnohem více informací než radiové vlny.

Zdá se tedy, že Nommové vzájemně komunikovali pomocí paprsku koherentního světla - laseru. Informace se předávaly mezi mateřskou lodí a přistávacím modulem.

Nyní je především důležité nepouštět ze zřetele, že mnohé aspekty světového názoru převzaté Dogony od Nommů výrazně připomínají staroegyptský

duchovní odkaz - a to tak nápadně, že se rozhodně nemůže jednat jen o nevinný produkt náhody! A paralely v tomto podivuhodném příběhu sahají ještě mnohem hlouběji.

V Egyptě byla souhvězdí Velkého psa, jehož hlavní hvězdou je Sirius, a Orionu úzce spojena s ústředním božským panteonem z okruhu Isidy a Osirise. Osudový Osiris se znovu objevil na obloze v podobě Orionu, zatímco zářící Sirius není nic jiného než hvězda samotné Isidy: Isis = Satisi = Sothis, což je egyptský název pro Sirius. Robert Temple poukázal i na další zajímavou souvislost, totiž na to, že těsné spojení mezi Isidou a Osiridem se odráží i přímo v souhvězdí Sirius, a to přinejmenším následujícím způsobem: Nejstarší a nejjednodušší forma jména Osiris se skládá ze symbolů pro oko a trůn. Křeslo (trůn) bylo ovšem také znamením Isidy. Symbol oka se znovu objevuje v označení, které kmen sousedící s Dogony, Bozové, propůjčil Siriu B - "Hvězda oka". Tak se k sobě Isis a Osiris vracejí - jako Sirius A a B. Zde bychom si asi měli vzpomenout na egyptského nositele kultury Thovta, jenž se připojil k osmeru bohů a s nímž se ještě později setkáme, až budeme mluvit o tajných spisech, podzemních halách a záhadách pyramid. Temple se zmiňuje o magickém papyru, který pocházel z doby kolem Kristova narození a - mimo jiné - pojednával o Isidě (Siriu).

Kromě toho v něm byl popsán "černý rituál", velice úzce související s Isidou a Osiridem. Byl to nejvyšší stupeň zasvěcení do Isidiných mystérií. Dále papyrus obsahoval informace o nositeli moudrosti Hermovi, který býval obecně ztotožňován s Thovtem.

Než se Thovt vznesl opět k obloze a vrátil se do svého hvězdného světa, podle informací na papyru "pověřil své božské příbuzné, aby stáli velmi bděle na stráž". Lidstvu je údajně prisouzen těžký úděl, takže občas bude zapotřebí provést malou kontrolu a příležitostně - v dobách velkých krizí - i konkrétní zásah. Tento tajuplný papyrus se nazývá "Hvězdné oko vesmíru". (Znovu se nám tu objevuje hvězdné oko!) "Mytologie" Siria se vyznačuje mnoha zvláštnostmi.

Když řecký historik a učenec Plutarchos mluvil o tematickém okruhu mýtů o Isidě, vypadalo to, jako by popisoval geometrickou úlohu:

"Pod Anubisem si představte vodorovný kruh, jenž odděluje neviditelnou část světa, zvanou Neftys, od viditelné části, kterou označovali jako Isis."

Anubis (Anup) se šakalí hlavou, bůh balzamovačů, působí téměř jako synonymum pro dráhu, na níž krouží sestra Isidy (= Siria) Neftys - v podobě "neviditelné části světa". No vidíte, a neviditelného sourozence Siria tak máte znovu na tapetě!

V souvislosti s právě jen naznačenou záhadou Siria se vyskytuje celá řada podivuhodných okolností, jež z mého pohledu navozují nejedno podezření.

Celkově se totiž projevuje nápadná tendence překrucovat všechny poznatky, ať už je získali Griaule, Dieterlenová nebo Temple. Jednoznačně se opakovaně vyskytovaly pokusy o potlačení neobvyklých dogonských vědomostí egyptského původu.

Sirius svítil pro mnoho lidí příliš nápadně, třebaže vlastní záhada je beztak skryta v temnotě kolem této hvězdy. Už sám skvostný nápad, že z náhodného vyprávění astronoma nebo misionáře si Dogonové a jejich sousedé vzápětí s jástem založili a začali praktikovat nové náboženství, předvádí svou nedokonalostí to, jak nesmírně se někteří lidé snaží, aby plamínek o povědomí dogonských znalostí o Siriu plápolal co nejúsporněji.

A pak se zase zničehonic začalo tvrdit: Ne, Garamanti, kteří v 11. století přišli z Libye do Mali, nemohli Dogonům zprostředkovat žádné egyptské vědomosti, protože tajuplný "kmen Siria" v té době v dané oblasti ještě vůbec nesídlil. Zde ovšem vypovídají nálezy rituálních předmětů o něčem zcela odlišném. Jak je to tedy s nádobami na jáhlové pivo pro slavnost sigui? Nejstarší pocházejí z 12. století a určitě nejsou první v rodokmenu!

Ano, někdy nám starý soudek řekne mnohem více než tisíc slov, zvláště jde-li o "slovo boha Nomma".

Rovněž se tvrdí, že údajně to byl pouze jediný kněz, který oba francouzské badatele seznámil s tajemstvími Dogonů. To je ovšem holý nesmysl!

Griaule a Dieterlenová se odvolávají na více zdrojů svých informací, mezi nimiž byli i výše jmenovaní čtyři "hlavní informátoři". Ale i kdybychom na to zapomněli, zůstává faktem, že vědění o Siriu patří k tajnému učení, přesněji řečeno k tajnému vědění Dogonů. Je to tedy poznání, do něhož není jen tak někdo zasvěcován. A mezi zasvěcenými jedinci opět existují jisté rozdíly. Jedni se smějí dovědět více, druhým není tolik vědomostí dopřáno.

System tohoto učení sestává ze stupňů, je tedy vybudován hierarchicky, podobně jako v jiných tajných společnostech, například u svobodných zednářů, s nimiž se ještě nejdou setkáme.

Templeovo bádání o Siriu B a vztah Dogonů k tomuto souhvězdí má navíc společného jmenovatele v zajímavém spojení, které Templea přimělo k tomu, aby opětovně zdůraznil vliv Egypta.

Temple usouvztažňuje souhvězdí Siria s bohem Anubisem (Anupem), jenž se vyznačoval šakalí nebo psí hlavou, a přenáší některé neobvyklé aspekty této "mytologie" - takové, které zaznívají i u Plutarcha - na Sirius, protože tato hvězda je v obecném povědomí známá i jako "Psí hvězda".

Kritikové označují tyto závěry za zavádějící, protože souhvězdí Velkého psa pro Egyptany neexistovalo.

Správně. Když se podíváme na slavný zvěrokruh z Dendery, staroegyptskou hvězdnou mapu, která se původně nacházela na stropě Hathorina chrámu v hornoegyptské Dendeře, ale jež je už dlouho vystavena v pařížském Louvrů, pak po určitém srovnávání a chvílce hledání zjistíme, že Sirius je zakreslen jako kotouč nad krávou sedící v bárce. Široko daleko není žádný pes. Vzápětí ovšem zjistíme, že názvy jsou nezřídka doloženy ve více významech. Spojení mezi Sirem a psem bylo v antice celosvětově rozšířené - byl to vlastně svébytný fenomén! Psí hvězdu (Sirius) najdeme bez problémů v Babylonu, Akkadu, Chaldeji, Asýrii, Indii a (jako vlka) i v Číně!

V prosinci 1999 zveřejnil belgický ufolog Filip Coppens, jenž už jistou dobu žije v Anglii, na internetu dvoustránkový článek s názvem Lež o Siriu.

Nehledě na jeho prohlášení, že se Temple často dopouštěl chyb při interpretaci a reprodukci encyklopedických příspěvků ke staroegyptské kultuře, cituje také autory, kteří nedávno tvrdili, že lhal i Griaule. Pokud jde o Templea, je zřejmé, že v jeho obsáhlé a komplexní knize se dá najít několik chyb, které tam prostě musí být - protože také Temple je jenom člověk. Tyto chyby ovšem ani v nejmenším nenarušují konzistenci základní teze. Výčitky na Griaulovu adresu by však, podle mého názoru, měly být komentovány podstatně podrobněji. Coppens se odvolává na knihu *Ancient Mysteries* (Starověké záhady) od spisovatelů Petera Jamese a Nicka Thorpa a cituje z ní tvrzení, že Dogonové sdělili Griaulovi i jiné věci, než sám zveřejnil, kromě jiného prý prohlásili: "Nachází-li se Digitaria (to pólo) poblíž Siria, je Sirius světlejší.

Jakmile Digitaria dosáhne svého nejbližšího bodu, vyzařuje zvláštní záření, jež u pozorovatele vyvolává dojem, že vidí více hvězd." Coppens upozorňuje, že si James a Thorpe položili otázku - jak by to měl podle Coppense udělat každý, kdo si přečetl tuto větu -, zda to pólo proto není spíše úplně obyčejná hvězda poblíž Siria, a nikoli neviditelný průvodce (kurzíva Coppense, pozn. aut.), jak objekt označili Griaule a Dieterlenová. Tak tohleto je opravdu bomba! Nebudeme-li taktně rozvádět to, že Digitaria se u Dogonů nenazývá "to pólo", nýbrž "po tolo", svědčí přece citát samotných Dogonů o tom, že Digitaria nemůže být žádná obyčejná hvězda! Neboť pouze hvězda kroužící kolem Siria A se od něj může někdy objevovat ve větší vzdálenosti, jindy zase blíže. Každá "obvyklá" (to znamená: na Siriu fyzikálně nezávislá) hvězda by si přece zachovala - i po velice dlouhá časová údobí - svou relativní polohu vůči Siriu beze změny!

A hlavně: pouhým okem by nikdo nedokázal zjistit přibližování nebo vzdalování od Siria! A pokud ano, byl by to přinejmenším stejně záhadný fenomén jako tajemství skutečného Siria!

Coppen cituje rovněž antropologa Waltera Van Beeka, jenž prohlásil, že Griaule a Dieterlenová jsou se svými tvrzeními o vědomostech Dogonů na světě naprosto osamoceni. Žádný jiný antropolog údajně nesdílí koncepci obou jmenovaných francouzských vědců. Van Beek vedl v roce 1991 do oblasti Dogonů vědecký tým a neobjevil u tohoto kmene ani náznak nějakého tajuplného vědění ačkoli se u něho zdržel celých deset dní...

Lze samozřejmě oprávněně namítnout, že za prvé každý člověk si zřejmě nedokáže získat důvěru příslušníků tohoto afrického kmene. Vždyť si to uvědomte na vlastních zkušenostech: zasvěcujete každého cizího člověka do svých osobních záležitostí stejně? A za druhé lze stěží porovnávat desetileté Griaulovo soužití s Dogony s deseti dny pobytu Van Beeka.

Za pozoruhodný pokládám i jiný Coppensův postoj. Jako diskvalifikující se mu jeví i Griaulovo akademické zázemí - a to jenom proto, že se tomuto badateli dostalo astronomického vzdělání!

No jistě, kdyby se mu ho nedostalo, pak bychom nejspíš dodnes nevěděli o mystériích Dogonů ani slovo! Podle Coppense a spol. byl Griaule (a tudíž i Germaine Dieterlenová) lhář. Je ovšem komické, že oba tyto francouzští antropologové nedělali ze svých poznatků o Dogonech žádnou světovou senzaci!

Jako antropologové psali převážně o úplně jiných věcech!

A jaká je tedy podstata slavnosti sigui, která se koná v bezmála nesmyslně dlouhých časových odstupech, jež naprosto přesně odpovídají tomu, co se odehrává v systému Siria A a B? A co si máme myslet o rituálních předmětech, uchovávaných už celá dlouhá staletí? A tak dále a tak dále!

Pozorného čtenáře opravdu uhodí do očí i tento fakt: Počátkem prosince 1999 zemřela Germaine Dieterlenová a hned v polovině téhož měsíce začal proti záhadě Siria masivní útok! Šlo to rychle - i když se předtím muselo dost dlouho čekat, protože madame Dieterlenová se dožila téměř sta let.

Potom, když už nebyla naživu a nemohla se bránit proti výpadům a nařčením, bylo její životní dílo, které vytvořila společně s Griaulem, "definitivně odhaleno jako lež". Znovu se opakuje situace, v níž je nesporná záhada, jež sahá svými kořeny až do starého Egypta, deptána silou parního válce. Další komentář je zbytečný.

Stručně shrnuto (protože jsme o tom už podrobně psali): Je nesmírně jednoduché odbýt neuvěřitelné vědomosti Dogonů a některých jejich sousedních kmenů mávnutím ruky. Opravdu jsem se pobavil, když jsem si přečetl, jak se kdysi renomovaný archeolog a astronom Edwin C. Krupp pokoušel vyřešit záhadu Siria tím, že na ni aplikoval naše současné znalosti. Proto bych vám chtěl ocitovat dva výmluvné úryvky z poslední kapitoly knihy *In Search of Ancient Astronomies - Stonehenge to von Däniken* (Po stopách antické astronomie - od Stonehenge k von Dänikenovi; jenom na okraj poznamenám, že, jak sami vidíte, je přinejmenším jako reklamní tahák v podtitulku uveden i švýcarský spisovatel, legitimní a uznávaný i seriózními badateli). V 7. kapitole oné knihy, v níž se pojednává o božských observatořích a jiných astronomických fantaziích, se úvodem píše: "Je to nepochybně dvojí půvab astronomie a archeologie, spočívající v jejich vědeckosti i romantice, který činí oba zmíněné vědecké obory tak přitažlivými pro dobrodruhy a pseudovědce... U lidí jako Immanuel Velikowsky, Erich von Däniken a jiných se s ohledem na jejich koncepce ani tak nediskutuje o jejich idejích, jako spíše o způsobu, jímž své ideje zastávají. Jde-li o otázky ryzí věrouky, pak není razítka vědeckého ověření zapotřebí. Vyzývá-li se však jméno vědy, potom se musí údaje zpracovávat podle zásad vědeckého dokazování." Řečeno jinými slovy, téma se musí důkladně vědecky prozkoumat.

K tomu jistě patří i to, že se nebudeme utápět v dohadách, nýbrž že dospějeme k precizním tvrzením na základě solidních faktů. A nyní bych vás chtěl upozornit na to, jak dr. Krupp končí pojednání o Dogonech v podkapitole nazvané Skutečná záhada: "I když se nám nejspíš také nepodaří odhalit původ dogonského Siriova mystéria, je přece jen pravděpodobné, že v případě jejich astronomických koncepcí jde buď o nahromaděné správné a nesprávné domněnky, nebo o zkreslený výklad starých a moderních astronomických vědomostí, které se jakýmsi způsobem prolnuly se starší věroukou Dogonů a dále byly zdeformovány."

To je velice přesně vyjádřeno! Zde se naprosto otevřeně spekuluje, vyslovují se tu bezbřehé domněnky a s klidným svědomím je nám předkládáno, že vědomosti lze snad vysvětlit tak-či onak a že se astronomické údaje "jakýmsi způsobem" promísily s náboženstvím Dogonů. Pokus svést všechno na "racionálnější úroveň" přinesl na první pohled žalostný výsledek. S ohledem na systematické znalosti Dogonů mi přímo běhá mráz po zádech při tvrzení, že by to všechno mohly být "nahromaděné správné a nesprávné domněnky"!

Nu dobrá, už jsme se dost nazlobili, a proto se nyní raději věnujme dalším velice pozoruhodným tajuplnostem, souvisejícím s egyptsky "poznamenaným" věděním Dogonů. Nezapomeneme přitom ani na několik záhad novějšího data.

Dogonové si totiž nevyprávějí jenom o Siriu B.

Tvrdí, že kromě něho existuje ještě druhý průvodce hlavní hvězdy. Nazývají ho sorgho femelle nebo emme ya, "Ženské slunce". Kolem něj obíhá planeta, jíž říkají nyan tolo, "Ženská hvězda". Emme ya údajně oběhne Sirius A rovněž jednou za padesát let, ovšem po delší dráze než souputník B. Je zajímavé i to, že Dogonové kladou důraz na stejně paradoxní, ale astronomicky vysvětlitelnou okolnost, že emme ya je sice větší než po tolo, ale zároveň je čtyřikrát lehčí. Kromě toho znají hvězdu, která je od Siria vzdálena více než ostatní tělesa - je to takzvaná "Ševcovská hvězda", která se vyznačuje dalším mimořádným příznakem. Podle tvrzení Dogonů totiž krouží kolem Siria s opačnou rotací.

Existují tyto hvězdy skutečně?

To, k čemu dospějeme, když se rozhodneme dobrat se podstaty této otázky, je do jisté míry hodné povšimnutí, a zároveň je to podivuhodně zmatené. Asi šedesát let po objevení Siria B (po tolo objevil Alvan Clark) tvrdil zkušený

praktický astronom Philip Fox, že pozoroval hlavní hvězdu dalekohledem, který byl zkonstruován Clarkem.

Stejným dalekohledem se mu podařilo objevit i Siria B. V roce 1920 zveřejnil své výsledky a tvrdil, že Sirius B se "vytrvale ukazuje ve zdvojené podobě", a to na hranici dosažitelného rozlišení (méně než $1/3600$ úhlového stupně, přesně 0,8 obloukové vteřiny). Také další astronomové upozornili na to, že viděli druhého průvodce Siria - nacházíme mezi nimi R. T. Innese z jižní Afriky a odborníka na dvojhvězdy (!) van den Bose. Tato přímá pozorování byla vyvolána okolností, že astronomům byly už dříve nápadné odchylky v oběžných dráhách Siria A a B, které naznačovaly vliv přitažlivosti jakési další hvězdy. Nejspíš se mělo vážněji přistupovat i k nenápadné poznámce, kterou nacházíme v článku o objevu Siria B v Monthly Notices of the Royal Astronomical Society (Londýn, 14. března 1862). Mluví se tam o jakémsi dr. Petersovi, který výslovně nesouhlasil s tím, že tehdy nově objevený průvodce je totožný s hvězdou, kterou on předpověděl a propočítal! I podle něho tedy musela v blízkosti Siria A existovat ještě další hvězda. Mohl být Sirius B dvojhvězda, skládající se z po tolo a emme ya? To by přinejmenším vysvětlovalo, že emme ya obkrouží Sirius za stejnou dobu jako po tolo. A protože emme ya, "Ženské slunce", je čtyřikrát lehčí, určitě obíhá kolem po tolo, tudíž musí urazit delší dráhu. Jediný problém spočívá v tom, že údajně i kolem něj krouží další objekt - "Ženská hvězda". Přirozené těleso by pravděpodobně mělo v tak složitém systému určité potíže a pohybovalo by se po nestabilní dráze.

V daném ohledu to vypadá tak, jako by nyan tolo byl umělý objekt - koneckonců shodný s ie pelu tolo, mysteriózní "Hvězdou desátého měsíce"!

Pomineme-li na chvíli nyan tolo, zbývají nám čtyři pravé hvězdy: Sirius A, B, C (emme ya) a D (velmi vzdálená Ševcovská hvězda).

V roce 1973 však astronom I. W. Lindenblad z Observatoře amerického námořnictva prohlásil, že neexistuje žádný astrometrický důkaz o existenci dodatečných průvodců Siria. Lindenblad tím měl na mysli, že neobjevil žádné odchylky v dráhách obou známých hvězd, které by byly způsobeny gravitací. Tím pádem nenalezl ani žádné indicie o dalších hvězdách. Záležitost byla založena ad acta a nikdo si jí dlouho nevšímal. Žádný astronom zřejmě neměl zájem na vysvětlování tak složitého příběhu. Dnešními teleskopy by vlastně mělo být velice snadné vrhnout z dobré vůle alespoň krátký pohled na Sirius B a mrknout se, jestli tam přece jen není něco zdvojeného. Nikde jsem nenašel ani

náznak toho, že by se někdo o něco podobného pokusil. Nikomu se nejspíš nechce plýtvat drahocenným pozorovacím časem jen na odhalení jakýchsi vágních a viditelně spekulativních indicií.

Ovšem dvaadvacet let po Lindenbladově střízlivém konstatování přišli dva francouzští astronomové s pravým opakem jeho závěrů. Zjistili totiž, že v souhvězdí Siria dochází k nepravděpodobnostem v oběhu obou hvězd. Daniel Benest z hvězdárny v Nice a L. Duvent z Lonjumeau jsou s devadesátiprocentní pravděpodobností přesvědčeni o tom, že Sirius C skutečně existuje. Je to údajně světelně slabý "rudý trpaslík", váží jenom dvacetinu Si

ria B a oběhne kolem Siria A jednou za každých 6,3 roku. To jsou samozřejmě úplně jiné údaje, než jaké jsme uvedli u emme ya. Ale nepochybně významnějším poznatkem je to, že se s tak vysokou pravděpodobností vůbec mluví o dalším Siriově průvodci. Pokud jeho oběžná dráha skutečně odpovídá tomu, co udávají Benest a Duvent, pak bude nanejvýš obtížné tuto novou hvězdu objevit. Nacházela by se mnohem blíže k oslnivě zářícímu Siriu A a přitom by možná byla více než dvatisícepětkrát světelně slabší než Sirius B! V astronomických knihách a časopisech se dodnes oficiálně uvádějí jen Sirius A a B. Je však překvapující, že v některých moderních objemných katalozích, v nichž najdeme výčet dvoj- i vícehvězd, jsou u Siria uváděny i další hvězdy! Ve standardním díle, známém jako Katalog CCDM, je jednoznačně konstatováno, že už v roce 1929 byla objevena hvězda, která je ještě blíže k Siriu než nezpochybnitelné "B". Snad proto u ní chybí údaj o svítivosti. Její dráha by dokonce mohla odpovídat hvězdě, jejíž existenci předpokládají Benest a Duvent! Tato hvězda se označuje jako "C" a zdá se, že se nachází ve skutečném orbitálním spojení se Sirem. A v katalogu je dokonce uvedena ještě hvězda "D", jež je mnohem více vzdálena od "A" a má mít stošedesátkrát slabší svítivost než "B"- Je to snad "Ševcovská hvězda"? Zmíněný seznam CCDM tedy přisuzuje Siriu jasně a jednoznačně čtyři hvězdy! Ale proč tedy o tom nikdo nemluví, proč o tom nenacházíme v literatuře o astronomii ani zmínku? Chce snad kdosi tyto údaje úmyslně zamlžovat a utajovat, třeba proto, aby se nezačalo příliš hlasitě mluvit o Dogonech? Údaje jsou však už zveřejněny v katalozích, takže to vypadá, že za tímto "spiknutím" nestojí astronomové - to by do něho muselo být zasvěceno příliš mnoho osob, což není ani trochu pravděpodobné. Můžeme tedy k celé záležitosti přistoupit z druhé strany a předpokládat, že se několik astronomů, oněch původních objevitelů dodatečných průvodců Siria, ocitlo pod tlakem, aby se zjištěnými údaji nevycházeli na veřejnost. Pak by v případě

katalogu CCDM došlo jen k "politováníhodnému přehmatu". Existují však ještě další katalogy s údaji o Siriových hvězdách "C" a "D". Ve Washingtonském katalogu dvojhvězd, který vydává Observatoř amerického námořnictva, najdeme "D", a navíc je tam dokonce uveden spektrální typ této hvězdy, tedy cosi jako stručná charakteristika, která však o hvězdě vypovídá velice mnoho - kromě jiného například to, že "D" neleží v souhvězdí Sirius. V takovém případě by totiž tato hvězda musela zářit mnohem jasněji. K tomu, aby daným podmínkám odpovídala, by nesměla být ani bílým trpaslíkem - na to by svítivost byla příliš intenzivní; musela by vegetovat jako hnědý trpaslík nebo obdobně temnější hvězda. Při zdánlivé svítivosti by "D" jako bílý trpaslík musela být vzdálena od Země dvanáctkrát více než Sirius! Co tady nesouhlasí? Buď nemá hvězda "D", uvedená v katalogích, se Sirem skutečně nic společného - to by ovšem zápis objektu D byl zcela nesmyslný -, anebo nesouhlasí spektrální typ v katalogu námořní hvězdárny. Skrývá se snad za tím nějaký úmysl? Každopádně by taková chyba mohla z oné čtvrté hvězdy učinit natolik nezajímavý objekt, že už by se o ni žádný astronom nijak zvlášť nezajímal. To je ovšem ryzí spekulace a těžko říci, jestli se někdy změnila v smutnou skutečnost. Chtěl bych však preventivně znovu připomenout astronoma Lindenblada, jenž působil právě na této hvězdárně a v roce 1973 definitivním a žádnou diskuzi nepřipouštějícím tónem prohlásil, že neexistuje žádný důkaz o existenci dalšího Siriova průvodce. Jedno je nad slunce jasné - tato hvězdárna patří americké armádě. Podléhá vojenskému námořnictvu a kromě jiného pracuje pro ministerstvo obrany USA. Americké námořnictvo patří nesporně k uskupením, která by mohla mít enormní zájem na tom, aby závažné informace o záhadě Siria a o mimořádných vědomostech Dogonů zůstaly utajeny. Jak už bylo řečeno, znalosti Dogonů pocházejí původně od starých Egyptanů, kteří ovšem sami nikdy nemohli přijít na takové astronomické podrobnosti - ledaže by udržovali kontakt s nejméně jednou, spíše však se dvěma vyspělými civilizacemi. Jedna k nim podle všeho sestoupila přímo z vesmíru, druhá pravděpodobně disponovala hvězdnou bránou, mechanismem vzájemně spojujícím dvě časově velmi odlehlé epochy. Tyto kontakty potom zapříčinily vývojové anachronismy. Avšak v současnosti je podle tvrzení osob, které to skutečně musejí vědět, deklarovaným cílem vládnoucích skupin utajení informací o existenci mimozemské inteligence. Všechny tyto snahy by však byly zcela zbytečné, kdyby nebyl odstraněn i důkazní materiál z minulosti, to znamená fakta o fantastických událostech. Americké námořnictvo je do obou scénářů zapleteno mnohem hlouběji, než by naivně důvěřivý člověk na první pohled řekl. A není zvláštní, že všude tam, kde

se vynoří časoprostorové záhady starého Egypta, se také odehrávají pozoruhodné příhody? Jen si vzpomeňte na zamlžování hieroglyfů v Abydu nebo na záhadu Siria! I sám Robert Temple se stal cílovým objektem organizací, u nichž by člověk za běžných okolností stěží předpokládal zájem o takové záležitosti, jaké představuje Sirius nebo nějaký africký černošský kmen. O Templeovu práci se záhy začala zajímat americká tajná služba CIA i britská MI-5 - a vzápětí se mu pověsili na paty i svobodní zednáři! Jmenovaný orientalista uslyšel o záhadě Siria poprvé v roce 1965. Tehdy mu o ní vyprávěl jeho přítel, filozof Arthur M. Young. Když pak Temple projevil v roce 1968 odpovídající badatelský zápal a chtěl sám dále tuto záhadu zkoumat, předal mu Young nezveřejněný překlad hlavního díla Griaula a Dieterlenové o Dogonech, které bylo nazváno *Le renard pâle* (Bledá liška). Tato kopie byla později z Templeovy londýnské pracovny odcizena. Časem se Temple bezpečně dověděl, že zloděj ve skutečnosti pracoval pro CIA. Nemohla si CIA posloužit francouzským vydáním knihy, nebo nerozuměla tomuto jazyku? Pak by to byla opravdu pozoruhodná zahraniční tajná služba. Spíše to vypadá, že Temple měl být spíše znechucen, aby tuto práci přerušil. Později, po vydání své knihy *Záhada Siria*, byl Temple americkou zahraniční tajnou službou více než patnáct let sledován a bylo mu z její vyhrůžováno. Ale čeho se tím vlastně mělo dosáhnout, když se "dogonské dítě" podařilo hned na samém počátku hodit do studny? Možná že zpravodajská služba chtěla jen zabránit tomu, aby Temple za ním neskočil, nevyčerpal vodu a nezajistil jeho vývoj. *Záhada Siria* by totiž mohla zásadním způsobem ukazovat směr k ještě hlubším a neobvyklejším tajemstvím. Jinak nelze chápat ani prověrky, jež Temple v Anglii z donucení kvůli MI-5 podstoupil. Byl pravidelně sledován a dokonce byla o tomto naprosto neškodném orientalistovi vedena zvláštní složka v MI-5. Jak jsme už připomněli, v dusné atmosféře, která byla kolem tohoto vědce vytvořena, začali znenadání působit další lidé. Jednoho dne s ním navázal kontakt jeden z nejvýše postavených amerických svobodných zednářů Charles E. Webber, nositel třiatřicátého stupně Starého a předpokládaného skotského rituálu, což podle běžného pojetí znamená, že byl nositelem nejvyššího možného stupně tajemství. Webberovi šlo nejprve o to, aby Temple získal jako nového svobodného zednáře, aby s ním pak mohl mluvit otevřeněji a neprozrazoval žádná tajemství jedinci stojícímu mimo zednářskou organizaci. Mimoděk mu jednou upřímně sdělil: "Máme velký zájem o vaši knihu *Záhada Siria*. Zjistili jsme, že jste ji napsal bez jakýchkoli znalostí o tradicích svobodných zednářů. Aniž jste si to uvědomil, dospěl jste přitom k některým objevům, které souvisejí s nejvýznamnějšími tradicemi na

velmi vysokém stupni utajení. Mezi nimi je dokonce několik poznatků, o nichž nikdo z nás dosud nevěděl." V tomto ohledu je jistě zajímavé vědět, co se dověděl spisovatel Robert Anton Wilson o tajných kroužcích. Podle něho spočívá tajemství třiatřicátého stupně ve znalostech o cizích formách života, které údajně pocházejí ze souhvězdí Sirius. Jaké další brány nám ještě otevře tajemství starého Egypta?

5. Monumenty pro věčnost

Staří Egyptané byli zřejmě národem, který měl mimořádné potěšení z komunikace. Stěny hrobek, svatyň, nekropolí a metropolí překypují hieroglyfickými texty. Jistě, je to neocenitelný poklad pro znalce starověku. Ale něco chybí, a to cosi velice významného! Už vás někdy napadlo, že přes nesmírné množství nápisů neobsahuje žádný text informaci o tom, jak pyramidy vznikly? K tomuto tématu existuje jen několik sporadických a velmi povrchních písemných odkazů a maleb. Žádné podrobnosti.

Ani žádná jména slavných a geniálních projektantů. Proto se také egyptologové s těmito otázkami mimořádně trápí. Jaký však měli staří Egyptané důvod k mlčení o těchto skutečnostech?

Jako odpověď se nabízejí tři možnosti. Buď byly pyramidy postaveny ještě před vynálezem hieroglyfického písma, to znamená před kulturní explozí nastoupenou kolem roku 3000 př. n. L, nebo o tom prostě nikdo nic nechtěl říci a záhady kolem budování pyramid měly zůstat právě tím, čím opravdu byly - tedy záhadami. Nebo, za třetí, došlo zároveň k obojímu.

Stáří největších a nejslavnějších pyramid, to znamená pyramid u Gízy, nám dá ještě hodně zabrat, protože v tomto ohledu existují naprosto protikladné názory, dokládané nikoli zcela nezajímavou argumentací. Pokud je ale pravda to, že vnější plášť pyramid, který byl už dávno odstraněn a použit jako stavební materiál na káhirské mosty a mešity, byl oproti nitru pyramid doslova poset hieroglyfy, mohli bychom první možnost zcela vyloučit - bez ohledu na to, kdy se hieroglyfy začaly skutečně používat. Druhé vysvětlení rovněž nevede k uspokojivému vysvětlení, protože přinejmenším tehdejší obyvatelé a z nich především ti, kteří sami přiložili ruku k dílu, museli o použité stavební metodě ledacos vědět. Úmyslně říkám ledacos, protože při tak rozsáhlém projektu jednotlivec nemohl získat celkový přehled. Rozmanité úkoly vyžadovaly dělbu

práce a kromě toho podle všeho, co je nám známo, trvala stavba dlouhá desetiletí. Ostatně ani dnes jistě nestačí dívat se při stavbě mrakodrapu každý den dvě hodiny, abychom pochopili, jak tento architektonický výtvar vlastně vzniká. Nemáme na to prostě čas a staří Egyptané jistě také všichni s úctou nepostávali kolem obrovského staveniště. A tradovat události by beztak mohli jen jedinci znalí písma. Zdá se však, že nikdo nebyl pověřen příslušným úkolem, takže toto vědění nebylo určeno veřejnosti a předávalo se z generace na generaci jen mezi zasvěcenými mistry. A k nám se už toto obrovské tajemství prostě a jednoduše nedostalo. Ani s dnešními technickými prostředky bychom nedokázali postavit Cheopsovu (Chufuovu) pyramidu. Tato umělá hora, za níž svou velikostí téměř vůbec nezaostává sousední Chefrenova pyramida, je opravdu majestátní monument. Původně byla vysoká téměř 147 metrů, avšak i po zmizení páně Wallaceova "kamenu apex" - budeme-li tomu věřit - se stále ještě pyšní 137 metry. Kámen se na své místo už přirozeně nevrátil...

Kdo pyramidu obejde, dopřeje si přitom procházku dlouhou téměř jeden kilometr. Nechtěli bychom se nyní oddávat hrátkám s čísly, a proto upozorním pouze na to, že Velká pyramida u Gízy pokrývá plochu přibližně 54 000 čtverečních metrů a z hlediska objemu by do svého nitra směstnala katedrály z Milána a Florencie - a ještě by zbylo dost místa na Svatopetrský chrám. Dodnes přicházejí odborníci na pyramidy na nesčetné pozoruhodné číselné relace, uplatňované při budování těchto fascinujících staveb. Především se neustále vyskytuje transcendentální číslo kruhu π , stanovující poměr obvodu k průměru kruhu - ať už je to u hlavního vchodu, v Královské komoře nebo v poměru zdvojené původní výšky pyramidy k jejímu obvodu.

Velká pyramida je také s nepochopitelně vysokou přesností orientována podle všech čtyř světových stran. Stejně exaktní bylo vyspárování vnějšího pláště, který je v současnosti až na několik zbytků odstraněn. Jednotlivé kameny se dotýkají téměř naprosto jednoduše, takže mezi ně nezasunete ani žiletku. Někteří pyramidoví nadšenci nacházejí doslova všude neobvyklé a vzácné geometrické a astronomické souvislosti. Někdy jsou tyto objevy podivuhodné, jindy však spíše pochybné.

Ortodoxní archeologové nechtějí mít s těmi výzkumy nic společného a označují speciální vědní obor "pyramidologie", který založili příslušně postižení "exoti", za pseudovědu a pyramidové nadšence za "pyramidioty". Zatvrzelá pyramidologie je jistě značně přehnaná, ale jako všude, i zde by si odborníci měli dávat větší pozor na to, aby oddělili zrna od plev. Jenom na okraj bychom

chtěli obecně poznamenat, že mnozí akademičtí vědci se sami velice citelně prohřešují proti železné zásadě vědy tím, že přinejmenším stejně často jako nemilovaní pyramidoví nadšenci odsuzují některá tvrzení dříve, než se s nimi aspoň trochu vyrovnali.

Nechtěl bych však zabřednout do polemiky.

V této knize ostatně nejde o číselnou akrobacii pyramidologů.

Absolvovali jsme do jisté míry "povinné cviky", a proto se budeme věnovat jiným, méně známým, ale nikoli méně záhadným mystériím, která koneckonců vedou opět k mnoha už položeným otázkám a souvisejí s nanejvýš zvláštním a pozoruhodným zájmem různých tajných společenství, která se už dlouho zaměřují speciálně na pyramidy a Egypt. Už tato skutečnost je jedním z hlavních důvodů, který vzbuzuje nevýslovnou zvědavost a přímo si vynucuje otázky po jejich příslušných obskurních pohnutkách, jež za tímto zájmem stojí. Uvedený fakt zároveň dokládá, že na hvězdném spiknutí skutečně něco je, i když mnohé argumenty samy o sobě nesporně působí velmi spekulativně. Ú a zčásti také spekulativní jsou. Záleží však na celkovém obraze, nikoli na jednotlivém dojmu či představě! Počet pozoruhodných náhod a nápadných shod vysoce překračuje základní statistické parametry.

Je nesporné, že Velká pyramida u Gízy hraje v tomto ohledu hlavní a přímo strhujícím způsobem různorodou úlohu.

Na dva a půl milionu mohutných kamenných kvádrů, z nichž každý váží zhruba dvě a půl tuny, tady bylo ve dvou stech vrstvách navršeno do podoby nejtřešnějšiho stavebního díla, jaké lidstvo ve svých dějinách vytvořilo - podle běžného názoru přinejmenším před čtyřmi tisíci pěti sty lety. Ale jak to tehdejší lidé vůbec mohli dokázat?

Už jsem se zmínil o tom, že Egyptané v tomto technologickém ohledu, na rozdíl od svých běžných zvyklostí, nebyli zrovna upovídání. Stěžoval si na to už v roce 1947 egyptolog lowerth Eiddon S. Edwards. Existuje sice několik uměleckých výjevů, na nichž vidíme při práci kameníky, a byl objeven i obraz zachycující transport jakési kolosální sochy. Toto zobrazení alespoň dosvědčuje, že se tehdy opravdu hledělo na množství. Staří Egyptané upevnili velké sochy nebo kamenné kvádry na sáně, k nimž byly přivázané dlouhé pevné provazy, za něž tahaly nezřídka i stovky dělníků, aby se dopravovaný "drobeček" dostal na potřebné místo.

Avšak ke stavbě velkých pyramid toho bylo zapotřebí víc. "Jenom" projektování a organizace vyžadovaly strategické myšlení na úrovni generálního štábu. Nepochybně se se zvládnutím tohoto úkolu dokázal vypořádat jen nevídaný talent, jímž byl možná obdařen jeden jediný muž. Tradiční podání o něm a jeho znalostech bohužel mlčí. Jediný člověk, který ve starověku informoval o stavbě pyramid, byl řecký dějepisec Herodotos, ale ani on nemohl vědět nic přesného, protože jeho dobu dělily od čtvrté dynastie zhruba dvě tisícovky let! Ostatně dodnes nikdo s jistotou neví, jestli tři monumentální pyramidy u Gízy byly postaveny skutečně tehdy, nebo mnohem dříve. Herodotos byl však každopádně informován o tom, že stavba Velké pyramidy trvala dvacet let, přičemž každý rok se práce účastnilo až sto padesát tisíc mužů - ať už to bylo při dopravě obřích kamenných bloků nebo při samotné stavbě. Především kvádry pro obložení pyramidy a zakrytí Královské komory byly dopravovány zdaleka, z Tury a Asuánu. Herodotos popsal přepravu tohoto kamenného materiálu.

Transport zpočátku probíhal po Nilu. Dopravní lodě pak zakotvily u břehu nedaleko Gízy a jejich náklad se vyložil na mohutné molo s navazující rampou, stoupající na náhorní plošinu u Gízy.

Takto byl upraven úctyhodně dlouhý úsek, měřící zhruba devět set metrů. Podobnými rampami nepochybně procházelo nepředstavitelné množství potřebného materiálu, celkově jistě mnohonásobek vlastní hmotnosti pyramidy. K tomu, aby se materiál mohl dopravovat do stále větších výšek a nakonec až na vrchol pyramidy, musely být rampy neustále zvyšovány. Podle představ některých inženýrů a archeologů se spirálovitě vinuly kolem jádra pyramidy směrem vzhůru. Tato teorie sice dodnes zůstává sporná, ale na leteckých snímcích slavné "zalomené" pyramidy v Dahšúru jsou patrné zřetelné stopy po takovém přepravním náspu, jenž téměř beze stopy zmizel v pouštním písku.

Od Herodota se dále dovídáme, že části hladkého a oslnivě zářícího vnějšího pláště z turského vápence byly na dnes opět viditelný stupňovitý základ ukládány odshora dolů. Jen tak totiž mohli Egypťané použít metodu, při níž se podle Herodota používalo menší dřevěné lešení, jehož pomocí se dopravovaly směrem nahoru jednotlivé kamenné desky.

Řecký učenec bohužel nedokázal toto lešení popsat podrobněji. To, že dřevěný pákový mechanismus měl postačovat k tomu, aby vyzvedával mnohatunové vápencové bloky podél stran pyramidy, připadalo některým vědcům jako povážlivě odvážné tvrzení. Fregatní kapitán F. Barber, jenž o triumfálních

technických výkonech starých Egyptanů sepsal skutečně podnětnou knihu, zahájil už koncem devatenáctého století konkrétní výzkumy stavby pyramid. Byl přesvědčen o tom, že Herodotos prostě nemohl mít pravdu minimálně v tomto ohledu. Podle Barberova pojetí Egyptané už tehdy disponovali ocelovým lešením, protože jednoduché dřevěné konstrukce by nikdy při takovém zatížení neobstály. Ovšem ocel ve starém Egyptě? Pro archeology to dodnes zůstává holým nesmyslem.

Rovněž však i badatelé, kteří se intenzivněji zabírali zpracováním kamenných bloků, projevíli značnou bezradnost. Egyptané těžili kámen pro vnitřní prostory Velké pyramidy z pohoří Mottakam.

Tam se dodnes nacházejí zajímavé stopy někdejších dobývacích aktivit. V rozsáhlých chodbách, jež někdy sahaly více než sto metrů do skály, začali dělníci lámat kámen ze stropu. K tomu, aby oddělili mohutné kvádry z monolitní skály, museli podle názoru některých autorů používat měděné nástroje, jež zřejmě byly podle dnes neznámého postupu tvrzeny. Ve své informativní knize Cheops neskrývá americký novinář Peter Tompkins upřímný obdiv: "Technické obtíže, které musely být při stavbě Cheopsovy pyramidy řešeny, nebyly jistě o nic menší než organizační problémy při dělbě práce, obstarávání materiálu či zásobování dělníků. Celkově se nechaly zvládnout pouze za předpokladu, že stavitelům pyramid přiznáme výrazně vyspělejší vědění a lepší nástroje a nářadí i mnohem větší vynalézavost, než se v současnosti obecně předpokládá."

Tompkins si také položil oprávněnou otázku, jak tehdy Egyptané v rozlehlých podzemních a naprosto temných systémech chodeb vyřešili osvětlení a přívod vzduchu. Nebyl to zrovna zanedbatelný problém a skutečně si zasluhuje zvláštní kapitolu ve zprávě o staroegyptských pozoruhodnostech a záhadách. Kdyby někdejší stavitelé používali svíce a pochodně, existovaly by po tom to druhu osvětlení příslušné stopy. Tento problém se týká přirozeně nejen pyramid, ale i mnoha staroegyptských hrobek a komor. S pochodněmi by se daleko nedostali ani malíři v hrobkách, protože saze by jejich dílo rychle zničily. Důvtipní jedinci přišli s myšlenkou, že Egyptané velmi zručně zacházeli se zrcadly a pomocí nich usměrňovali sluneční světlo hluboko do nitra chrámů a jiných staveb.

Pochybuji, že by tímto způsobem dokázali prosvětlit každý výklenek a kout, v nichž dnes obdivujeme jejich umění. Kromě toho akademická archeologie nevěří tomu, že by kultura na Nilu vůbec vlastnila tak dokonalá zrcadla. Takže znovu stojíme před záhadou, V chrámu bohyně Hathor v Denderě, kde byl

nalezen i fantastický zvěrokruh, by mohl nezaujatému pozorovateli vnést trochu světla do těchto nezodpovězených otázek neobvyklý nástěnný reliéf.

Zobrazená scéna vypadá na první pohled dosti komicky. Je tady zachyceno několik postav, které viditelně projevuji zájem o ústřední předmět reliéfu, který vypadá jako kombinace baseballové pálky a žárovky. Tvrzení, že Egyptané znali elektrický proud a používali žárovky, se jeví sice hodně nevěrohodně, ale reliéf prostě tady je a představuje i pro profesionální egyptology tvrdý oříšek, který se dodnes nepodařilo rozlousknout. Řečeno jinými slovy, i představitelé oficiální vědy se jen dohadují, co je tady vlastně zobrazeno. A jako na objednávku stojí vedle tohoto zvláštního předmětu postava, s níž jsme se už několikrát setkali - božský nositel kultury Thovt, mimochodem právě ona bytost, o níž se traduje, že přinesla Egyptanům světlo. Bylo to míněno v přeneseném, nebo spíše základním slova smyslu?

Položili jsme tedy další otázku! Odpovězte si na ni raději sami, až se zanedlouho dovíte ještě více o Thovtovi a jeho tajemství. Prozatím bych chtěl opět připomenout Tompkinse, jenž nám naprosto oprávněně osvěžuje paměť takto: "Egyptolog Petrie podporuje tezi, že stavitelé pyramid používali technické postupy, které neznáme." Byl to ostatně právě Flinders Petrie, jenž v dolnoegyptském Tanisu, na starém archeologickém nalezišti v nilské deltě, objevil optické čočky, o nichž jsme se dříve zmínili.

Obdobné objevy učinili mimochodem i ruští badatelé - našli nesmírně přesné konvexní (to znamená vypouklé) křišťálové čočky, které se dají skvěle použít v dalekohledech. Stejně optické čočky je v současnosti možné vybrousit pouze pomocí speciálních chemických přísad (kysličník ceru), které získáváme jedinečně na základě metody neodmyslitelně využívající elektrický proud.

V Egyptě se skutečně na každém kroku setkáte s pozoruhodnými záhadami. Zopakujme si, že zvláště v případě Velké pyramidy se navršila doslova celá hora nezodpovězených otázek. Vlastní smysl a účel této stavby zůstává zahalen závojem tajemství - stejně jako její skutečné stáří.

Jak známo, Velká pyramida bývá připisována faraónu Cheopsovi (občas také Suphis I. nebo v egyptštině Chufu, Khufu). Ten vládl ve čtvrté dynastii, to znamená kolem roku 2550 př. n. l.

Tohle vlastně víme všichni, protože největší monument u Gízy se zajisté nikoli bez příčiny nazývá Cheopsovou pyramidou. Zůstává však otevřenou otázkou,

zda to byl opravdu Cheops, kdo vydal pokyn, aby se tato pyramida začala stavět. O samotném Cheopsovi nevíme prakticky nic. Je nepochybně paradoxní, že jediné umělecké ztvárnění podoby původce největší pyramidy na světě představuje necelých osm centimetrů vysoká slonovinová soška. V závislosti na tom, kdo a kdy o Cheopsovi psal, existují naprosto protikladná líčení jeho osoby. Zvláště ve zprávách starověkých Řeků byl popisován jako strašlivý násilnický panovník, jenž neměl v hlavě nic jiného než své ego.

Kdo jiný by také honil po poušti otroky, tahající kamenné kvádry, a nechal na sebe vrstvit obrovské bloky - jenom proto, aby mu postavili nezvykle velkou hrobku! Zhruba takhle ho vyličil i Herodotos.

V jiných zprávách Cheops vystupuje jako mimořádně moudrý král, který se živě zajímal o stará tajná učení. Záznamy z doby jeho panování byly objeveny na velice pozoruhodných místech - jen si vzpomeňte na chrámovou listinu z Dendery nebo kněžskou encyklopedii z Tanisu. Rovněž se tradovalo, že se Cheops snažil poznat prastaré moudrosti a pátral po nich "v mnoha kryptách v chrámu boha Thovta" - zde si jistě i bez mé pomoci představíte neviditelný vykřičník.

V posvátné geometrii pyramidy, v její architektuře, jejíž podstatou je rovněž astronomická orientace stavby, je údajně zakódováno tajné vědění.

Při realizaci takto ojedinělého projektu nebylo určitě nic ponecháno náhodě. Pyramida je jistě něco jiného než soubor sice rovnoměrně uspořádaných, ale jinak nesmyslně navrstvených kamenných bloků. Nerýsuje se možnost, že Cheops hledal právě ono vědění, které lze v nějaké podobě nalézt v pyramidě? Kdyby byl jejím stavitelem, pak by jistě tato tajemství znal. Možná je ale všechno jinak.

Třeba už Velká pyramida v Cheopsově době dávno existovala, ale tento mocný faraón se natolik intenzivně snažil, aby odhalil její zakódovaná tajemství, že mu toto architektonické dílo bylo později prostě a jednoduše připsáno.

Abych se nedopouštěl bezdůvodných spekulací, postavím tuto otázku na reálný základ. Jaké důkazy existují o tom, že Cheops nechal jemu připisovanou pyramidu doopravdy postavit? Je jich skutečně poskrovnu. Vlastně je zcela nepochopitelné, a tudíž udivující, proč egyptologové přes nanejvýš vratké indicie zůstávají dodnes skálopevně přesvědčeni o tom, že Velká pyramida byla postavena za Cheopsova panování.

Herodotos představuje jediný závažný historický pramen, který nás informuje o tom, že tři pyramidy na náhorní plošině u Gízy byly zbudovány "na zakázku" Cheopse a jeho následovníků Chefrena (Chaefer) a Mykerina (Menkaure, Menkawr).

Už na první pohled je zarážející, jak málo je toho o Cheopsovi známo. Nikde nebyly objeveny další významné stavby a monumenty, které by se mu nechaly bez sebemenší pochybnosti připsat. To je přece podivné! Že by se zrovna faraón, jenž nechal vybudovat nejmohutnější pyramidu v dějinách lidstva, choval v ostatních směrech takhle skromně a nenápadně? Ostatně v pyramidách neexistují žádné jednoznačně pravé hieroglyfické nápisy s odkazy na jejich stavitele - o tom jsme se zmínili už dříve - a nemáme k dispozici ani žádná jiná svědectví podporující toto spojení. Ba právě naopak. Kolem roku 1850 objevil jeden francouzský sběratel umění pamětní nápis na stéle v Isidině chrámu nedaleko Velké pyramidy. Na tomto kameni se nachází text obsahující jméno Chufu, tedy jméno faraóna, jenž je dnes známý spíše jako Cheops. Text zní takto:

"Ať žije Horus Mezdaui!

Králi Horního a Dolního Egypta.

Chufuovi byl dán život.

Založil dům Isidy, u panovnice pyramidy vedle domu Sfingy..."~~~~~

Zde je naprosto jasně a jednoznačně uvedeno, že Cheops (označovaný tady jako Horus Mezdaui) zbudoval chrám bohyně Isidy, nikoli však pyramidu.

Ta už stála a její vládkyní byla zmíněná bohyně Isis. Také Sfinga se už za Cheopsovy vlády tyčila z pouštního písku. Dále se hovoří pouze o tom, že Cheops nechal postavit poměrně malou pyramidu pro Henutsen, jednu ze svých žen.

A tak vznikl obrovský problém. Egyptologové museli zvážit hodnotu Herodotova tvrzení, přičemž na druhou misku vah položili zmíněnou kamennou stélu. Postavení Cheopse jako stavitele pyramidy bylo sice potvrzeno nálezem učiněným v samotné pyramidě za necelých deset let po objevení výše zmíněné stély, ovšem záznam s příslušným důkazem o Cheopsově roli stavebníka byl nepochybně padělán. Je tomu tak i přesto, že nález nápisu s jeho jménem byl

učiněn v komoře, která byla až do svého objevení nepřístupná a téměř hermeticky uzavřená! Ale ani tyto okolnosti nepostačují jako důkaz hodnověrnosti objevu...

Hlavním hrdinou tohoto napínavého příběhu je plukovník Richard Howard-Vyse, pocházející z bohaté a vznešené anglické rodiny. Plukovník Vyse byl drsný voják, jenž přesto podlehl fascinujícímu kouzlu pyramid, které poprvé spatřil za měsíčního svitu při jednom nočním výletu. Bylo to v podstatě cosi jako láska na první pohled - a Vyse snad už tehdy pocítil ješitnou touhu spojit navždy své jméno s pyramidami u Gízy. To se pochopitelně nedalo uskutečnit jinak než pomocí významného objevu. Plukovník byl nadšen bádáním italského lodního kapitána Giovanniho B. Caviglii, který nedlouho před ním rovněž propadl pyramidám a hledal v nich skryté komory. Cavigliu přímo přitahovala mystéria všeho druhu. Jednomu svému příteli se svěřil, že při studiu magie a živočišného magnetismu postoupil tak daleko, že za to bezmála zaplatil životem. Narazil však přitom údajně na hranice toho, co je člověku vůbec umožněno poznat.

Jak ještě uvidíte, člověk s takovým přístupem k faktům měl i u pyramid co zkoumat.

Howard-Vyse byl natolik posedlý slavomamem a touhou prosadit své jméno mezi jinými věhlasnými odborníky na pyramidy, že okultistovi Cavigliovi předložil zajímavou nabídku. Byl totiž jedním z těch šťastlivců, jimž rozhodně nescházely peněžní prostředky, a tak projevil zájem o financování Cavigliova výzkumu, ovšem za pozoruhodné podmínky: u každého nálezů si přál být uveden jako spoluobjevitel, nikoli pouze jako sponzor. Caviglia jeho návrh nekompromisně odmítl - a Vyse najednou už nebyl tímto Italem tak nadšen. Jejich cesty se tedy rozešly stejně rychle, jako se zkřížily.

Osud však oba muže přece jen svedl dohromady.

Stalo se tak, když Vyse usiloval o získání koncese na vykopávky u Gízy. Sice ji obdržel, ale co čert nechtěl, nebyl na ní uveden jako výhradní držitel, protože nenáviděný Caviglia byl ustanoven dohlížitelem nad archeologickými vykopávkami, což Vyseho mimořádně vyvádělo z míry. Musel se však s tímto zvláštním přídatkem smířit.

Oba spolu vycházeli spíše špatně nežli dobře a zanedlouho si opětovně vjeli pořádně do vlasů.

Přesto se Vyse od svého oponenta naučil něčemu, co se později stalo klíčem k jeho úspěchu. Caviglia mu vysvětlil, že staroegyptští kameníci označovali jednotlivé kamenné kvádry určené k dalšímu zpracování načervenalou okrovou barvou.

Prostřednictvím společného přítele jménem Hill se Výše seznámil s mladým britským stavebním inženýrem Johnem Shaem Perringem, rovněž vášnivým amatérským egyptologem. Vyse a Perring se v noci z dvanáctého na třináctého února 1837 tajně odebrali do Královské komory ve Velké pyramidě, tedy do oné prosté a zároveň neobyčejně působivé místnosti, která byla pokládána za vlastní faraónovo pohřebiště. Věděli, že se nad téměř šest metrů vysokým stropem, tvořeným velmi těžkými načervenalými žulovými bloky, nachází další plochá komora. Vědělo se o ní od roku 1765, kdy na ni narazil jistý Nathaniel Davison, pozdější generální konzul v Alžírsku.

Zmíněné únorové noci tedy Vyse s Perringem vstoupili do Davisonovy komory a důkladně prozkoumávali její žulový strop. Jednou trhlinou prostrčili směrem vzhůru rákos, aniž by přitom zaznamenali sebemenší odpor. Nad Davisonovou komorou se zřejmě nacházela další dutina. Vyse a Perring určitě o této skulině věděli dříve a pomýšleli na objev další tajné komory, protože jinak by jen stěží s sebou měli rákos! Během jejich pobytu v nitru pyramidy se ale muselo stát ještě něco. Hned následujícího dne se totiž situace mezi Vysem a Cavigliou nápadně vyhrotila. Vyse začal všemi prostředky usilovat o to, aby Itala dostal z plošiny u Gízy pryč. Prozatím ho z archeologického naleziště prostě a jednoduše vykázal.

Potom se už nedal ničím a nikým zadržet. Ve stropě Davisonovy komory vytvořil trhavinou otvor. Když se definitivně zbavil svého dohlázele, "skupinu vedoucích pracovníků" představovali už jenom Vyse, Hill a Perring. V doprovodu Hilla se Vysemu 30. března skutečně podařilo proniknout do dosud nenavštívené komory. Po čase do ní oba muži vstoupili znovu, tentokrát už i s Perringem a dalším svědkem. Ačkoli tuto nevysokou místnost už při první návštěvě důkladně prozkoumali, teprve nyní si údajně povšimli rudých značek staroegyptských kameníků. Zanedlouho se chtěli někteří významní egyptští činitelé s těmito značkami seznámit, a proto Vyseho požádali, aby nechal zhotovit jejich kopie. Návštěva komory se tudíž opakovala a také tentokrát byly učiněny nové objevy. Také nad druhou komorou, kterou Vyse pojmenoval po vévodovi z Wellingtonu, k němuž choval hlubokou úctu, se nacházel další volný prostor - Nelsonova komora. Nad tou byly objeveny dvě další dutiny (ve všech

případech šlo o odlehčovací prostory, které zmírňovaly obrovský tlak kamenného nadloží na Královskou komoru).

O okrově červených značkách se však vždycky mluvilo se zpožděním. Udivovalo ale, že se pod nimi nacházely hieroglyfy - první hieroglyfy ve Velké pyramidě! Právě to byl objev, o kterém Vyse snil!

Staroegyptské písemné znaky jsou orámovány uzavřenou linií, která je na jedné straně navíc ohraničena svislou čarou, takže celek působí dojmem kartuše. Symbolizuje smyčku lana s uzlem a naznačuje, že celý svět je podřízen tomu, jehož jméno se nachází v tomto zvláštním ohraničení - tedy přirozeně faraónovi. Vyse konečně v pyramidě objevil jméno faraóna. Znělo: Chufu! Nebylo tím snad vše vyjasněno? Zpráva o tomto senzačním objevu se rozšířila jako blesk, a když správnost nálezu potvrdilo i věhlasné Britské muzeum v Londýně, měl plukovník-archeolog vyhráno. Herodotovy údaje souhlasily, Vyse vynesl na denní světlo fascinující důkaz a egyptologové mohli začít slavit.

Jenže bylo všechno opravdu tak jednoduché?

Specialista na hieroglyfy, jistý Samuel Birch z Britského muzea, sice potvrdil výskyt jména Chufu, avšak zároveň upozornil na několik nevysvětlitelných detailů. V nápisu se objevila celá řada nanejvýš podivných písemných znaků, jejichž význam uvedený britský odborník neznal.

Kromě toho vyjádřil podiv nad tím, že faraónovo jméno bylo zaznamenáno zjednodušenými hieroglyfy.

Tento způsob psaní jmen se podle jeho vědomostí začal v Egyptě používat až o mnoho staletí později. Dnes je sice známo, že toto hieratické písmo se používalo velice brzy, i v době Staré říše, kdy žil Cheops. Přesto zůstal určitý stín nesrovnalostí zachován. Různé okrové znaky totiž pocházely z různých epoch!

Neobvyklé je i uspořádání symbolů. Byly dodatečně provedeny po dokončení pyramidy, na rozdíl od pravých kamenických značek, které se nacházejí v jiných komorách. Pravé značky zcela odpovídají svou orientací představě, že byly provedeny v době, kdy příslušné prostory byly ještě shora otevřené - to představovalo jednoduché řešení.

Neobvyklé hieroglyfy objevené plukovníkem Vysem však jsou po stěnách rozesety značně chaoticky.

Jsou umístěny svisle, otočeny o celých sto osmdesát stupňů a výmluvně naznačují, že písař v již hotové komoře několikrát pozměnil směr písma a symboly musel kreslit na stěny vleže. Ach, ty stěny! Je to jistě jen ryzí náhoda, že se hieroglyfy vůbec neobjevují právě na oné zdi, již se Vyse do komory provrtal...

Je rovněž podivuhodné, že nikde jinde ve Velké pyramidě nenajdete žádné nápisy. Neméně podivuhodná je skutečnost, že nad Královskou komorou jen jediná z dodatečně odkrytých prostor neobsahuje žádné nápisy - totiž ta, kterou neobjevil Vyse, tedy Davisonova komora. Ve srovnání s dalšími, odjinud známými hieroglyfickými nápisy jsou znaky, které objevil Vyse, provedeny nanejvýš neobratně - jsou totiž obrovské a velice hrubé.

Egyptané však byli národem, který byl estetikou přímo posedlý. Všechno u nich muselo být umělecké a krásné. Nesmíme se nechat mást už svou podstatou odporným a neestetickým mumifikačním procesem a jeho odstrašujícím výsledkem.

Starým Egyptanům šlo přece o to, aby zastavili strašlivý rozklad těla a pokud možno vykonali všechno, aby dosáhli věčného života. Vrátime-li se opět k hieroglyfům, je zřejmé, že celý koncept písemného projevu spočívá na estetických principech.

Egyptané byli například nadšeni geometrií čtverce. Při podrobnějším rozboru hieroglyfických textů zjistíte trvalou tendenci písařů, spočívající v nesmírně pečlivé snaze po rozmístění jednotlivých symbolů nebo obrázkových znaků do čtvercových skupin. Aby si to ulehčili, mohly být znaky při zachování jednotného významu zobrazovány v různé velikosti. Některé symboly se dají - beze změny jejich obsahu - reprodukovat svisle i vodorovně.

Takže hieroglyfy Howarda-Vyseho vůbec neodpovídají estetickým nárokům staroegyptských písařů.

Mnozí sice namítají, že tyto nápisy nelze pokládat za typické příklady, protože nešlo o jemně vypracované náhrobní nápisy, ale pouze o záznam kameníků, kteří rozhodně nepatřili k profesionálním písařům. Odvážili by se však stavební dělníci, kteří nejlépe ze všech věděli, jakou dokonalost od nich faraón při stavbě pyramidy požaduje, takhle "naškrábat" jméno téhož faraóna na stěny posvátné pyramidy? A proč by to vůbec dělali, když nikdo kromě nich tyto znaky nikdy neuvidí? Celá záležitost působí dojmem těžkopádné snahy o podání

jednoznačného důkazu, že Chůvu byl stavitelem Velké pyramidy. Potvrzuje to navíc okolnost, že faraónovo jméno bylo provedeno červenou barvou, což byla tehdy barva zla, jíž se obvykle psávala jména bytostí přinášejících neštěstí! Červenou barvu přirozeně nacházíme také v náhrobních nápisech. Pravidelně se používala pro určité stanovené motivy. Barva vyrobená z červeného okru nebo z nerostu nazývaného realgar symbolizovala Dolní Egypt. Červeně byla pochopitelně zobrazována krev, oheň a sluneční kotouč. Také hlavní tělesné partie mužů byly malovány speciální tmavě červenou barvou, avšak šlo o jiný barevný odstín.

Proč by se ale celé jméno faraóna zachycovalo barvou neštěstí? To si dokážeme jen těžko představit, aniž bychom se přitom ubránili intuitivní nevěře.

Ostatně víra se chová k vědění podle mého názoru stejně jako intuice k informaci. Informace je vždy hmatatelnější, intuice postihuje spíše podvědomou podstatu. Informace pochází zvenčí, intuice zevnitř. Ovšem obojí se ideálně doplňuje - stejně jako principy jin a jang. Bez intuitivního prvku by se i striktně intelektuálně orientovaná věda nezřídká ocitla v úzkých.

Tak, dosti filozofování. Jedno je každopádně jisté.

Tlakové odlehčovací komory patří k oné pyramidální infrastruktuře, kterou po původním uzavření už nikdy nemělo spatřit žádné lidské oko.

Starý Egypt byl ovšem ovládán magií slov a symbolů a bylo by těžkým proviněním, kdyby se faraónovo jméno zneuctilo na jakémkoli místě svatyně určené pro věčnost. A nešlo by o opravdové nactiutrhání, kdyby se načmáralo červenou barvou?

Osobně si spíše dokážu představit, že by nějaký dělník vyškral na stěnu stručné věnování pro svou ženu - pochopitelně by tak ale učinil černou barvou.

Vezmeme-li v úvahu argumenty odborníka na starověk Zecharii Sitchina, existoval v těchto písemných znacích ještě další obrovský zádrhel.

Ten, kdo je v komorách namaloval, se podle něj totiž dopustil opravdu kapitální chyby tím, že jméno "Chufu" nenapsal správně. Chufu je v hieroglyfickém písmu složeno z následujících znaků:

Ch - u-Ú- f- Ú-u. Pro "ch" se mohly použít tři různé symboly: abstrahovaná smyčka nebo symbolické zvířecí tělo se straky znamená podle dnešního, ale s ohledem na intonaci obtížně dokazatelného pojetí temně vyslovované "ch".

Znak síta, zobrazovaného jako vyšrafovaný kruh, se používal pro jasně znějící "ch". Tento znak by byl také správný pro počátek jména Chufu. Obě "u" se vyjadřují hieroglyfem zobrazujícím křepelku a v hieroglyfu pro "f" rozpoznáváme zmiji.

Ve Velké pyramidě se podle Sitchina jméno Chufu vůbec nenachází. Místo síta tam totiž je na začátku kartuše jemu se podobající sluneční symbol - tedy nikoli vyšrafovaný, nýbrž prázdný kruh.

Sluneční symbol byl tehdy zobrazován jako prázdný nebo plný kruh, případně kruh s tečkou uprostřed - a odpovídal samozřejmě bohu slunce Re.

Pak by se ovšem jméno, které bylo objeveno v komorách nad Královskou komorou, nečetlo Chufu, nýbrž Reufu! To by byl absolutní nesmysl! Sitchin tvrdí, že chyba nejspíš vznikla opsáním ze dvou nesprávně použitých, případně nezřetelně vytištěných hieroglyfů v knihách, které tehdy - i přes určitá slabá místa - patřily k nejrozšířenějším standardním dílům egyptologů a jichž zřejmě využil i Vyse se svými přáteli.

Má-li Sitchin pravdu, pak byl Vyse padělatel.

Ale i při této hypotéze narážíme na opravdové problémy. Sitchin totiž tvrdí, že skici obtahů písmen si před mnoha lety ověřoval v Britském muzeu a že byl vůbec prvním člověkem, který se na ně informoval. Jakmile mu byly předloženy, padl mu do oka nevhodný symbol slunce. Na druhé straně prokazatelně existují autentické originální fotografie těchto skic, na nichž je vidět správný symbol pro "ch". Znamená to tedy, že Sitchin manipuloval s fakty? Že by mu ve skutečnosti - a to se nevyčítá pouze jemu - šlo jen o jediné: mystifikaci dějin Cheopsovy pyramidy a posunutí jejího stáří do mnohem vzdálenější minulosti. Je něco takového možné?

Možné je v podstatě všechno, ale platí to pro obě strany. Mýlit se je lidské. Padělání je jistě vědomou, ale méně častou činností, nicméně člověk ji někdy využívá. I u zdánlivě naprosto bezúhonných vědců a vědních oborů se vyskytly případy radikálního falšování. Připomínám to jen proto, že na to často zapomínáme. Pravděpodobně už není možné ověřit skutečný průběh událostí kolem objevu Vyseho hieroglyfů. S reprodukcemi a ilustracemi se ale dá manipulovat, jak jsme to poznali už na případu dvou odlišných variant hieroglyfů z Abydu.

Co když měl ale pravdu Sitchin a ne jeho dnešní oponenti, kteří stále argumentují fotografiemi skic? Pak by zbývalo jenom skutečně "paranoidní" vysvětlení. Někdo by se v muzeu musel dostat ke skicám a vyměnit je za kvalitní upravené padělky, snad proto, že věděl, že tyto nákresy se zásluhou Sitchinova bádání brzy ocitnou ve středu pozornosti, čímž se zpochybní podstatná indicie o autorských právech Cheopse na Velkou pyramidu. Vypadá to skutečně jako temná spiklenecká teorie, přinejmenším u tajných služeb však dodnes jde o zcela běžnou metodu zametání stop. Následující skutečnost by do takové spekulace docela dobře zapadla: Když byly tyto materiály v roce 1997 znovu vyžadovány ke studiu, nikdo zpočátku nevěděl, kde je hledat. Kdosi je kdysi uložil v obrovské muzejní knihovně někam jinam, bez záznamu o tom, kde se nalézají. Objevily se až po několikaměsíčním intenzivním pátrání. Mohlo se vůbec stát, že by se s historicky cennými dokumenty zacházelo tak nápadně nezodpovědně?

Existuje však rovněž fotografie, na níž je vidět originální nápis na místě jeho vzniku, tedy přímo v pyramidě. Snímek pochází od egyptologa dr. Rainera Stadelmanna, ředitele Německého archeologického institutu (Deutsches Archäologisches Institut, DAI) v Káhiře. Rovněž na této fotografii vidíme správný hieroglyf pro "ch". S profesorem Stadelmannem se později ještě setkáme, až se budeme snažit pochopit jeho nejednou zcela nepochopitelné chování u příležitosti senzačního objevu mezitím už proslulé Gantenbrinkovy šachty ve Velké pyramidě. Viditelně mu záleželo na tom, aby co možná nejvíce oddálil zveřejnění tohoto objevu a aby v očích veřejnosti zesměšnil neobyčejně závažná fakta o existenci další, dosud neznámé komory v pyramidě. Tento závěr se podle mého, přirozeně nanejvýš osobního názoru do jisté míry přímo nabízí.

Doufám, že se na mě nebudete zlobit, ukončím-li tuto diskusi o kartuši s Chufuovým jménem a o sporných hieroglyfech. To nejdůležitější bylo řečeno. Myslím, že je v podstatě úplně jedno, je-li sporné egyptské písmeno správné či nikoli. V souvislosti s údajným objevem Howarda-Vyseho přece existuje přehršle jiných nesrovnalostí, Je to skutečnost, s níž se ryze intuitivně mohu jen těžko smířit.

Kromě toho představuje velký problém i to, že dosud bylo jen málokterému badateli umožněno, aby si jinak spíše bezvýznamnou část komor s Vyseho hieroglyfy prohlédl. Proč tomu tak je? Vždyť už sama tato okolnost přece vytváří mimořádně vhodné podmínky k tomu, aby se mohly objevit momenty podezření, navíc ještě umocněné tím, že v současnosti v tomto prostoru, tedy v

Davisonově komoře a ve vodorovné šachtě, za jejímž objevem stál Caviglia, probíhají neobvyklé aktivity, o nichž však na veřejnost nic nepronikne. Později si o tom povíme více.

Ze všeho, co bylo doposud řečeno, a z celé řady dalších nesrovnalostí (i s ohledem na jiné, neméně pozoruhodné Vyseho objevy) nezbytně vyplývá, že:

a) nápisy ve Velké pyramidě přece jen nejsou pravé, b) byly provedeny až později, po otevření komor některým příslušníkem Vyseho skupiny, přičemž vedoucí výzkumu o tom dobře věděl, c) veřejnost byla záměrně klamána, d) Chufu = Cheops nebyl stavitelem Velké pyramidy, e) Isidina stéla je zřejmě pravá, f) výstižné je proto její svědectví, dokládající zasvěcení pyramidy bohyni Isidě a potvrzení její existence dávno před Cheopsem.

6. Z Thovtových časů

Po všech těchto poznacích by asi bylo sotva správné, kdybychom Velkou pyramidu nadále spojovali s Cheopsovým jménem - snad s výjimkou jakéhosi podivného zvykového práva, jímž bychom se chtěli poněkud nelogicky řídit. Proto bych pokládal za vhodnější označovat ji neutrálně za Isidi nu pyramidu. A ani bych se nijak zvlášť nedivil, kdyby nové objevy v sousední pyramidě, která je jen o několik metrů nižší a připisuje se Chefrenovi, souvisely s Osirisem.

V tomto ohledu je zajímavý objev na vzestupné cestě k Chefrenově pyramidě, která k ní vede od tajuplné Sfinxy. V roce 1996 byla v polovině převýšení trasy objevena asi třicet metrů hluboká šachta, z níž vybíhá podzemní tunel směrem ke Sfinze. Dr. Zahi Hawass, dnes nejvyšší správce pyramidového komplexu, nadšeně hovořil o tom, že se tam zřejmě nachází symbolický Osirisův hrob. Osobně ve mně nadále zůstává pocit, že také Chefrenova pyramida v sobě skrývá ještě mnoho zcela netušených záhad a že jí dodnes bylo nezaslouženě věnováno příliš málo pozornosti.

Ačkoli já sám nepokládám stáří Velké pyramidy za rozhodující faktor, pokud jde o její tajemství a záhady, bylo by přirozeně významným krokem vpřed, kdybychom v tomto ohledu získali opravdu spolehlivou informaci.

Britští spisovatelé Graham Hancock a Robert Bauval pokládají pyramidy a Sfinxu u Gízy každopádně za mnohem starší, než se obvykle předpokládá.

Jako rok jejího vzniku udávají letopočet 10500 př. n. l. To probíhala ona věhlasná "první epocha" tep zepi, během níž vznikla egyptská civilizace.

Hovoří se o ní i na stéle Sfingy, kde nacházíme zmínku, že Sfinga v "první epoše" trůnila nad nádherným místem. Neexistuje však žádná přímá informace o tom, kdy to vlastně bylo. Hancock a Bauval se pokusili zdůvodnit svou dataci astronomickými souvislostmi. Přesně před 12 500 lety údajně Sfinga za jarní rovnodennosti ukazovala rovnou k nebeskému symbolu sfingy, souhvězdí Lva. Slunce se nacházelo na konci ocasu Lva, tedy ještě asi dvanáct stupňů pod obzorem.

Kromě toho se na obloze představovalo v oné době souhvězdí Orion v úhlu, který svým pětáctyřicetistupňovým sklonem k obzoru přesně odpovídal adekvátní spojovací linii trojice velkých pyramid u Gízy k severojižnímu směru (tzv. pozice Gízy).

Hancock s Bauvalem vysvětlili, že tři pyramidy vlastně symbolizují tři hvězdy v pásu Orionu. Jejich vzájemná poloha podle nich přesně odpovídá uspořádání pyramid. Ani to by nepředstavovalo žádný velký zázrak, protože, jak jste jistě už mnohokrát ověřili, v Egyptě se mnohé točí kolem Isidy a Osirise, jejichž souvislost s konstelacemi Orionu a Velkého psa je obecně známa. Na druhé straně se dobře ví i to, že tyto dominantní monumenty v podobě pyramid mají co činit s uvedenými významnými bohy a jim přisuzovanými hvězdami.

Rovněž v tomto ohledu jsme se už dočkali několika pozoruhodných náznaků.

Jmenovaní angličtí autoři věří, že čtyři záhadné "větrací šachty", které vedou z obou hlavních komor - z již zmíněné Královské komory a z hlouběji položené Královniny komory - na povrch pyramidy, původně sloužily k pozorování hvězd. Odborníci se ale dodnes nemohou shodnout na tom, k čemu vlastně tyto šachty sloužily. Opravdu bylo jejich posláním přivádět dovnitř čerstvý vzduch, nebo to snad byly východy pro duši mrtvého faraóna?

Touto otázkou bychom se přinejmenším nyní neměli příliš zaobírat, spíše bychom měli věnovat pozornost postřehu Hancocka a Bauvala, že jižní šachta Královské komory směřuje přímo na hvězdy v pásu Orionu. Bohužel ani tady není všechno v pořádku, protože právě těmito šachtami by nikdo nikdy hvězdy pozorovat nemohl. Neprobíhají totiž pod zdívkou Velké pyramidy přímočaře, nýbrž jsou na několika místech zalomené. To je dnes jednoznačně prokázáno. Lomenou šachtou ale žádné hvězdy nevidíte.

Ani datování vzniku pyramidy podle Hancocka a Bauvala není nikterak přesvědčivé. Kolem roku 10500 před Kristem totiž hvězdy v pásu Orionu vůbec nezaujímaly "pozici Gízy". A i kdyby tomu tak bylo, pak by se to nevztahovalo pouze na uvedený rok. Tak rychle se na obloze nic nemění, a proto by dotyčným rokem mohl být stejně letopočet 10000 i 11000 př. n. l. Ve skutečnosti se tato "pozice Gízy" objevila ve hvězdném pásu Orionu v roce 8700 př. n. l. Zůstává tedy otázkou, proč Hancock a Bauval tak nápadně zdůrazňují rok 10500 před Kristem. Pravděpodobně tím chtějí přispět k podpoře pečlivě opatrovaných proroctví Američana Edgara Cayce, která šíří velmi vlivné skupiny. Edgar Cayce proslul jako "spící prorok".

Byl to prostý knihkupec, jenž byl obdařen vynikající pamětí. Ve dvaadvaceti letech byl poprvé postižen záchvatem přechodné afázie, tedy ztrátou řeči. Byl léčen pomocí hypnózy, která pravděpodobně vyvolala jeho jasnovidecké schopnosti, jež ovšem nejsou nesporné.

Je však skutečností, že Cayce se stal vlivným mužem, který se pohyboval v nejvyšších kruzích.

Jeho slovo mělo svou váhu i pro nejvyšší politiky.

Cayce patřil ke svobodným zednářům a prorokoval, že jejich ideály se stanou řídicími principy budoucího zlatého věku Spojených států. Ve svých proroctvích popsal mimo jiné bájnou kulturu Atlantidy a uvedl, že zanikla v roce 10500 př. n. l.

Vypadá to, jako by se Bauval, Hancock a ostatní snažili (svobodozednářsky) podpořit souvislost egyptského starověku s Atlantidou. V letopočtu zániku Atlantidy, případně údajné stavby Velké pyramidy, je skryt ještě další význam. Toto datum vyjadřuje poměrně přesně polovinu velkého cyklu, který je známý pod názvem, precese a projevuje se v časovém posunu rovnodennosti. Po uběhnutí necelých 26 000 let se zemská osa opět dostává do výchozí pozice, třebaže se po této době hvězdy v rámci jednotlivých konstelací viditelně posunuly.

Pro ezoterické tajné učení je přitom ovšem významná představa, že po uplynutí poloviny tohoto cyklu je dosaženo jakéhosi protipólu. Zatímco obyvatelé Atlantidy podle Cayce dorazili do Egypta roku 10500 před Kristem, vytvořili tamní kulturu a vybudovali monumenty u Gízy, podle jiných pramenů

mimozemšťané ve stejné době opustili Zemi a mají se vrátit po uplynutí poloviny cyklu - to znamená nyní!

Je zřejmé, že Hancock a Bauval doložili datum tep zepi velmi působivě na základě astronomických souvislostí. A zdánlivě tím zároveň potvrdili závěry Cayce. Ovšem jejich závěry se s Caycem nijak skvěle neshodují a navíc k uvedenému letopočtu nedospěli nezávisle, protože znali Cayceho věštby. Oba Angličané navíc tvrdí, že na základě astronomických údajů objevili existenci tajné místnosti, kterou označili jako komoru Genesis.

Rovněž Edgar Cayce prorokoval, že kolem roku 1998 bude objevena tajná komora, v níž obyvatelé Atlantidy uložili všechna tajemství své civilizace.

Jde o slavnou "Hall of Records", "Dvoranu záznamů".

Toto proroctví přesně odpovídá představám svobodných zednářů, ale ve skutečnosti to žádné proroctví není. Cayce i další prorok H. C. Randall-Stevens pravděpodobně čerpali téměř shodně znějící informace z podkladů Starého a mystického řádu rosenkruciánů (Ancient and Mystic Order Rosae Crucis, AMORC).

Prokáže se pravdivost těchto předpovědí objevem komory Genesis? Zatím se tak nestalo, žádný takový prostor dosud objeven nebyl. Hancock a Bauval předpokládají, že poloha Slunce k souhvězdí Lva v době rovnodennosti v roce 10500 př.

n. l. odpovídá umístění komory ve vztahu ke Sfinze.

To je jistě působivá myšlenka! Podle ní je informace o umístění nejtajnější komory zakódována ve hvězdné konstelaci! Tento objev jistě nebyl učiněn nezávisle na Cayceovi, protože jinak by jeho autoři zřejmě přišli s vhodnějším datem. Navrhovaná lokalizace komory ostatně zcela souhlasí s tím, co tvrdí rosenkruciáni.

Zajímavá je ovšem i jiná skutečnost. Existují totiž další fakta, která poukazují na to, že pyramidy byly postaveny zhruba před dvanácti tisíci lety - k tomuto tvrzení se vrátím později. Poznali jsme tedy, že "pozice Gízy" sama o sobě není dostatečně průkazným argumentem. Chtít prostě stanovit datum stavby pyramid na základě Cayceova tvrzení přesně na rok 10500 př. n. l. není každopádně příliš nadějný počín.

Je zcela jasné, že v komplexu u Gízy byla uplatněna posvátná geometrie, obsahující kódovací klíč ke Dvoraně záznamů a k záhadám egyptské kosmologie. Vše je zde totiž domyšleno do posledního detailu, nic tady nebylo provedeno bez projektu a geometrie. Dodnes se nikomu nepodařilo objevit správné řešení, které by vedlo k rozluštění tajemství prastarého vědění. Nebo ho možná někdo už objevil, ale rozhodně o tom nemluví.

Nechtěl bych se teď těmto otázkám věnovat podrobněji a vrátím se k původnímu problému, totiž ke stáří Velké pyramidy. Na jedné straně máme dataci, kterou obhajují akademičtí egyptologové - pyramidy jsou staré zhruba 4 500 let. To je ale zřejmě příliš málo. Pak je uváděno jako druhý extrém datum sahající do minulosti až příliš Ú rok 10500 př. n. l. To je zřejmě příliš mnoho, a navíc přesnost tohoto určení je přehnaně spekulativní.

Jak už to bývá, pravda se nachází někde uprostřed.

Abychom k tomuto závěru dospěli, musíme se nejprve zbavit víry ve správnost akademiky tradovaného stáří gízského komplexu a pak i víry v to, že Velká pyramida je produktem obyvatel Atlantidy přesně z roku 10500 před naším letopočtem.

Geolog Robert Schoch z univerzity v Bostonu se před několika lety zaměřil na záhadnou Sfingu a rozhodl se stanovit její stáří na základě stop po vodní erozi v důsledku vlivu dešťových srážek. Na základě znalosti údajů o antickém klimatu v Dolním Egyptě v různých epochách a podle přesných hodnot eroze horniny Schoch usoudil, že stáří tohoto záhadného křížence, jehož tělo se podobá lvímu, ale hlavu má lidskou, je mnohem vyšší, než mu přisuzují "běžní" egyptologové. Podle tohoto výzkumu vznikla Sfinga asi v období 7000 - 5000 př. n. l.

Fyzik profesor Willi Wölfli ze Švýcarské technické vysoké školy (Eidgenössische Technische Hochschule) v Curychu už stanovil stáří mnoha egyptských stavebních děl ze Staré říše pomocí Accelerator Mass Spectrometry (AMS), tedy metodou určující stáří rozpadem atomů. Později byly tyto výsledky srovnány s uznávanými údaji, které archeologové zveřejnili v Cambridge Ancient History Record (CAHR). U Velké pyramidy Wölfli dospěl ke stáří, které bylo - v závislosti na jednotlivých měřeních - o 276 až 524 let vyšší, než se uvádí v CAHR. Ve srovnání s mnohem většími odchylkami u Schocha to sice nevypadá tak působivě, ale samo o sobě to představuje docela slušný rozdíl. Uvažte, že je to stejně velký skok jako mezi roky 2000 a 1476 - tedy od Clintona zpátky ke Kolumbovi!

U druhé pyramidy je odchylka ještě zřetelnější, naměřené hodnoty naznačují posun zpátky až o 651 let! U třetí pyramidy, připisované faraónu Mykerinovi, jsou výsledky měření jaksepatří matoucí.

Tři hodnoty odkazují na výrazně mladší věk - o 338 až 452 roků - a tři naopak na větší stáří (v rozpětí 73 a velice zřetelných 557 let)! Tenhle zmatek představuje záhadu sám o sobě - ovšem není to ani zdaleka jediný záhadný výsledek fyzikálních měření pyramid!

Pro naše úvahy je zatím úplně jedno, jaké datum zbudování "Isidiny pyramidy" budeme považovat za správné. Důležitá je pro nás jen skutečnost, že je zřejmě starší, než jí přiznávají "řádní" archeologové, možná jen o pár roků, možná o desetiletí, staletí, či dokonce tisíciletí... Chtěl bych k tomu ještě dodat, že fyzikální metodou určené stáří vychází ze zkoumání reliktní biologické substance - organického prachu, který byl nalezen mezi jednotlivými bloky zdiva, a ze vzorků dřevěného uhlí. Jde tudíž o nepřímé stanovení stáří, neboť samotný kámen může být datován jen geologicky, nikoli však archeologicky. Víme přibližně, kdy vznikl v zemské vrstvě, nevíme však přesně, kdy byl takříkajíc zpracován na pyramidu. Pyramida však každopádně musela stát dříve, než se v rýhách zdiva zachytily biologické relikty, které se dochovaly dodnes. Takto dosažené výsledky, odhlédneme-li od případných chyb a nepřesností při měření, tedy udávají minimální stáří stavebního díla. Pyramidy a Sfinga u Gízy by tedy mohly být ještě starší. Možná opravdu pocházejí z doby příchodu "obyvatel Atlantidy" do Egypta - a je lhostejné, zda se něco takového skutečně odehrálo.

Nechtěl bych ovšem rozšiřovat tematiku knihy ještě o Atlantidu a její pravděpodobně mimozemské kořeny. O tom by se daly napsat další obsáhlé publikace - což se už ostatně vícekrát stalo -, avšak ve světle nových poznatků se stará tradiční podání stávají nesmírně zajímavými. I v nich se totiž pro nepřipraveného jedince objevují překvapivě staré letopočty, sahající jednotně do doby před potopou světa.

Manetho, věhlasný učenec a kněz v Heliopoli - oné původní metropoli, jejíž kněží byli odedávna tak zběhlí v "nebeských záležitostech" -, opatroval a střežil tajné spisy tamní chrámové svatyně. Žil ve třetím století před Kristem a sepsal významné dějepisné dílo. Uvádí v něm, že své informace čerpal přímo z nápisů na sloupech v tajných podzemních chrámech Théb. Tyto prastaré texty vytesal na ony sloupy údajně sám velký nositel kultury Thovt. Egyptský bůh Thovt, o němž jsme už hodně slyšeli, bývá ztotožňován s řeckým Hermem.

Jeho druhý syn Agathodaimon údajně po potopě přepsal spisy, označované po jeho otci jako "hermetické", na papyrusové svitky a zase je uložil do tajných podzemních chrámů. Přídavné jméno "hermetický" se stalo nadčasovým vyjádřením synonym "tajný" a "skrytý". Dnes už nemyslíme na původ tohoto adjektiva, když například hovoříme o "hermeticky zavřených dveřích".

O Manethovi a jeho díle dnes bohužel prakticky nic nevíme. Poslední stopy po této osobnosti se nacházejí v rukopisu byzantského mnicha Georgia, jenž bývá nazýván též Synkellos (nebo Georg von Syncella). Tento mnich sepsal kolem roku 800 dějepisné dílo, obsahující informace o Manethovi.

Mezi nimi nacházíme i poznámku, že Egypťané údajně uchovávali i několik kronik, které postihovaly obrovský časový úsek 36 525 let! Avšak Manethovy původní spisy byly neustálým redakčním krácením a výpisky zkreslovány a falšovány, občas pravděpodobně dokonce úmyslně.

Když Herodotos pobýval v Egyptě, bylo mu ukázáno 345 soch velekněží. Jejich živé protějšky se v nejvyšší náboženské funkci údajně vystřídalily během neuvěřitelně dlouhého období 11 340 let.

Jak se vzdělaný Řek dověděl, významný bůh Osiris opravdu žil, a to 15 000 let před Herodotem a jeho současníkem, tehdy vládnoucím sájským králem Amasisem (26. dynastie). Řecký historik zdůrazňuje, že jeho egyptský informátor vůbec nepochyboval o přesnosti uvedeného letopočtu, protože písaři "průběh času zaznamenávali velmi pečlivě od samého počátku".

Je skutečností, že staří Egypťané vynalezli kalendář, který byl natolik smysluplný, že ho v mírně pozměněné formě používáme až dodnes. Zároveň "žádný jiný národ nesledoval pozici a pohyby hvězd tak přesně jako Egypťané", prohlásil kdysi římský historik Diodoros Sicilský, jenž by se nad podivuhodně opačnými názory archeoastronoma Otto Neugebauera nejspíš jen pousmál.

V textech sepsaných před staletími nebo dokonce už před tisíciletími se také neustále mluví o tom, že Egypťané uložili prastaré spisy v tajných komorách Velké pyramidy, aby tak ochránili neocenitelné informace před zhoubnou povodní. Touto poznámkou bych se chtěl nyní ještě dotknout jiného problému, jemuž se nemůžeme vyhnout, zaobíráme-li se "Isidinou pyramidou": mám na mysli skutečný smysl a poslání této uměle navržené kamenné hory. Podle běžného, nikoli však tradičního názoru sloužily egyptské pyramidy za místa posledního spočinutí chorobně velikášských panovníků. Je ovšem komické, že

se v žádné pyramidě nenašly mumie odpovídajícího vysokého stáří. Sarkofágy zde byly, ale po nebožtících ani stopy. Jistě, logika nám napovídá, že kde je rakev, tam jistě nebude mrtvola daleko. Ve skutečnosti však toto jednoduché spojení vyžaduje několik drobných korektur a stručných komentářů. O tom se však více dovíme v příští kapitole. Nyní se spokojme s pouhou existencí této skutečnosti. Když jsem se při zmínce o mumiích omezil na jejich stáří, učinil jsem tak jenom proto, že například ve třetí pyramidě u Gízy, v poměrně malé "Mykerinově" pyramidě, byly objeveny ostatky mumie (nalezl je mimochodem Richard Howard-Vyse), ale tato mumie se projevila víc než podivně - její kosti totiž pocházely z období raného křesťanství!

Pokud však Velká pyramida nebyla užívána jako hrobka, jaký byl vlastně její účel? Možná že se v ní až dodnes uchovává "čas" v podobě jistých "časových schránek", které obsahují tajné vědění uplynulé epochy.

V podstatě jde o poznatky, které jsou uchovávány ve "Dvoraně záznamů" - dodnes ještě neobjevené komoře nebo podzemní chodbě, v níž jsou nashromážděna největší tajemství v podobě spisů a neobvyklých hmotných artefaktů.

Někteří zasvěcení lidé zastávají názor, že pod pyramidou se nalézají ještě další pyramida, která ovšem byla postavena obráceně. Právě tam se prý nachází také tajná chodba, která vede k záhadné Sfinze. Je to komplex zbudovaný údajně už před 39 000 lety. Skutečně jsou známy prastaré "pověsti", podle nichž pod pyramidami existují pohyblivé stěny a skryté brány. A prý se tam také nachází zvláštní světlo, neustále vyzařované neznámým zdrojem.

Na první pohled je to všechno dost přitažené za vlasy. Spontánně mě však v tomto ohledu napadají dvě věci. První se týká Heinricha Schliemanna.

Kdyby se tento badatel nechal odradit věčným sýčkováním odborníků, kteří všechno věděli samozřejmě lépe, v žádném případě by neučinil své velké archeologické objevy - ať už při nich šlo o skutečnou Tróju či další nálezy. Našel zlatý poklad, protože věřil "bájným" starobylým pověstem a "pohádkám" - nebo přinejmenším v pravdivé jádro těchto příběhů. Ostatně už dost často se prokázalo, že lidská fantazie vůbec není tak velká a že i zdánlivě nejtřešněnější "pohádky" v sobě skrývají pravdivé jádro.

Tak to by bylo za prvé. Za druhé máme prostě co činit se skutečností, že akademický výzkum a stanovení stáří pyramid si zásadně nerozumějí.

Proč by se tedy nemohla oficiální archeologie dopouštět i jiných omylů? Kromě toho jsme už zčásti poznali, že za mnohými nesprávnými vysvětleními se skrývá úmysl. Nepohodlná fakta je lépe utajit. Už jsme se ostatně seznámili s nejednou pozoruhodností starého Egypta, která se ukázala jako příliš tvrdý oříšek na to, aby se dal rozlousknout mezi deskami vazby akademických učebnic dějepisu. Jak vyjde zanedlouho najevo, dodnes se kolem pyramid pohybují četné tajné organizace - a v souvislosti s tím je nezávislým vědcům jejich práce ztěžována, viditelně proto, že na jedné straně jsou skutečně nezávislí a na druhé straně mají příliš dobrý nos!

Mluvíme-li o "časových archivech", tajných komorách, "Dvoraně záznamů" a dalších podivných věcech hluboko pod "Isidinou pyramidou", neustále se vracíme k jednomu jménu. Asi sami tušíte, že mám na mysli Thovta, nositele kultury, boha moudrosti, jenž také přinesl lidem světlo. A jak to tedy může být s oním záhadným světlem z neznámého zdroje?

Thovt je označován mnoha jmény. Je znám jako trojnásobně velký Hermes ("Hermes Trismegistos") a bývá ztotožňován s Tahutim, Suridem nebo Sauridem, Idrisem, Onurisem a biblickým Henochem. V pozdější hermetické literatuře splynul i s osobností univerzálního génia Imhotepa, stavitele, velkovezíra, mudrce, písaře, rádce, astronoma a mága faraóna Džosera. Byl to právě on, kdo postavil stupňovitou pyramidu u Sakkáry, pokládanou za první pyramidu na světě. Jako stavitel Velké pyramidy bývá oproti tomu vždy uváděn sám Thovt. Thovt byl jistě čímsi více než pouhou transcendentální bytostí z egyptského božského panteonu. Na to se totiž projevuje všemi svými schopnostmi v příliš hmatatelné podobě, jako ostatně i další "božské" bytosti. Stejně jako bible nespočívá pouze na čisté fantazii, určitě má také nadmíru oduševnělý svět egyptských bohů své reálné kořeny. A v žádném případě bychom neměli pouštět ze zřetele dříve připomenuté zvláštnosti Devatera ani původní egyptské bohy.

S těmito znalostmi se čtou staré příběhy přece jen poněkud jinak, například vyprávění o hrdinovi Setnim. Dovídáme se v něm o průběhu hledání Thovtovy božské knihy, jež svému majiteli údajně propůjčovala magickou sílu a nadvládu nad živly.

V uvedeném vyprávění se rovněž líčí, jaká dobrodružství a děsivé zážitky očekávají toho, kdo by se odvážil pátrat po tajemstvích boha Thovta a postupně do nich pronikat. Každopádně se však zdá, že pátrání po "Dvoraně záznamů"

(nebo jak budeme tomuto tajnému místu s ukrytým původním hermetickým věděním říkat) už delší dobu aktivně probíhá. Pokud Velkou pyramidu vybudoval Thovt, pak musí stát mnohem déle, než se dnes obecně předpokládá. V takovémto případě by už v Džoserově době představovala vsutku prastarou záhadu.

S nesmírným zájmem si jistě přečteme to, co o Velké pyramidě napsal arabský dějepisec Ibn Abd Hokm v 9. století: "Většina kronikářů se shoduje v tom, že stavbu pyramid lze připsat egyptskému králi Sauridu Ibn Salhukovi, jenž žil tři staletí před velkou potopou. Přiměl ho k tomu sen, v němž spatřil, jak se Země i se svými obyvateli obrátila vzhůru nohama. Saurida to velice vyděsilo.

Když se však naplněn nevýslovným strachem probudil, shromáždil zanedlouho kolem sebe nejvyšší kněze. Dostavili se k němu ze všech egyptských provincií, bylo jich celkem sto třicet a nejvyšší postavení z nich měl Aklimon. Když je o snu informoval, změřili dráhu hvězd a prorokovali obrovskou potopu. Král chtěl vědět, jestli postihne i jeho zemi. Když mu to kněží potvrdili a prohlásili, že potopa ji dokonce zničí, přikázal, aby ještě před jejím ničivým příchodem vybudovali pyramidy s vnitřními klenutými sklepeními. Do naplnění proroctví mělo totiž uplynout několik dalších et. Do vybudovaných podzemních komor potom snesli talismany a zvláštní věci, všechny možné poklady a nevýslovné bohatství. A pak král nechal v západní pyramidě vytvořit třicet klenotnic, naplněných až po strop drahocennostmi, přístroji, ozdobami a klenoty z drahokamů, železnými nástroji, hliněnými modely lodí, nerezavějícími zbraněmi a skleněnými nádobami, které se daly ohýbat, aniž přitom praskaly." Tolik poutavá zpráva, kterou sepsal Ibn Abd Hokm. Především nerezavějící zbraně a ohebné sklo asi čtenáře hodně překvapí.

Takové věci přece ve starém Egyptě podle všeobecně přijímaného názoru odborníků neexistovaly.

Ohebné sklo! Dnes bychom nejspíš mluvili o plexisklu, tedy umělé hmotě průhledné jako sklo. Máme tedy před sebou další egyptský anachronismus!

A nerezavějící zbraně představují další záhadu.

Zároveň ovšem získává na významu poznámka kapitána Barbera a jeví se v jiném světle - mám teď na mysli úvahu, v níž zdůrazňuje, že obrovské kamenné kvádry používané při stavbě pyramid se nemohly přepravovat po dřevěných konstrukcích, nýbrž ocelovými jeřáby. A jak to vlastně je s indickým

"nerezavějícím sloupem" Kutb Minar v Dillí, který byl vztyčen zhruba před půldruhým tisíciletím, a ačkoli je ze železa, nejsou na něm patrné žádné stopy rzi? Je pozoruhodné, že král Saurid přikázal zbudovat pyramidy - pozoruhodnost spočívá v množném čísle. To by totiž znamenalo, že Saurid nebyl jen stavitel Velké pyramidy, nýbrž přinejmenším i dalších dvou pyramid na náhorní plošině u Gízy!

Pokud jde o Thovtovy spisy, značný zájem o ně zřejmě projevoval už faraón Cheops, jak už bylo uvedeno dříve. Informuje nás o tom Papyrus Westcar.

Cheopsův syn Džedefhor, jenž proslul jako velice moudrý muž a ve staroegyptské Písni harfeníka byl dokonce ztotožněn s Imhotepem, prý svému otci jednou vyprávěl zajímavý příběh, který okamžitě vzbudil faraónovu živou pozornost. Cheops se už dlouho zajímal o dřívější zázraky a mudrce.

Džedefhor mu nyní sdělil, že jeden takový muž, který má neuvěřitelné vědomosti a koná zázraky, dosud žije. Tímto mužem byl jistý Džedi z Ded-Snefru. Stařec v pozeňnaném věku sto deseti let údajně dokázal spojit odseknutou hlavu s tělem tak, že tělo opět obživo. Dále Džedefhor uvedl, že Džedi zná i mnoho dalších tajných věcí, které byly navždycky ukryty v Thovtově chrámu.

A právě to byla zmínka, při níž Cheops mimořádně zpozorněl. "Thovtův chrám" byl původní chrám Hermopole, města božského Osmera, k němuž přirozeně patřil i Thovt. Tamní tajuplná knihovna byla opravdu věhlasná. Existovalo samozřejmě více Thovtových chrámů. Jestliže bylo pravdou tvrzení, že Thovt věděl o blížící se přírodní katastrofě, není nijak obtížné si představit, že přesunul svou knihovnu z původní Hermopole na náhorní plošinu u Gízy a uložil ji do nejmohutnějšího sejfu, jaký dosud tento svět poznal - totiž do Velké pyramidy. Zajímavé je i to, že Thovt (= Saurid) zřejmě nepředvídal potopu na základě předběžných propočtů, nýbrž podle snu. K věšteckým snům, tedy k vizionářským stavům, během nichž bylo podle všeho možné "cestovat v čase" do budoucnosti, docházelo ve starém Egyptě nápadně často. Dokonce příliš často...

Shrňme si tedy, co jsme se zatím dověděli.

Thovt žil před Imhotepem. Imhotep postavil stupňovitou pyramidu. Zbudoval-li Thovt Velkou pyramidu, pak to muselo být mnohem dříve, a tudíž dávno před panováním Cheopse. A pokud tam Thovt uschoval tajné spisy, mohla by být tato

pyramida jeho novým chrámem, o němž se dočítáme i v Papyru Westcar. Pak by "Thovtovým chrámem" nebyl míněn původní chrám v Hermopoli, nýbrž sama Velká pyramida, která už v Cheopsově době stála. Z četných pramenů vyplývá, že jejím stavitelem nebyl Cheops, nýbrž Thovt, jenž tam uložil vzácné písemnosti a artefakty. Kdyby jím byl sám Cheops, nemusel by žádné spisy hledat, protože by dobře věděl, že jsou bezpečně uschovány v jeho pyramidě.

Co se z Papyru Westcar dovídáme dále o onom zázračném muži, o jehož vědomosti projevoval Cheops až nezřízený zájem?

Jakmile Džedefhor přivedl starého moudrého Džediho k faraónovi, ten se nejprve podivil, že o tomto významném muži předtím nikdy nic neslyšel.

Zeptal se: "Co to má znamenat, Džedi, že jsem tě dosud ještě nespatril?" Host na to odpověděl překvapivě chladně: "Kdo je volán, přichází.

Král mě volal, tedy jsem přišel." Cheops se dále zajímal o to, jestli je skutečně pravda všechno, co se o starém moudrém Džedim dověděl. Zeptal se tedy, je-li možné, aby mudrc znovu spojil s trupem odseknutou hlavu a tělo oživil. "Ano, to dokážu, ó králi, můj pane," zazněla sebevědomá odpověď.

To ovšem nebyl žádný problém vyzkoušet. "Přiveďte mi vězně, jenž sedí v žaláři. Vykonáme na něm hrdelní trest!" přikázal Cheops. To ale Džedimu zřejmě moc nevyhovovalo: "Nikoli však na člověku," zvolal podle všeho téměř zoufale. Znamenalo to snad, že se stařec jenom bohapustě holedbal?

Džedi navrhl, aby místo trestance přivedli "vhodné zvíře". Nakonec mu přinesli husu, které už předtím usekli hlavu. Hlava byla položena na východní straně velké dvorany, tělo na straně západní.

Ted' byl na řadě Džedi. Cheops zřejmě sledoval toto představení s pochybovačným výrazem ve tváři, protože Džedi u něj odmítnutím pokusu na člověku jistě žádný velký dojem nevyvolal. Stařec začal tím, že zamumlal čarou proupek.

Hlava a trup se bez jeho zásahu přiblížily k sobě a spojily se. Pak se znovu kompletní husa s divokým kejháním zvedla z prachu. Cheops ještě nechal zopakovat celou proceduru na býkovi, jistota je jistota. A ono to opět fungovalo.

Je to hezký příběh, který přirozeně vůbec nic nedokazuje. Každopádně je však zajímavé tvrzení, že Džedi se neodvážil svůj pokus provést na člověku - ať už z jakéhokoli důvodu. Kdyby chtěl vypravěč vylíčit mágovu kouzelnou moc

mimořádně působivě, jistě by zapracoval do osnovy příběhu smyšlené vyprávění o člověku jako pokusném objektu. On to však neudělal.

Když tedy vyšlo najevo, že fámy o Džediho čarovné moci nelhaly, obrátil se na něho Cheops s otázkou, kterou osobně pokládal za nejpálčivější.

Chtěl se konečně dovědět něco víc o tajemstvích Thovtova chrámu. Faraón se musel spokojit s tím, že mu Džedi oznámil, že o nich sice ví, ale schránu, jež obsahuje všechny tajnosti, mu předat nemůže. Proroctví totiž stanovilo jiný průběh událostí. Vládce ji obdrží z rukou nejstaršího syna, jehož porodí jistá Reddedet. Faraón nakonec pochopil, že se syny Reddedet začne v Egyptě panovat nové pokolení a že dny jeho vlastní dynastie jsou sečteny. Pro faraóna bylo asi jen slabou útěchou, že tato proměna nezasáhne ani jeho, ani jeho syny. Papyrus tvrdošijně mlčí o tom, zda se druhá část proroctví vyplnila a jestli některý faraón poznal Thovtova tajemství.

Avšak i pozdější arabské texty opakovaně vypovídají o Thovtovi, pyramidách a přísně utajovaných vědomostech. Arabský spisovatel Muterdí vypráví o tom, že se skupinka zvědavců dostala ve Velké pyramidě do úzké chodby, v níž se znenadání začaly pohybovat stěny a jednoho z nich uvěznily.

Ostatní odtud ve zmatku uprchli. Zajatec stěn se později dostal ven, ale mluvil jakýmsi neznámým jazykem.

Arabský badatel a cestovatel Ibn Batuta již ve 14. století zaznamenal, že pyramidy postavil Hermes, aby ochránil veškeré vědy a všechny ostatní výtvoř lidského ducha před povodní. Totéž psal Firazabádí, jenž žil rovněž ve 14. století. Arab Ebn Abu Hajalah Achmed Ben Jahía Altelemsání se zmiňuje o podzemní chodbě, která vedla od Velké pyramidy až dolů k Nilu. Podle jeho informací se v 9. století nacházel v pyramidě jedinečný předmět:

"Za dnů Achmeda Ben Tuluna pronikla skupina mužů do Velké pyramidy. V jedné z jejích komor objevili neobvyklý pohár. Byl skleněný a měl podivuhodný tvar i barvu. Když se ocitli venku, povšimli si, že jeden muž chybí. Vrátili se tedy dovnitř, aby ho hledali. Muž jim znenadání přicházel v ústrety. Byl nahý a volal na ně: „Nechod'te za mnou! Nehledejte mě!" Pak opět zmizel v pyramidě.

Pochopili, že se muž ocitl v moci jakéhosi kouzla, a vyprávěli o tom Achmedu Ben Tulunovi. Ten jim vzápětí zakázal vstupovat do pyramidy. Uchopil skleněný pohár, nechal ho zvažít a všiml si, že vážil stále stejně, ať byl prázdný nebo plný."

Přirozeně není nic divného na tom, že kolem tak monumentálního mystéria, jakým jsou pyramidy u Gízy, koluje nesmírně mnoho fám a pověstí.

Je ovšem nápadné, že se většinou točí kolem boha Thovta a také kolem nanejvýš podivných technických předmětů a prastarých tajných spisů.

A pokaždé je v tomto tradičním podání Velká pyramida mnohem starší, než se dnes domníváme.

Jako místo, v němž se někde - ve "Dvoraně záznamů" - přechovávají Thovtova tajemství, je pyramida odedávna zdrojem až magické přitažlivosti.

Určitě ne bezdůvodně se kalif Abdulláh al-Mamún prokopal roku 820 do jejího nitra. Stejně jako faraón Cheops se i al-Mamún snažil objevit tajné spisy boha Thovta. Al-Mamún, syn kalifa Harúna al-Rašída, známého především z vyprávění Pohádek tisíce a jedné noci, byl všestranně vzdělaný muž s mnoha zájmy. Byl to právě on, kdo zařídil překlad největšího Ptolemaiiova astronomického díla - oné megale syntaxis (velkého shrnutí), proslaveného pod názvem Almagest. Al-Mamún využíval naprosto moderní a velmi efektivní zpravodajskou službu a získával tímto způsobem informace z nejrozmanitějších zdrojů. Dověděl se zřejmě i o tajných komorách, v nichž se dají nalézt nerezavějící zbraně a ohebné sklo. Slyšel o mapách pevniny i oblohy, pocházejících z pradávných dob, které byly přesto údajně mnohem přesnější než dobové mapy. Avšak ani al-Mamúnovi nedokázal nikdo říci, kde přesně má komory s těmito poklady hledat.

Kalif osobně a jím pověřeni lidé hledali vchod na severní straně Velké pyramidy - všechny pyramidy mají vchod na této straně. Za časů kalifů však "pyramida byla ještě naprosto rovnoměrně a hladce pokryta kvádry z turského vápence. Ani při podrobném průzkumu neobjevili al-Mamúnovi lidé třeba jen náznak vchodu. Nakonec přistoupili k dílu s hrubým násilím. Prokopali se vnějším pláštěm do nitra pyramidy a doufali, že více méně naslepo a náhodně narazí na vchod. Byla to jejich jediná naděje, ale skutečně se naplnila. Narazili na původní vchod a objevili v pyramidě velké prostory - ty však byly beznadějně prázdné. Jejich touha po objevení pokladů a spisů tedy nebyla naplněna.

Odkazy na lokalizaci "Dvorany záznamů" pravděpodobně obsahovala (přinejmenším v zašifrované formě) slavná knihovna v Alexandrii. Tato velkolepá sbírka antických spisů obsahovala podle všeho, co je dnes známo, asi půl milionu drahocenných písemných svitků. Bylo to nahromaděné vědění ze

všech předchozích epoch. Mohlo se docela dobře zachovat i do následující doby, protože papyrus je pro uchování informací dostatečně trvanlivý.

Bohužel ale docela dobře hoří a knihovny byly nadprůměrně náchylné k požárům: docházelo k nim tak často, že žádná z těchto skutečně významných starověkých institucí nezůstala takové pohromy ušetřena. Ne vždy došlo k jejich vzplanutí náhodou - ničení písemných odkazů má dlouhou tradici. Koncentrované vědění totiž představovalo koncentrovanou moc, která mohla být velice nebezpečná. Stejně neblahý osud se nevyhnul ani knihovně v Alexandrii, i ona lehla popelem.

Za tuto katastrofu nevděčíme nikomu menšímu než Juliu Caesarovi, jenž dal nejprve zapálit egyptskou flotilu kotvící v Alexandrii. Pak přišlo na řadu město a s ním shořela i drahocenná knihovna.

Tak přišly vniveč vědomosti nevyčíslitelné hodnoty.

I přesto není nijak přehnané tvrdit, že právě tato knihovna byla kolébkou moderní vědy. Tím, že ji Caesar úmyslně zničil, což je naprosto neodpustitelné, výrazně zpomalil rozvoj lidstva a způsobil, že mnohé objevy musely být učiněny znovu.

Mnohdy se tak ovšem stalo až po dlouhých staletích nebo tisíciletích. Renomovaný americký astronom Carl Sagan jednou napsal: "Co se však stalo se všemi těmito spisy? Klasická kultura, z níž pocházely, zanikla a alexandrijská knihovna byla úmyslně zničena. Následující dobu přežil jenom pouhý zlomek všech děl v podobě několika bědných fragmentů, rozptýlených po celém světě.

Právě tváří v tvář tomuto zlomku si nejlépe uvědomíme nesmírnou velikost ztráty, která postihla celou lidskou civilizaci. V uchovávaných fondech se kromě jiného nacházela práce astronoma Aristarcha ze Samu, jenž pokládal Zemi za planetu, která krouží kolem Slunce, a hvězdy byly podle něho nepředstavitelně vzdáleny. Dospěl tedy k naprosto správným závěrům, na jejichž znovuobjevení jsme museli čekat téměř dva tisíce let. Jaká ztráta pro lidstvo! Pokud tuto konkrétní ztrátu vynásobíme stem tisíc (tedy pouhou pětinou uchovávaných svazků - pozn. překl.), pak jenom zhruba odhadneme výkon klasické kultury a dosah jejího zničení."

Je to skutečně jen přibližný odhad! Nevíme totiž, jaké další informace a předměty byly ve starobylé knihovně ještě uchovávány. Můžeme předpokládat,

že by nám poskytly odpovědi na některé dnešní otázky o nepředstavitelných událostech ve starém Egyptě. Ale nejspíš právě proto musely zmizet.

Máme tudíž jedinou naději, že zasvěcení jedinci stihli zachránit nejvýznamnější spisy dříve, než Caesar Alexandrii napadl. I Kleopatře jako poslední panovnici Egypta jistě leželo na srdci, aby uchovala tajné vědění svého národa před zničením v čemsi jako "nadčasovém archivu". Můžeme tedy předpokládat, že přikázala uschovat spisy v podzemních dvoranách pyramidy.

Zájem, který v současnosti projevuje celá řada osob a organizací nearcheologického charakteru o staroegyptská tajemství, podle všeho potvrzuje závěr, že staré spisy jsou doposud neobyčejně přínosné jak pro vědu, tak i pro tajné služby a armádu.

Posouvá do rozumnější a pochopitelnější roviny i podivné fámy, podle nichž dodnes existuje prastaré bratrstvo, které nevidaná egyptská tajemství střeží. Čtenáři už ostatně mohli sami posoudit, nakolik jsou svobodní zednáři a také třeba rosenkruciáni přesvědčeni o existenci tajného vědění, respektive o existujících tajných komorách ve Velké pyramidě.

Pátrání po "Dvoraně záznamů" neustále pokračuje, i když se od doby al-Mamúna vyznačuje jinými vnějšími formami. Uvědomíme-li si, co všechno se dodnes děje v Egyptě a v Isidině pyramidě, a dáme-li si tyto události do souvislosti s přáním absolutního utajení, nepřestaneme se dlouho divit. Existuje totiž celá řada dalších nevysvětlených egyptských mystérií, která svědčí o raných kontaktech s technicky neobyčejně vyspělými tvory. Dodnes téměř magicky přitahují mnoho tajně operujících spolků a organizací. Budeme se muset společně podívat na tuto záhadu, abychom mohli pátrat po hlubších souvislostech, patrných spiknutích a neobvyklých aktivitách v současném Egyptě - a abychom také mohli pátrat po skutečné hvězdné bráně. Mnohá tajemství, která v dávných dobách uchovávali kněží, střeží dnes z nápadně obdobných důvodů mocné spolky a důsledně je utajují před veřejností. Navíc je zřejmé, že zatím ani zdaleka neobjevily všechna tajemství.

Pátrání totiž pokračuje dál.

7. Neznámé síly.

Je neobyčejně obtížné získat povolení k tomu, abyste mohli ve Velké pyramidě strávit jedinou, noc. Jen několika vyvoleným jedincům byla dosud tato příležitost poskytnuta. Dojmy z těchto pobytů jsou nepochybně tajuplné i strašlivé.

Na počátku třicátých let 20. století anglický spisovatel a znalec Indie a Afriky Paul Brunton zřejmě našel správný způsob, jak získat egyptské úřady pro svůj úmysl. Nejprve se dostavil na ministerstvo pro egyptský starověk a snažil se tam příslušné povolení získat. Nejpozději tehdy pochopil, jakým neobvyklým dojmem jeho plán zřejmě zapůsobil: "Kdybych požádal o povolení letět na Měsíc..., nejspíš by se úředník netvářil ohromeněji," napsal ve svých vzpomínkách.

Brunton pak sice ještě musel oběhnout značný počet kanceláří, ale nakonec mu velitel káhirské policie El Leva Russel Pasa osobně povolil v pyramidě přenocovat. I když Brunton nemohl při tomto ubytování počítat ani s polopenzí, byl nevýslovně šťasten. Už sto let se totiž nikomu nepodařilo oficiálně strávit v pyramidě noc.

I při jeho pobytu byla při západu slunce uzamčena pevná železná brána u vchodu do Velké pyramidy, třebaže uvnitř monumentu zůstal Paul Brunton. Odpovědní činitelé mu sdělili, že nemohou připustit žádnou výjimku a musí ho tedy uzamknout.

Major Mackersey, šéf policejní stanice v Mene, ještě večer s nocležníkem žertoval: "Přebíráme riziko, když vás tam necháme celou noc samotného. Doufám, že aspoň nevyhodíte pyramidu do vzduchu." Pokud existovalo něco, co mu mohl Brunton zaručit, bylo to právě tohle.

Brunton věděl, že se během této mimořádné noci nemůže dočkat žádné pomoci a nebude ani moci obří stavbu opustit. S vlastním souhlasem se stal zajatcem. S elektrickou svítilnou nejprve sestoupil do podzemí pyramidy, krátce se zdržel na styku chodeb a potom se vydal do "egyptské temnoty".

Úzkou a téměř svislou šachtou vystoupil do Velké galerie, do níž vkročil v její severozápadní části. Odsud začal sestupovat směrem dolů, až opět narazil na příčnou chodbu, vedoucí severním směrem k východu a jižním směrem dále do hlubin pyramidy. Brunton tudy prošel už dříve, nyní však chtěl proniknout podél svislé šachty až k nejzazšímu a nejhlubšímu konci. Tam dole, téměř padesát

metrů pod základnou pyramidy a náhorní plošiny u Gízy, dorazil do další místnosti. "Tato temná komora, která se nachází přesně pod středem pyramidy, působila dojmem spěšně opuštěné práce. Vypadala jako podzemní prostor, jehož hloubení v tvrdé hornině bylo nečekaně přerušeno."

Tak vzpomínal Brunton. Upozornil na to, že strop komory byl velice důkladně opracován, podlaha však vykazovala četné nerovnosti a spíše připomínala zákop rozrytý bombami. "Otázka, proč právě tato podlaha nebyla dokončena, ačkoli bylo zapotřebí přinejmenším celoživotní práce k tomu, aby byl opracován strop tohoto prostoru, představuje tvrdý oříšek pro archeologii, který se dosud nepodařilo rozlousknout. Ale koneckonců takovým oříškem je i celá pyramida," poznamenal anglický dobrodruh.

Brunton přešel od vchodu napříč k druhé straně komory a prozkoumal tam ještě malý otvor ve stěně, který sloužil jako vstup do úzkého tunelu.

Noční návštěvník pyramidy se jím protlačil a lezl tisíciletým prachem, aby viděl skutečně všechno.

Po dvaceti metrech narazil na neprostupnou horninu.

Zřejmě i zde byla práce narychlo ukončena.

Paul Brunton se vydal zpět a vrátil se k více než sto metrů dlouhé chodbě, která směřovala vzhůru k východu z pyramidy.

Z hlubin masivní stavby vzhlédl Brunton téměř nekonečnou chodbou vzhůru. Na jejím otevřeném konci spatřil zářit na obloze hvězdu. Byla to Cynosura neboli Polárka! Hleděl naprosto přesně severním směrem a jeho pohled sledoval orientaci zemské osy. Vstupní šachta pyramidy směřovala k nebeskému pólu podél osy, kolem níž se točí celý svět! Polárka je jediná hvězda, která zdánlivě nehybně setrvává na obloze na jednom místě. To, že se dnes v tomto otvoru opět ukazuje hvězda, není ostatně žádná náhoda. Zásluhou rotace zemské osy opisuje její projekce na obloze kruh o poloměru 23,5 stupně. Nebeský pól se tudíž velice zvolna pohybuje. "Naše" Polárka byla v dobách starého Egypta daleko od pólu, a proto nebyla vůbec zajímavá. Přesně na jejím místě se před 5 500 lety nacházel Thuban, nijak zvlášť světlá hlavní hvězda souhvězdí Draka, která mohla být touto šachtou pozorována jako Polárka. To ovšem zase znamená, že pyramida je výrazně starší než akceptuje akademická věda. Pokud byla šachta skutečně zaměřena na Thuban, pak by byl podle astronomických propočtů smysluplnou dobou stavby přibližně rok 3475 př. n. l. A kdyby zbudoval tuto

pyramidu bůh moudrosti Hermes-Thovt? Pak bychom jistě oprávněně předpokládali, že šachta byla orientována na jeho hvězdu Vega, jeden z nejjasnějších objektů na obloze a hlavní hvězdu souhvězdí Lyry. Podle legendy stvořil Hermes první Harfu. A spojení Vegy a jejího souhvězdí s Harfou, případně Lyrou, se nachází v tolika blízkovýchodních kulturách, že můžeme hledat jejich společný, mnohem starší kořen samozřejmě v Egyptě. Nepřibližuje se sice tak blízko k pravému pólu jako Polárka nebo Thuban, ale vykazuje jenom minimální odstup zhruba čtyř úhlových stupňů. To je ovšem velice zajímavé. Právě v tomto úhlu se šachta pyramidy odchyluje od nebeského pólu směrem k jihu! Tak, těchto pár dodatečných informací jsem si prostě nemohl odpustit. Nyní se však vraťme k dobrodružství Paula Bruntona!

Tento badatel se po svém nepředpokládaném pozorování hvězd vyšplhal do Velké galerie a chvíli si v této působivé části pyramidy odpočinul, protože se před návštěvou oné monumentální stavby tři dny postil a měl poněkud slabé nohy.

Panovala zde tajuplná atmosféra. Kolem badatele neustále třepotavě poletovali netopýři a ve světelném kuželu Bruntonovy svítilny vrhali strašidelné stíny. Ponurá a strašidelná atmosféra přirozeně zhoustla i díky fámám, které o pyramidě kolují dodnes. Hodně se mluvilo o duších zesnulých a o přízracích, které se v ní v noci zjevují. Kdo se po setmění v pyramidě zdržel, toho stihla kletba faraónů. To byly pro budoucnost pěkné vyhlídky, to vám tedy řeknu! Ale Brunton byl člověk, jímž za běžných okolností jen tak něco neotřásl, protože už měl za sebou nejedno dobrodružství.

Byl to svého druhu "Indiána Jones".

Zanedlouho vyšel z Velké galerie a pomalu pokračoval ke Královské komoře. Musel se dostat impozantní halou až nahoru a potom prolézt úzkou, asi metr vysokou chodbou kolem vstupní komory a po chvílce lezení se nakonec dostal až do Královské komory. Nádherně opracovaná růžová žula se ve svitu Bruntonovy svítilny načervenale leskla. To jediné, co se nacházelo v tomto více než deset metrů dlouhém, pět metrů širokém a téměř šest metrů vysokém prostoru, byl prázdný sarkofág, zhotovený rovněž ze žuly.

Spisovatel se uvelebil vedle sarkofágu, zhasl světlo a na chvíli zavřel oči. Chtěl ovšem bezpodmínečně zůstat vzhůru, bdělý a soustředěný.

Po chvíli se zdálo, že se v komoře cosi změnilo.

Brunton měl "pocit neviditelného života" a později napsal: "Okolo mne bylo něco, co žilo a pulzovalo, i když jsem tam vůbec nic neviděl... Jsem muž, který je zvyklý na samotu, a dokonce ji miluje, ale v osamělosti této komory bylo cosi tajuplného a odstrašujícího." Jeho domněnky a pocity se záhy změnilly v absolutní jistotu. To, co se před ním odehrávalo, bylo stále reálnější. Není divu, že osamělý badatel pociťoval stále větší nepokoj. "Strach, obavy a hrůza mi neustále dávaly poznat svou sílu. Chtěl jsem se tomu bránit, ale měl jsem ruce křečovitě sevřené tak, jako by mi je někdo sešrouboval..."

Měl jsem sice zavřené oči, ale přesto jsem vnímal šedé rozplizlé přízraky. A neustále jsem pociťoval nesmlouvavé nepřátelství... Obklopil mě kruh nepřátelských bytostí, byly to obrovské kreatury, hrůzné podsvětní přízraky groteskních tvarů.

Kolem mě se shromáždila šílená satanská zjevení.

Byla neuvěřitelně odporná... Jeden z těchto strašlivých přízraků ke mně přistoupil, změřil si mě zlým strnulým pohledem a zvedl hrozivě ruce, jako by mi chtěl nahnat strach... Během několika minut jsem prožil věci, které se mi nesmazatelně vryly do paměti. Tuhle neuvěřitelnou scenerii si budu pamatovat až do smrti, protože byla ostrá a jasná jako fotografie. Nikdy v životě bych už takový experiment neriskoval. Už se nikdy nebudu pokoušet o noční pobyt ve Velké pyramidě."

I přes hrůzná zjevení, která se před Bruntonem shromáždila, setrval badatel na svém místě.

Seděl vedle sarkofágu a nehýbal se. A zničehonic přízraky - ne, nezmizely, ale došlo k podivuhodnému obratu. "Nevím, kolik času uplynulo (kurz.

aut.), ale najednou jsem cítil v komoře jakési nové jsoucno."

Brunton nyní pocítil blízkost čisté a velice blahodárně působící bytosti, která si ho prohlížela dobrotivými očima. Záhy se objevila druhá taková bytost. K badateli se přiblížily dvě bíle oděné postavy, které se mnohem více podobaly lidem než strašlivé přízraky, které ho děsily ještě před několika okamžiky. Šířily kolem sebe uklidňující "kostelní rozjímavost", jak později napsal. "Ocítl jsem se snad ve čtvrté dimenzi, nebo jsem se probudil v nějaké vzdálené epoše?" ptal se badatel ve své zprávě a vzápětí to zamítl, protože ho tajuplné postavy také vnímaly. A co když se ocítl přece jen někde jinde? Brunton byl nevýslovně zmaten.

Bytosti vetřelce klidně pozorovaly a po určité době ho dokonce oslovily: "Cesta snu tě odvede velice daleko od stezky rozumu. Kráčeli po ní už mnozí a vrátili se s narušenou psychikou." Bylo mu doporučeno, aby raději nescházel z "cesty, po níž krácejí všichni smrtelníci", a proto, jak se dověděl, neudělal dobře, že se dostavil na toto místo.

Brunton varování akceptoval, ale opáčil, že od jednou už nastoupené cesty se nenechá ničím odradit.

Bytost, která k němu přistoupila jako první, odpověděla: "Tak budiž. Je to tvá volba. Následuj ji tedy, protože nyní ji už nemůžeš odvolat. Žij blaze!"

Potom ustoupila do pozadí. K badateli přistoupila druhá bytost a hovořila s ním o pozoruhodných věcech: "Můj synu, věnovali ti pozornost mocní vládcové tajných sil. Dnešní noci budeš zaveden do ‚Dvorany vědění‘." Brunton pak plnil další pokyny přízračných bytostí. Leh si do chladného žulového sarkofágu a cítil, jak zespodu stoupá nepřírozený ledový chlad. Postupoval od chodidel stále výše, až se zanedlouho zmocnil celého těla a Brunton ho přestal cítit. Připadal si, jako by mu byl podán nějaký zvláštní omamný prostředek.

To, co proniklo do liduprázdné komory, nebyl pouze chlad kamene a egyptské noci.

Badatel měl záhy pocit, že se ho zmocnila tropická větrná smršť, vír, jenž ho táhl úzkým otvorem směrem vzhůru: "Skočil jsem do neznáma a byl jsem rázem svobodný... ve čtvrté dimenzi, do níž jsem pronikl!" Prošel Brunton čímsi jako hvězdnou bránou? Jeho tělo samozřejmě nikoli, avšak duch ano. Viděl sebe sama z výšky, jak strnule leží v žulovém sarkofágu. Badatel bezesporu prožil mimotělesnou zkušenost. "To je stav smrti, teď vím, že mám duši a že mohu existovat mimo své tělo," prolétlo Bruntonovi hlavou. "A budu v to věřit už pořád, protože jsem si to vyzkoušel... Zdálo se mi, že jsem otázku pokračování života vyřešil nanejvýš uspokojivým způsobem - skutečným úmrtím a posmrtným životem." Pak k němu promluvil starý velekněz: "Nyní sis osvojil velikou moudrost. Člověk, jenž se zrodil z nesmrtelného principu, nikdy nemůže opravdu zemřít. Vyjádři tuto moudrost slovy, jimž lidé porozumějí. Pohlédni sem!" Brunton zřetelně a nad veškerou pochybnost spatřil obličejy tří zesnulých, které osobně znal. Promlouvali k němu a on jim odpovídal.

Za touto neobyčejnou zkušeností následovaly zanedlouho další. Brunton nakonec znovu ucítil své tělo a jeho ztuhlost postupně zmizela. Opět si

uvědomoval prostředí, v němž se nalézal. Nahmatal svítilnu, rychle rozsvítil, ale byl tak vyvedený z míry, že začal pronikavě křičet.

Když byla pyramida následujícího rána znovu otevřena, byl badatel nalezen v politováníhodném stavu. Zaprášený, nevýslovně unavený a zmatený klopýtal vstříc ozbrojené policejní hlídce. Trvalo ještě dlouho, než se aspoň částečně vzpamatoval a zotavil.

Spisovatel Paul Brunton později napsal několik publikací s mystickým obsahem a zmiňoval se v nich kromě jiného o "věděni překračujícím vlastní osobnost". O poznacích nabytých při mimotělesné zkušenosti bohužel mnoho nenapsal. Zdá se, jako by o tom nechtěl nebo nesměl nic prozradit.

Přesto na jednom místě k informacím, které získal v pyramidě, připojil poznámku: "Záhada Velké pyramidy je jen záhadou tvého vlastního Já.

Všechny tajné komory a starobylé záznamy jsou uloženy v tobě." To mu sdělil velekněz.

Představovalo tohle opravdu rozřešení záhady, nebo se Brunton stal pouze hláskou troubou jakési síly, která ho využila k tomu, aby ho dokonale zmátla? A co nám to opět připomíná? Nepočínalo si "Devatero", jež o sobě dávalo vědět především prostřednictvím skupiny dr. Puharicha, obdobným způsobem? Nebyly koneckonců nepřátelské bytosti, jež obklopile Bruntona v pyramidě, síly Velkého Devatera nebo "Rady Devíti", jejíž skutečné kořeny sahají do doposud neodhalené oblasti tajných mystérií? A co když Brunton prostě jen fantazíroval?

To by bylo samozřejmě tím nejjednodušším vysvětlením uvedené historky, které se na první pohled nabízí doslova samo. Myslím, že se musíme pokusit obrazně si tuto situaci představit: Někdo dřepí naprosto osamocen, dokonale odloučen od lidí a pevně uzamčen v mohutné pyramidě, která je stejně záhadná jako obrovská! Jenom si vzpomeňte na její tajuplnou minulost a pak také na strašidelné příběhy o všech možných přízracích, které tam provádějí své nekalé reje! A jediné světlo vrhá Bruntonova svítilna. Velké vlnící se stíny, netopýři, sarkofág! No to je tedy požitek!

Zkuste v takových podmínkách strávit klidnou a ničím nerušenou noc!

Ovšem tohle všechno vlastně nemohlo být pro Bruntona ničím překvapujícím. Byl si dobře vědom toho, co podstupuje - byl to přece dospělý muž, a navíc i zkušený badatel. Skutečně mohl podlehnout tajemné atmosféře a všechno si

vlastně vycucat z prstu? Jistě, všechno je možné. Ani já bych jeho zprávu nebral tak vážně, kdybych už dlouhé roky neznal osobu, která určitě nepodléhá žádným fantasmagoriím a jež měla stejně jako Brunton možná trochu pochybné štěstí strávit noc ve Velké pyramidě. Tato osoba, mladá novinářka, budu jí nadále nazývat Carol, zůstala při dlouhých rozhovorech, které jsme spolu vedli, vždy oběma nohama pevně na zemi. Není ostatně vůbec typem člověka, jenž se nechá snadno strhnout ke spekulacím, naopak vždy důsledně odděluje fakta od fikcí. Pokouší se však otevřeně a bez výhrad přistupovat i k neobvyklým fenoménům - především tak činí po svém zážitku v pyramidě.

Nemám žádný důvod ke zpochybňování jejích informací. Na první pohled je patrná podobnost s Bruntonovým líčením. Carol tvrdí, že v roce 1994 byla na cestách společně s nepočetnou skupinkou turistů, kteří se zajímali o specifické záhady Egypta a Velké pyramidy. Vedoucí tohoto zájezdu měl velmi dobré kontakty v Káhiře a zařídil povolení, že smí s touto skupinkou turistů strávit noc v Královské komoře. Stejně jako Brunton byla rovněž tato malá cestovatelská výprava uzavřena v tajuplných prostorách pyramidy a čekala v majestátní Královské komoře na věci, které měly přijít - a které podle všeho nemohly nepřijít.

Jakmile skupina vstoupila do pyramidy, nikdo nepronesl ani slovo. To byla dohoda, kterou každý dodržel až do konce. Carol seděla uprostřed komory a polootevřenýma očima shlížela dolů, aby se vcítla do stávající situace, a meditovala. Po jisté době pocítila proměnu. Od prvopočátku měla zvláštní pocit, že stavební dílo o hmotnosti mnoha milionů tun se kolem ní takřka beztížně vznáší a že je dokonale průhledné. V jednom okamžiku pocítovala kamennou masu kolem sebe jako tísnivou zátěž. Noční klid byl narušován strašidelnými zvuky, které vycházely přímo z pyramidy. "Pyramida vyluzovala neuvěřitelné zvuky!" vysvětlila mi Carol pološeptem a já jsem si uvědomil, jak tato vzpomínka musela být i přes uplynulé roky stále ještě v její paměti živá. "To byste nevěřil, jak strašidelně zní vítr, když vane šachtou dlouhou desítky metrů! Je to nepřetržité pískání a tiché dunění!"

Zanedlouho pocítila další změnu a znenadání byla konfrontována s velmi neobvyklými pocity a obrazy. Zvláště první zážitky byly ohromující, protože na mladou ženu působily nanejvýš reálným dojmem. Zdálo se jí, že pyramida se směrem nahoru otevírá. Z výšky se Carol dotkl nějaký světelný paprsek. Jeho prostřednictvím - alespoň takový měla pocit - se přesunula do nového prostředí.

Náhle se ocitla společně s jednou Egypt'ankou v poušti. Tato Egypt'anka se jí podivuhodným způsobem podobala. Obě ženy putovaly velmi dlouho liduprázdnou krajinou, aniž však Carol tušila, kolik času přitom přesně uplynulo. Carol mi sdělila, že jakmile vstoupila do pyramidy, ztratila jakékoli pojetí o čase. Po hodinách nebo dnech skončilo putování tam, kde začalo, a Carol se znovu ocitla na svém místě - uprostřed Královské komory.

Vzápětí nato zaznamenala v komoře hrozivou proměnu. Viděla, jak z tmavého koutu za žulovým sarkofágem, přesně tam, kde někdejší vetřelci roztržili jednu podlahovou desku, vykročily tři ponuře vyhlížející postavy bez obličejů. Když se k ní přiblížily, Carol si povšimla, že všechny tajuplné bytosti mají ve výši prsou velký otvor. Vypadalo to, jako by se tudy dala protáhnout ruka. Bylo to děsivé zjevení! Znamenal snad tento otvor, že těmto temným bytostem chyběl bytostný princip - sídlo ducha dobrých sil, tedy pozemské části tak obtížně definovatelného egyptského principu ka či duše ba? Carol každopádně vycítila, že tito tvorové sami o sobě nejsou ani dobří, ani zlí, ale zřejmě byli pověřeni ničením a destrukcí. Měli za úkol, případně sami chtěli, ji připravit o život.

Než Carol vstoupila do noční pyramidy, byla se zbytkem skupiny čtyři měsíce účastnicí kurzu, v němž prodělala úvod do některých cviků koncentrace, jejichž smyslem byla mentální příprava na možná i nanejvýš neobvyklé energie a osvojení si schopnosti odpoutat se od mimořádných procesů, které se kolem ní budou nejspíš odehrávat.

Jak jsem už připomněl, Carol ke všemu přistupovala otevřeně, ale i kriticky. Kromě toho v předchozích dvou dnech zašla i s ostatními členy skupiny do Velké pyramidy v obvyklé době, aby se předem aspoň trochu seznámila s prostředím pokusu.

Hned při prvním "osobním setkání" s tímto monumentem měla podivuhodný a zřetelný pocit, že kdysi dávno už na tomto místě pobývala. Tomuto intenzivnímu pocitu se prostě a jednoduše nedokázala ubránit. Zvláštní byla i myšlenka, která tehdy Carol spontánně napadla: "Je úplně jedno, co se stane. I kdybych v této pyramidě zemřela, bude všechno v naprostém pořádku!"

Právě v době, kdy se Carol při první exkurzi nacházela v Královské komoře, vypadlo asi na pět minut světlo a celá skupina se ocitla v dokonalé temnotě. Byla to opravdu výborná duchovní příprava na nadcházející noc!

Tato "generální zkouška" však už byla minulostí.

Nyní Carol seděla uprostřed pyramidy a blížily se k ní tři hrozivé démonické bytosti vyzbrojené oštěpy a jinými zbraněmi. Carol cítila, že před nimi nemůže nikam uniknout. V té chvíli se prudce změnil její tělesný stav. Zatímco předtím neměla novinářka žádné fyzické potíže, nyní jí začalo prudce bušit srdce, pocítila silnou nevolnost a svíravý strach, že každou chvíli ztratí vědomí.

Carol už nebyla s to udělat jediný pohyb. Beztak dobře věděla, že se z této situace nedá nijak vymanit.

Pak byla Carol obklíčena na vzdálenost paže.

Jedna z bytostí se k ní přiblížila zezadu, ale ona přesto cítila, co se tam odehrává. Bytost vytáhla sekyru, aby jí roztříštila páteř. Carol se už určitou dobu pokoušela "odstínit" od negativní energie strašidelných přízraků tím, že se soustředila na pravý opak těchto temných mocností. Stále jasněji viděla, jak ji zahaluje cosi jako duchovní světlo.

Její vědomí začalo bojovat proti nyní už životu nebezpečným zjevením. Bytost za ní udeřila, avšak sekyra se odrazila od vizualizované světelné bariéry.

Nakonec síla přízraků ochabla a tajuplné bytosti se stáhly do ústraní.

Nikdo nedokáže říci, jestli by se Carol skutečně něco stalo, kdyby se nepokusila o duchovní protipatření.

Možná že by se zhroutila, aniž by si ostatní povšimli nějakého zřejmého důvodu.

Později se u stěny za sarkofágem objevily světle oděné postavy žen a mužů, které k ní pozvolna přistoupily. Na Carol "působily dojemem zasvěcených jedinců". Vyzařovaly dobro, laskavost a hlubokou moudrost. "Kolem nich bylo něco zářícího, co připomínalo auru," uvedla Carol.

Na závěr oné nezapomenutelné noci pak jeden účastník po druhém ulehli na několik minut do chladného sarkofágu. Pouze dva z přítomných se této možnosti dobrovolně zřekli. Nikomu z ostatních členů skupiny, kteří se toho odvážili, nebylo přitom nijak zvlášť dobře, protože jim to připadalo jako nadmíru domýšlivé - proto se také k tomu někteří, jak jsem se už zmínil, neodhodlali. Přesto to byla jedinečná šance a zkušenost. Když se Carol uložila do sarkofágu, měla pocit, že se doslova nabíla energií. Cítila svědění, jako by na ni působilo jakési vše pronikající pole. Ani na okamžik však nevnímala tuto kamennou schránku jako místo posledního spočinutí pro nebožtíka. Byla si jista, že sarkofág sloužil - ostatně jako celá Královská komora - jako místo iniciace, zasvěcení.

Když se skupina experimentujících turistů vymanila z moci pyramid, vrátila se beze slova do hotelu. Teprve následujícího dne si všichni promluvili o svých zážitcích. A všichni - až na jednoho - prožili zcela individuální nevysvětlitelné zkušenosti.

Účastník, jenž nic neprožil, se ovšem třásl strachy. Jen tam seděl a celé hodiny s vytřeštěnými očima zíral do skrovně osvětlené komory. Snad prostě neměl nic vidět.

Devět z deseti přítomných však vidělo věci, které nikdy nezapomenou. Jenom na okraj poznamenám, že se čísla devět snad nikdy nezbavíme...

Nejdůležitější zkušeností, kterou si Carol oné noci z pyramidy odnesla, byl, jak jsem už upozornil, poznatek, že člověk se může bránit v podstatě proti všem negativním silám a atakům. Carol přirozeně začala své dojmy z pyramidy po určité době zpochybňovat. Vždyť koneckonců takový zážitek se nedal nijak zařadit do každodenního života!

Přesto na svou zkušenost dodnes nezapomněla.

I nyní jí vše, co tehdy prožila, připadá naprosto reálné, prostě tak skutečné, jak to jenom skutečné může být.

Jsem přesvědčen o tom, že bychom vše, co se děje v Královské komoře, měli brát velice vážně.

Tím nechci tvrdit, že strašidelné přízraky jsou hmotně reálné. Něco však vyvolává v našem mozku podněty, které produkujeme buď my sami, nebo spíše nějaká jiná "inteligence", jež nás takto ovlivňuje. Podle mého názoru - a pokouším se v něm zohlednit vše, co jsem se během doby o pyramidách dověděl - se v Královské komoře odehrává proces, který zesiluje efekty, jež jsou za běžných okolností nesmírně slabé. Kromě jiného se tímto způsobem zřejmě aktivují všudypřítomná morfogenetická pole Ruperta Sheldraka. Tak získávají přítomní po určité době a především ve stavu dokonalé kontemplance přístup ke "světové paměti", v níž je uloženo vše, co kdy bylo promyšleno a řečeno, vše, co se kdy odehrálo - především na aktuálním místě nalézajícího se subjektu, sloužícího jako zesilovač - a co se nyní znovu oživuje. To je duchovní hvězdná brána, která umožňuje tomu, kdo jí projde, nabýt absolutní "svobodu" neboli zbavit se závislosti na prostoru a času, jak uvedl už Brunton. A protože to byla ryze duchovní hvězdná brána, mohl se do posvátné "Dvorany záznamů" dostat jen skrze sebe sama, nikoli však fyzicky. Setkal se s bohem moudrosti Thovtem

prostřednictvím svého nitra a navázal s ním po tisíciletích bezprostřední kontakt! Jistě, je to odvážný scénář, ale v podstatě je to základ pro pracovní hypotézu, která se přímo nabízí. Jak jinak by se daly vysvětlit četné zprávy, jejichž obsah jsme výše jen naznačili? Byly to snad všechno jenom lži a holé výmysly? To bych pokládal za trestuhodně povrchní "vysvětlení"!

Setkání s "duchovní" hvězdnou bránou! Prožil snad tohle i Napoleon Bonaparte, když si koncem 18. století našel při svém dobytelském tažení dost času na to, aby se vyšplhal do Královské komory?

Tento korsický mistr pletich a machinací nařídil, aby byl po určitou dobu ponechán ve Velké pyramidě o samotě. Když vyšel ven, byl nápadně bledý a vyvedený z míry, jako by právě prožil něco skutečně významného a dojímavého. Připadlo to tak nejspíš i jeho pobočníkovi, který si jistě spíše ze žertu dovolil otázku, zda snad vojevůdce právě neprožil něco tajuplného - a Napoleon na to reagoval velmi úsečně. Uvedl, že se o tom nemíní šířit, a když se trochu vzpamatoval, dodal, že si nepřeje, aby se ho na to kdokoli v budoucnu vyptával.

O několik let později uvedl několik vágních narážek o tom, že v pyramidě prožil určité předtuchy o své budoucnosti a osudu. Krátce před smrtí se začal s těmito zážitky svěřovat jednomu důvěrnému příteli, ale nakonec si to přece jen rozmyslel.

Právě začal osvětlovat to, co kdysi v pyramidě prožil, ale potom najednou potřásl rezignovaně hlavou a prohlásil: "Ne, ne. Stejně to nemá smysl, protože byste mi beztak neuvěřil!" U toho také zůstalo a Napoleon si vzal své egyptské tajemství s sebou do hrobu.

Mluvil se v narážkách i o tom, jestli měl Franklin D. Roosevelt na mysli Napoleonovu neobvyklou zkušenost, když v roce 1943 během vrcholné konference na rozdíl od Churchilla a Čankajška odmítl navštívit Velkou pyramidu. Pro pána krále!

Jsem sice přístupný mnoha úvahám, ale je přece jasné, že by se Roosevelt i při nezměrném úsilí nedostal ani ke vchodu do pyramidy. I kdyby mu někdo pomáhal, nemohl by pro něho výlet do tohoto kamenného monumentu představovat žádné potěšení. V roce 1921 těžce onemocněl dětskou obrnou a od té doby potřeboval desetilibrové ocelové dlahy, aby vůbec mohl samostatně stát! A na invalidním vozíku by se pro něho stala Velká pyramida smrtelnou pastí!

Už přece jen trochu pozoruhodnější je skutečnost, že sovětský státník Nikita Chruščov v roce 1964 zřetelně vyhlásil úmysl vstoupit do nitra pyramidy.

Vzápětí obdržel z Moskvy telex: "Naléhavě Vás odrazujeme od toho, abyste vstoupil dovnitř!"

Odesilatelem byla KGB, sovětská tajná služba! Chruščov si tedy raději nechal zajít chuť.

Tehdy nebylo vysvětleno, proč si KGB dělala takové starosti (nevyplývalo snad její mlčení z toho, že šlo o tajnou službu?), a dodnes to není zcela jasné.

KGB se jistě nemusela obávat například možnosti, že by nepřátelské mocnosti zavřely jejího Nikitu do Královské komory a nechaly ho tam vyhladovět.

K odstranění Chruščova by se určitě našly méně složité cesty. Obávala se snad KGB toho, že by Chruščov mohl být uvnitř tohoto architektonického monumentu mentálně ovlivněn?

To by bylo sice podivuhodné, ale přesto teoreticky docela dobré vysvětlení. Ve Velké pyramidě přece jen došlo k mnoha zvláštním událostem. Podíváme-li se znovu na to, co prožil Brunton, jistě nás zaujme, že si lehl, vlastně mu bylo řečeno, aby se položil, do sarkofágu - a poté byl zasvěcen do tajného vědění. Není snad právě toto vlastní účel této žulové schránky? Nikoli nadarmo si mnozí lidé kladli otázku, kampak zmizely všechny mumie, když prý pyramidy sloužily jako hrobky. Časem se dospělo k názoru, že tomu tak asi nebylo, takže tam těžko budou nějácí nebožtíci. Sarkofág také nebyl "požírač masa" - třebaže nic jiného toto řecké slovo neznamena. Souviselo to s názorem, že materiál, z něhož jsou tyto schrány zhotoveny, urychluje rozklad zesnulých.

"Sarkofág" v Královské komoře spíše sloužil jakémusi tajnému rituálu a pyramida byla se svými vlastnostmi, jež zesilovaly duchovní síly, nesmírně mocným iniciačním chrámem.

Mystická Helena Petrovna Blavatská, jež žila v 19. století, označila Velkou pyramidu ve své knize Odhalená Isis - ano, je tomu tak: Isis! - jako "chrám iniciace", tedy jako zasvěcovací místo, "v němž lidé dorůstají bohů a bohové sestupují k lidem". Helena Blavatská spatřovala v sarkofágu cosi jako iniciační křtitelnicí. Novic byl v průběhu tajného obřadu položen do schrány a velekněz ho uvedl do stavu hlubokého hypnotického spánku nebo do "spánku siloams". Poté následovala po tři dny a tři noci "důvěrná rozmluva" s bohy. Po nesmírně

náročných a vědomí rozšiřujících zkušenostech z Královské komory se adept musel po třech dnech vzkřísit nebo znovuzrodit a poté se odebral do Komory královen, aby tam našel klid a vnitřní rovnováhu. Výše připomenutý Peter Tompkins ve svém základním díle Cheops prohlásil: "Většina starých filozofů a velkých náboženských učitelů, jakými byli například Mojžíš a Pavel, získala svou moudrost od egyptských zasvěcenců."

K mužům, jichž se to rovněž týká, patří Sofokles, Solon, Platon, Cicero, Herakleitos, Pindaros a Pythagoras.

Některé z ceremoniálů, které bývaly zařazeny do nejnižších mystérií nebo nejnižšího stupně svěcení, se dodnes dochovaly ve více či méně obnažené nebo ryze formální podobě jako rituály zednářů a křesťanských farářů. Profesor astronomie Kingsland si dokonce myslí, že i v současnosti ještě někteří zasvěcení jedinci znají tajemství pyramid.

Pravděpodobně však patří toto vědění k záležitostem, o nichž se domnívají, že mají zůstat utajeny před širokými masami. Podle Normana Fredericka de Clifforda, autora knihy Egypt jako kolébka starého svobodného zednářství, vzniklo svobodné zednářství už mnoho staletí před počátkem jeho písemně zachycených dějin. Tvrdí, že staré bratrstvo střežilo mnohem obsáhlejší vědění v oblasti mechaniky a přírodních věd, než jakým se mohou vykázat současní stavitelé."

Helena Blavatská prohlásila, že v "Isidině pyramidě" se zrcadlí dvě hluboká tajemství. Navenek ztělesňuje její tajná geometrie přírodu a vesmír, její vnitřní prostory jsou posvátným místem zasvěcovacích mystérií. Dánský inženýr Tons Brunés potvrdil první část tohoto tvrzení poukazem na to, že plán stavby Velké pyramidy byl navržen v rámci nesmírně vyspělých, avšak tajných geometrických principů - podle takzvané hermetické geometrie. Brunés připomněl i skutečnost, že filozof a otec řecké matematiky Pythagoras byl nejprve dvaadvacet let knězem v egyptském chrámu, než se vrátil do své vlasti a poté tam začal učit podivuhodné matematické souvislosti. My známe Pythagora především jako autora moderní a zároveň elegantní poučky o pravoúhlém trojúhelníku.

Je to věta, která zní jako symfonie: "Součet čtverců nad odvěsnami se rovná čtverci nad přeponou," přičemž je ovšem sporné, zda toto zjištění pochází skutečně od Pythagora. Nezávisle na tom se později vydal do Egypta i moudrý Platon a byl tam zasvěcen do nižšího stupně hermetického vědění.

Tak se pozvolna dobíráme poznání, že staří Řekové ze starých Egyptanů docela slušně "těžili".

Posvátná geometrie Velké pyramidy nepochybně úzce souvisí i s neobvyklými silami a procesy v jejích vnitřních prostorech. Jedno je podmíněno druhým. V "chrámu zasvěcení" se dodnes odehrávají nanejvýš neobvyklé věci. Při jedné cestě do Egypta vstoupil Francouz Antoine Bovis i do Královské komory ve Velké pyramidě. Objevil tam několik mrtvých zvířat, která tam zabloudila a zemřela hlady. Bovis si povšiml, že mrtvá zvířata nezapáchala, ačkoli tam nepochybně ležela velice dlouho. Nacházela se totiž v dehydrovaném stavu mumifikace. Něco se muselo postarat o to, že mrtvá těla zůstala uchována. Bovis tvrdil, že to byl nejspíš "záblesk intuice", který ho přivedl na myšlenku, že se o to postarala speciální geometrie pyramidy.

Zřejmě je schopna uvolňovat nebo zesilovat neznámé síly s konzervujícím účinkem. Bovis zkonstruoval dřevěný model pyramidy s exaktně přesnými geometrickými proporcemi originálu a nasměroval hrany čtvercové základny co nejpřesněji do čtyř světových stran - jak je tomu i v případě Velké pyramidy. Pak následovala odporná část experimentu. Francouz si obstaral mrtvou kočku a kousek telecího mozku, který za běžných okolností velice rychle podléhá zkáze. Vše uložil dovnitř svého exaktního modelu, přesně do výše a polohy Královské komory. Jeho dva "vzorky" sice vyschly, ale neshnily a nepáchly, jak by se dalo očekávat - a zápach by to musel být opravdu nesnesitelný. To je opravdu zvláštní. Je to další nesporná egyptská záhada - nebo snad jen podivný hokuspokus? Bovisův experiment motivoval řadu dalších lidí k napodobení. Jistě jste už slyšeli o tom, že český inženýr Karel Drbal dokázal při pokusech s modely pyramidy znovu naostřit staré žiletky. Jednu takovou čepelku použil dvěstěkrát.

Jeho pyramidový ostříč žiletek byl dokonce patentován (číslo patentu 91 304). Avšak o tom všem se už hodně napsalo, takže se k těmto příběhům nemusím znovu vracet. Chtěl jsem je na tomto místě jenom připomenout, protože podle všeho potvrzují, že uvnitř pyramidy se opravdu projevují netušené síly, o nichž se případně dá předpokládat, že jsou s to ovlivňovat i naše vědomí. Já sám jsem ostatně před mnoha lety spíše z legrace experimentoval s několika modely pyramid a s různými rostlinami. Několik velmi zakrslých rostlin, které měly obrovské problémy s růstem, jsem delší dobu zaléval vodou starou zhruba čtrnáct dní.

Poté jsem použil rovněž čtrnáct dní starou vodu, kterou jsem ovšem předtím umístil do pyramidy - do pozice Královské komory. Nestačil jsem se divit, když se rostlinám od této doby začalo skvěle dařit. Jedna rostlina, kterou dlouho tvořil jediný nevzhledný list, trčící z malého květináče, začala růst přímo neuvěřitelně. Dosáhla metrové výše a potom se vlastní váhou zlomila. Bohužel jsem si tehdy nevedl žádné písemné záznamy a už si dnes nedokáži vzpomenout, co to bylo za rostlinu. Vím už jenom to, že měla nějaké zvláštní listy. Samozřejmě vědecká hodnota těchto několika pokusů, které, jak jsem už připomněl, jsem provedl spíše z legrace, je nulová. Samy o sobě nedokazují vůbec nic. Přesto i vzpomínka na ně ve mně dodnes vyvolává údiv.

Pokud se někdo zeptá na fyzikálně hmatatelné důkazy mimořádných sil pyramidy, zjistí, že takové důkazy opravdu existují. Mnozí z vás následující příběh už nejspíš slyšeli. Přesto bych ho teď chtěl stručně připomenout.

V roce 1965 napadlo amerického nositele Nobelovy ceny za fyziku Luise W. Alvareze - později proslul hlavně svými teoriemi o vymření dinosaurů po nárazu komety a svou účastí na jedné ufologické studii pro CIA -, že by se pyramida mohla "zrentgenovat" a na snímcích by se pak daly lokalizovat dosud neobjevené komory a chodby. Na takové prosvícení nemínil Alvarez, jenž byl kromě jiného nadšeným amatérským egyptologem, použít žádný obvyklý rentgen. Místo něj využil kosmické záření, které z vesmíru nepřetržitě bombarduje naši planetu. Jeho úvaha byla v podstatě docela jednoduchá. Energeticky nabitým mikročásticím nebrání nijak zvlášť v pohybu ani několikametrová vrstva horniny. Kosmické záření jí proniká tak snadno, jako by hornina téměř neexistovala. Dochází pouze k jeho zpomalení. Alvarez vycházel z toho, že duté prostory v pyramidě se zviditelní, pokud by se dopadající částice měřily na jednom místě uvnitř pyramidy. Tam, kde by procházely dutými prostory, by se částice zpomalily nepochybně méně než při průchodu celistvou vrstvou materiálu. A pokud pak Alvarez své přístroje trochu posune a znovu provede příslušná měření, dosáhne toho, co dokáže člověk pomocí svých dvou očí - totiž prostorově vidět. Vědec předpokládal, že tímto způsobem vypočte, kde se přesně nacházejí tajné komory. Dopadající částice měly vyvolávat mezi hliníkovými deskami elektrické výboje v podobě jiskření. Alvarez chtěl tyto výboje zaznamenávat na pásek a počítačově je vyhodnotit. Tento mistrovský kousek se přirozeně nedal provést tak jednoduše, jak to v mém zjednodušeném popisu vyznělo. Nejprve bylo nutné přemýšlet o tom, ve které pyramidě by měl být daný pokus proveden.

Volba padla na druhou, tedy "Chefrenovu" pyramidu, protože v ní byla známa pouze jedna malá komora. Alvarez nevěřil, že by v tak obrovské pyramidě byl jen jeden dutý prostor a několik jednoduchých chodeb. Navíc se zmíněná komora, kterou objevil v roce 1818 Belzoni, a proto také byla po něm pojmenována, nachází jen několik metrů nad základnou pyramidy. Většina horniny by se tudíž nacházela nad měřicími přístroji. Na jaře 1967 byla přivezena Alvarezova laboratoř na měření kosmického záření. Za vědcovými aktivitami se ve skutečnosti skrýval rozsáhlý projekt. Podílelo se na něm úctyhodných dvanáct různých institucí a organizací - jak z egyptské, tak i z americké strany. Náležel k nim také americký Úřad pro atomovou energii, obrovský Smithsonian Institute z Washingtonu, Lawrenceova laboratoř při Kalifornské univerzitě a přírodovědecká pobočka káhirske univerzity Ain Shams. Bylo to vlastně příliš mnoho zájemců najednou!

Alvarez a jeho tým museli dopravit do pyramidy elektronické přístroje o celkové váze několika tun. Tehdy to s miniaturizací ještě nebylo nijak slavné. Kompletní přístroje byly většinou příliš velké, než aby je bylo možné dopravovat chodbami širokými nanejvýš jeden metr. Nezbyvalo nic jiného, než všechny rozložit na jednotlivé části a následně je zase v komoře poskládat. Po třech měsících byly všechny přístroje na určeném místě.

Vypukla však šestidenní válka a rázem bylo po klidu. Alvarezova skupina musela čekat. Než mohla začít se svým experimentem, uplynul nekonečný a v podstatě "zabitý" rok. Pak se projekt znovu rozběhl.

První "rentgenové snímky" vypadaly velice slibně. Počítač IBM 1130, který poskytla univerzita Ain Shams, vyhrllil zřetelné a jasné údaje. Na vytištěných materiálech se ostře rýsovaly obrysy pyramidy a bylo na nich vidět dokonce i zbytky vnějšího pláště. Uvnitř pyramidy se kromě toho ukázal temný stín, který mohl označovat jeden z hledaných dutých prostorů. Záhy však bohužel vyšlo najevo, že šlo o pouhý světelný odraz. Přinejmenším ovšem bylo jasné, že tato metoda funguje.

Jinak by se správně nezobrazily ani obrysy pyramidy a už vůbec by nebyl patrný svrchní vápencový obklad. Zřejmě tedy v pyramidě neexistovaly už žádné další duté prostory. Potom se ale stalo, jako už tolikrát, něco podivuhodného - což nás ovšem u Egypta ani trochu nepřekvapuje!

John Tunstall, novinář z Londýna, chtěl napsat pro Times reportáž o neobvyklých pokusech Alvarezovy skupiny. Odletěl tedy do Egypta a vyhledal

fyzika Amr Goneida, jednoho ze spolupracovníků týmu na univerzitě Ain Shams. Ten si doslova rval vlasy zoufalstvím nad stovkami magnetofonových pásků, s nimiž si nevěděl rady. Když Tunstall vstoupil do jeho pracovny a pohlédl tázavě na badatele, Goneid bezradně prohlásil: "To, co tu mám, protičečí všem fyzikálním zákonům!" Velký problém spočíval v tom, že se záhy ukázalo, že žádný ze získaných "rentgenových snímků" neodpovídá následujícímu, což byl v podstatě nesmysl, protože pyramida se přece neměnila a jiné množství naměřených částic se nedalo vysvětlit jen kolísáním jejich toku. A na světě byl další problém z oblasti egyptských mystérií! Nejspíš to napadlo také Tunstalla, protože jeho první otázka směřovala k tomu, jestli tu snad nepůsobí nějaké síly za hranicemi naší představivosti. Co měl na to Goneid odpovědět? Neměl přece ani tušení, co se to vlastně děje! Přesto od něho novinář uslyšel odpověď, která není pro exaktního vědce vůbec příznačná:

"Takže buď geometrická struktura pyramidy vyvolává jedinečný fyzikální zmatek, který při našich fyzikálních měřeních vede k protikladným a matoucím výsledkům, nebo je to všechno nevysvětlitelná záhada." Obě hlavní věty v tomto souvětí, ať už jsou uvozené spojkami "bud" či "nebo", vyjadřují v podstatě totéž. Goneid poté velmi otevřeně prohlásil: "Můžete tomu říkat, jak chcete."

Okultismus, kletba faraónů, kouzelnictví, magie nebo jakkoli jinak. Každopádně v pyramidě působí nějaká síla, která se vysmívá všem známým přírodním zákonům!"

Později se Alvarez Goneida "zastal" a tvrdil, že jeho spolupracovník nikdy nic podobného neřekl.

Dějiny jsou výmyslem novinářů a Alvarez by za žádných okolností nepozval svého egyptského kolegu na rok do USA, aby tam pracoval v jeho výzkumném týmu, kdyby byl jen na okamžik uvěřil tomu, že by Goneid mohl pronést takový nesmysl.

Nebylo to poprvé, co byly nepopulární výsledky prostě smeteny ze stolu. Bohužel až příliš často a rychle zapomínáme na to, že i vědci jsou jenom lidé, když je vidíme v bílých pláštích pohybovat se mezi změtí kabelů! Alvarez pootevřel Pandořinu schránku a z ní se dostalo ven něco, co badatel vlastně vůbec netoužil vidět.

Během následujících let byla provedena řada dalších pokusů, jejichž cílem bylo objevit tajné komory v architektonických monumentech na náhorní plošině u

Gízy, ať už to byla Velká pyramida nebo tajemstvím neméně obestřená monstrózní Sfinga, jejíž pravé rameno bylo občas také pokládáno za velmi nadějně místo "nadčasového archivu" ve smyslu situování věhlasné "Dvorany záznamů".

Právě na těchto pátracích akcích se po dlouhé roky velmi houževnatě podílely i mocné organizace jako CIA, SRÍ, koncern Bechtel, NASA apod. Je až komické, že "podprahově" je spojoval stejný zájem, a navíc byly často zřetelně propojené s vojenskými kruhy. Jak se ukázalo, proniklo při takových pátracích akcích navenek až na výjimky jen velice málo hodnotných informací, přesněji řečeno právě tolik, aby se příslušná akce i přes určité naléhání vyhnula výčitce, že se před veřejností něco úmyslně utahuje a zamlčuje. Také skutečné důvody sondáží kolem pyramid i v jejich nitru byly většinou obcházeny a nahrazovány zdánlivě přesvědčivými argumenty. Řečeno jinými slovy, s pravdou se zacházelo jako se šafránem. Nebo se dá takové jednání označit jen za falešnou skromnost? Bylo by však předčasné, abychom se teď zabírali těmito věcmi, a navíc tohle téma do této kapitoly vůbec nepatří. To, co bych vám nyní chtěl trochu více přiblížit, jsou především neobvyklé procesy a síly, s nimiž se stále setkáváme na posvátných místech Egypta a které jsou zřejmě také důvodem ilegálních archeologických výzkumů, prováděných mocnými a pro širší veřejnost nezřídka i záhadnými zájemci.

Tajuplné síly nepůsobí jen ve Velké pyramidě, ačkoli právě v ní nepochybně najdeme celou přešlá záhad.

Velké chrámy a pohřební komplexy se doslova utápějí v "magii". I nanejvýš střízliví badatelé byli nuceni přiznat, že při vstupu do prastarých lokalit pociťovali, jak se jim pod vlivem čehosi nepostižitelného přímo mění vědomí. Téměř jako zapřísahání znějí slova Alberta Champdora, jednoho z nejvšestranněji vzdělaných spisovatelů a historiků:

"Kráčel jsem sály a chodbami majestátních hrobek v Údolí králů. Když jsem pak vyšel z hlubin temnoty, naplněné bohy a božskými symboly, a ocitl se v oslepující záři egyptské oblohy, jen stěží jsem se oprošťoval od kouzla stínů, jejichž klid jsem se opovážil narušit (kurz. aut.). Nedokázal jsem zapomenout ani na to, co všechno jsem viděl v zádušním světě starých Egyptů: zvláštní vize žalujících bohů, mumie faraónů pokryté nejrozmanitějšími talismany, bezhlavé Osirisovy nepřátele, kteří bloudili světem obráceným na hlavu, rozplizlé neurčité postavy šourající se temnotou.

V nekropolích u Biban-el-Moluku (= Údolí králů, místo četných skalních hrobů faraónů, pozn. aut.), když jsem opustil životodárné světlo tohoto světa, jsem pochopil, jaký význam v sobě skrývá strašlivé mlčení thébských nekropolí po mnoha tisíciletích zapomnění a lhostejnosti. V průběhu sestupu do dvanácti podsvětních oblastí a k smrtelným rajským nivám, které jsou popsány v sedmi stech textech pyramid, jsem znovu pocítil všeobjímající děs. Je cosi cizorodého a nesnesitelného ve světě záhrobních přízraků a ve strnulosti věčné posmrtné noci... Ne, nikdy nezapomenu na to, jak jsem jednoho dne otevřel bránu, za níž se proháněli monstrózní nepřátelé světla, a jiné brány, za kterými jsem sledoval zmrtvýchvstání spravedlivých.

Viděl jsem faraóny, jimž byly dopřány miliony požehnaných let a které doprovázeli bohové se sokolí hlavou... V pomalovaných chodbách, jež vedou k Het nub, 'Domům zlata', jsem se stěží odvážil pohlédnout do bizarních obličejů bohyň; některé z nich měly hladké krokodýlí břicho. Pak jsem měl zase dojem, že rozpoznávám, jak v těchto hrůzných dvoranách stoupají a klesají misky strašlivých osudových vah. Zdálo se mi, že můj dech nebo pohled není čistý, má pleť není nazelenalá jako Isidina... je to pleť démona z horního světa..."

Tyto úryvky se vlastně vymykají jinak věčnému stylu Champdorova díla o Egyptské knize mrtvých, z níž pocházejí. Znenadání se čtenář nemůže ubránit dojmu, že sám Champdor byl stržen do reálného víru staroegyptského panteonu, a to ve smyslu velmi intenzivních vizí!

Chcete-li jednou zažít prorocké sny nebo snít s otevřenýma očima, a přesto se vyhnout chorobným halucinacím, pak je Egypt nejspíš správný tip na trip (trip = angl. výlet - pozn. překl.).

Staří Egyptané byli o realitě prorockých snů přesvědčeni - a měli zřejmě pro své stanovisko velice pádné důvody. Neustále narážíme na staré zprávy, popisující ten či onen druh snových proroctví a vizionářské putování časem a prostorem.

Častá jsou tradiční vyprávění o takových snech, jaké prožil třeba král Saurid (Thovt) o potopě nebo Thutmose III. mezi prackami Sfingy, kdy se dověděl, že se brzy stane panovníkem celé říše.

Nežřídka se vyskytují i zprávy o vizích, které prožili lidé ve Velké pyramidě.

Podobně jako naše dnešní kostely a katedrály plnily i egyptské chrámy a pyramidy jeden speciální účel - fungovaly jako svého druhu obrovské "anténní komplexy" pro radiovou komunikaci mezi pozemským a božským světem.

Všichni Egyptané, kteří hledali božské vnuknutí nebo božskou radu, se na noc odebírali do chrámu. Dokonce až z Řecka, jehož obyvatelé si rozhodně nemohli stěžovat na nedostatek chrámů a věštíren, cestovali lidé do Egypta, aby tam prožili osvětlení v egyptských monumentech. Můžete třikrát hádat, který chrám byl při těchto výletech do jiných dimenzích naprosto nejžádanější! Jistě to uhodnete hned napoprvé.

Správně, byl to chrám Sethiho I. ve starobylém městě Abydu, které je velmi často zmiňováno rovněž v zádušních textech. Je to právě onen chrám, v němž byly nalezeny nanejvýš neegyptské a d'ábelsky moderní hieroglyfy tanků, vrtulníků a ponorek!

Zde se odehrálo něco, co pravděpodobně zaregistrovalo jen několik jedinců, ale vedlo to k neobyčejně bohaté legendární produkci a povýšení významu této lokality právě s ohledem na snové vize nebo výhled do budoucna. Prostě s ohledem na nevysvětlitelné fenomény.

Mezi egyptskými proroctvími, která se naplnila, najdeme i velmi záporné předpovědi. Je lhostejné, co nakonec přispělo k jejich uskutečnění.

I v těchto případech se zdá, že tu působí jakási nevysvětlitelná, ale nesmírně efektní síla.

8. Kletba faraónů.

V roce 1881 se na významném archeologickém nalezišti v Der el-Bahrí, v centru bývalé thébské nekropole, odehrála podivuhodná událost. Tehdy se známý egyptolog Gaston Maspero, jehož ovšem sir Flinders Petrie odsuzoval jako trestuhodně nedbalého vědce, snažil vynést ze skalních komor několik královských mumií a mobiliář, aby pak vše mohl dopravit do muzea.

V Masperově dobře střeženém skladišti mumií se hromadilo stále více mrtvých faraónů a záhy tu bylo dosti plno. Nejcennější mumií byl Ramesse první, otec Sethiho prvního a dědeček Ramesse druhého, Maspero nechal jeho mumii uložit na zastíněném místě.

S pracemi se i v den tohoto cenného nálezu začalo velmi brzy ráno, ale zanedlouho všude panovalo nesnesitelné vedro, jak je to v Egyptě obvyklé.

Ramesse tedy ležel na určeném místě, jako by si dopřával polední "šlofíček", a Masperovi dělníci ho snaživě napodobili, protože v nastalém vedru se prostě nedalo pracovat. Po přestávce na odpočinek chtěli Ramesse odnést a naložit ho na loď, ale když se vrátili na místo, kde faraón "odpočíval", pocítili i přes stále ještě silný sluneční žár ledové zamrazení po celém těle. Ramesse totiž mezitím zvedl jednu ruku do výše! Vypadalo to jako výhružné panovnické gesto. Znamenalo to, že mumie obživla? Museli ti, kteří narušili věčný klid a mír faraóna, počítat s prastarými kletbami? Dělníci propadli nevýslovné panice a Maspero měl plné ruce (nebo spíš plná ústa) práce, aby je zase přivedl k rozumu.

Jak se ukázalo, Ramesseovi bylo prostě v jeho bandážích trochu horko. Slunce na obloze totiž pokročilo, takže mumie byla přímo vystavena působení jeho paprsků. To už bylo na ni moc. Pod vlivem horka se jeden převaz smršťil, napjal se jako živý sval, a tak umožnil Ramesseovi i posmrtně předvést ještě jedno gesto, nahánějící přímo posvátnou hrůzu. Maspero se musel dost činit, aby tvrdohlavou mumii uvedl do původního stavu.

Tento příběh by mohl klidně pocházet z nějaké strašidelné komedie, ale přesto se opravdu udal.

Jak sami víte, existuje pozoruhodné množství jiných podivných a tajuplných událostí spojených s egyptskými mumiami a hroby. Hrobky jsou prostě strašidelné, ať už jsou staré nebo nové! A víra v bohy se v říši faraónů přece bezvýhradně točila kolem posmrtného života a zachování smrtelné schránky, takže idea obživlé mumie se doslova sama nabízela! Přirozeně se kolem této příhody nakupila spousta nesmyslných hrůzných příběhů.

Avšak i v tomto případě si musíme položit otázku, jestli některé události přece jenom nemají jistou hlubší a reálnou souvislost, ať už rozumíme pod pojmem pravdivý základ cokoli. Proslavená je "kletba faraónů" a její viditelné naplnění po otevření Tutanchamonovy hrobky, místa posledního spočinutí předčasně zesnulého mladičkého faraóna z 18. dynastie (přibližně 1560 až 1300 př. n. L).

Nepochybně jste už o tom leccos četli. Nechtěl bych vás teď touto kletbou nudit, protože moje kniha určitě nemá řešit vaše problémy s nespavostí, pokud nějaké máte. Naopak, mohu-li být naprosto upřímný, chtěl bych vám spíše uchystat několik bezesných nocí - a především bych si přál, abyste na některá mystéria a neshody v egyptských dějinách už nikdy nezapomněli! Proto bych chtěl k věhlasné "Tutanchamonově kletbě" připojit několik pravděpodobně neznámých faktů, které by vás mohly navést na leckteré pozoruhodné souvislosti. I vy přece

budete koneckonců zavedeni k pramenům původní staroegyptské moudrosti, a to nezávisle na tom, jestli kletba skutečně působila či nikoli. A mimochodem kletba - jak je to například s kouzelnictvím voodoo? Je nepochybné, že působí! Ale jak? Klíčem je neomezená víra.

"Víra je opium lidu," prohlásil kdysi kdosi. Správně.

"Víra hory přenáší." Také správně. No a co?

Vždyť je to jasné: voodoo působí jen na lidi, kteří v tuto zaklínací magii neomezeně věří. Jde to tak daleko, že lidé z lékařsky nezjistitelných důvodů znenadání umírají, pokud jsou nezvratně přesvědčeni o tom, že se stali cílem útoku voodoo - to ovšem nepředstavuje nic jiného než věhlasné proroctví o sobě samém, jež se prostě naplnilo! Nikoli nadarmo se mluví o "slepé víře"...

V případě kletby faraónů by však mohlo jít o něco jiného. Podívejme se nyní alespoň stručně na události, které jsou z našeho hlediska nejdůležitější.

Už od roku 1890 prováděl britský archeolog Howard Carter vykopávky na několika místech někdejší říše faraónů. V roce 1907 ho oslovil zámožný krajan lord Carnarvon, jenž přicestoval do Egypta, aby se ve zdejším klimatu uzdravil po autonehodě.

Je ovšem nutné mu přiznat, že projevoval opravdové nadšení pro kulturu a staré umělecké poklady. Hledal schopného archeologa, jehož by finančně podporoval a tím se podílel na publicitě spojené s archeologickými objevy a nálezy.

Gaston Maspero odkázal Carnarvona na Cartera.

Ten byl přesvědčen o tom, že v Údolí králů je možné vykopat doposud neobjevený hrob. Jeho uznávaný kolega Theodor M. Davis totiž objevil v daném ohledu významné indicie. Davis byl skutečně velice úspěšný, kromě jiného je znám jako objevitel hrobu (nikoli chrámu) královny Hatšepsovet.

Jednoho dne narazil pod skalním blokem na starý fajánsový pohár s hieroglyfickým záznamem jména faraóna Tutanchamona. Staroegyptský "fajáns" ("zářící") je pestrobarevný pálený materiál z křemenného jádra, potažený velmi tenkou vrstvou křemičitého skla. Kromě poháru objevil Davis v malé šachtové hrobce dřevěnou schránku se zlomky zlatých lístků, na nichž bylo opět uvedeno jméno hledaného faraóna. Nakonec Davis narazil na jámu se zbytky někdejší zádušní hostiny, která se podle starého rituálu konala na faraónovu počest.

V jámě našel plátěný uzlíček a jiné nepoužité balzamovací potřeby. Nad těmito nálezy by měl Davis vlastně skákat radostí. Prohlásil však, že v Údolí králů se už nedá nic objevit, a v roce 1914 předal svou archeologickou koncesi Howardu Carterovi a lordu Carnarvonovi. Už na tomto místě se můžeme začít divit!

Ještě větší údiv však vzbuzuje to, že tak slavný archeolog tvrdil, že už místo posledního Tutanchamona spočinutí objevil. Davis tím mínil onen směšný šachtový hrob. To byl přirozeně nesmysl na druhou, protože faraón prostě nikdy nemohl být pohřben jako sardinka. Davis to musel vědět lépe než kdokoli jiný. Proto si kladu neodbytnou otázku, jestli snad neměl nějaký jiný důvod k tomu, aby svoje vykopávky přerušil. Ale vzápětí si sám zakrývám rukou ústa.

Každopádně postoupením své koncese přenechal Carterovi i možnost objevu století. Ten to dobře věděl a také pro dosažení cíle učinil vše.

Hledání správného místa a příprava vykopávek byly zdlouhavé, o čemž se dočtete v téměř každé knize o starém Egyptě. Zkrátím to tedy a přejdu rovnou do roku 1922. Když Carter a jeho lidé objevili a prozkoumali několik chatrčí dělníků, kteří budovali hrobku, narazili pak počátkem listopadu 1922 na první schod vedoucí do podzemního komplexu.

Následujícího dne se propracovali už na dvanáctý schod. V této úrovni se objevila horní část dveří opatřených královskou pečetí. Carter nechal všechno znovu zasypat, aby nález patřičně zajistil. Bylo třeba počkat na příjezd lorda Carnarvona, jenž se tehdy právě zdržoval v Anglii. Čekání muselo být pro Cartera v tomto mezidobí nervově značně vyčerpávající. Mecenáš se konečně třináctého listopadu dostavil, a tak bylo možné pokračovat v práci. Za odkrytými dveřmi následovala téměř osmimetrová chodba, zasypaná sutí. Po jejím uvolnění se archeologové dostali k druhým dveřím.

Carter "roztřesenýma rukama" vyvrtal otvor v levém horním rohu - za dveřmi byla tma jako v pytli. Proto opatrně rozšířil otvor a prostrčil dovnitř svíčku, protože se chtěl ujistit, že v komoře nejsou jedovaté plyny. Světlo se zatřepotalo, když otvorem zavanul proud horkého vzduchu. Lord Carnarvon, jeho dcera lady Evelyn a asistent Callender neklidně čekali na vysvobozující Carterova slova. "Nejprve jsem nic neviděl, protože v horkém vzduchu, proudícím z komory, se světlo svíčky příliš neklidně třepotalo," vzpomínal později tento archeolog. "Když se však oči přizpůsobily tomuto světlu, vynořily se z nitra komory jakoby z mlhy jednotlivé podrobnosti. Podivná zvířata, sochy a zlato - všude zářící třpytivé zlato! Na okamžik - ostatním, kteří stáli vedle mě, nepochybně připadal

jako věčnost - jsem oněměl údivem. Když už lord Carnarvon nedokázal déle snášet nejistotu a bojácně se zeptal: ‚Vidíte něco?‘, vše, co jsem ze sebe vypravil, bylo: ‚Ano, nádherné věci!‘ To je přesně onen druh podmanivě strohých vět, které nezřídka píší velké dějiny!

Výzkumný tým pak postoupil do první místnosti, která sloužila jako vstupní komora. Ležely tu stovky nejrozmanitějších předmětů, z nichž mnohé byly i pro odborníky novinkou a překvapením.

Všechno bylo třeba důkladně zkatologizovat a opatrně vyklidit. Až za několik měsíců se podařilo tuto komoru vyprázdnit - tedy přesněji řečeno téměř vyprázdnit. Ve svém několikasvazkovém díle Tutanchamonův hrob Carter téměř prorocky napsal: "V polovině února naše práce ve vstupní komoře skončila. S výjimkou dvou soch strážců, které jsme tam s určitým úmyslem (kurz. aut.) nechali stát, bylo vše dopraveno do laboratoře. Každá píď země byla obrácena a proseta, jestli se v ní neskrývá perla..." Potom se výzkumy soustředily na hlavní, to znamená vlastní faraónovu pohřební komoru. "Byly před námi zapečetěné dveře. Až je otevřeme, překonáme náraz celá tisíciletí. Ocitneme se v panovníkově současnosti, v době jeho panování před třemi tisíci lety. Když jsem se postavil na zvýšenou pracovní plošinu, měl jsem podivně smíšené pocity. Ruka se mi chvěla, když jsem se chystal zasadit první úder... Jakmile jsem asi po deseti minutách vysekal dostatečně velký otvor, prostrčil jsem dovnitř malou elektrickou svítilnu. Její paprsky dopadly na něco fascinujícího!

Necelý metr ode dveří se nacházelo cosi, co se rozprostíralo do takové dálky, až kam bylo vidět, a zároveň to uzavíralo vchod do komory. Podle všeho to byla stěna z masivního zlata!"

Tato stěna se brzy proměnila v obrovskou zlatou schránku ukrývající Tutanchamonův sarkofág.

Archeologové prožívali nesnesitelné napětí, protože dobře věděli, že přinejmenším do vstupní a boční komory této hrobky kdysi dávno vnikli vykradači hrobů. Kromě jiných stop, které tam nezvaní návštěvníci po sobě zanechali, našli nově příchozí všechno neuvěřitelně zpřeházené. Pečeť na dveřích komory s posledním nálezem sice byla neporušena, avšak při důkladnějším ohledání narazil Carter na jejich dolní straně na vyplněný otvor, jímž se kdosi do místnosti se sarkofágem vloupal.

Archeolog se přirozeně obával toho, že lupiči otevřeli i zlatou schránu. Na její východní straně našel velké, uzavřené a západkou zajištěné křídlové dveře bez pečeti. "Spěšně jsme odstranili příčnou západku a otevřeli dveře dokořán," zaznamenal si Carter. Za nimi se objevila druhá schrána a další dveře. Byly zapečetěné a netknuté. Výzkumný tým nechtěl pronikat dál, protože nikdo se teď nemínil kvůli spěchu dopustit zbytečné chyby. Carter však uvedl i další důvod: "Myslím, že v této chvíli jsme vůbec nemysleli na odstranění pečeti, protože už při otevírání předešlých dveří jsme se cítili jako vetřelci. Tento pocit byl nejspíš posílen neobyčejným dojmem, jímž na nás zapůsobil pohřební příkrov zdobený zlatými rozetami, který přečnival z vnitřní schrány. Cítili jsme, že se nacházíme v přítomnosti mrtvého krále a že mu nyní musíme vzdát úctu... Pečlivě a co nejtěšěji jsme uzavřeli velké křídlové dveře a vydali se k druhému konci komory."

Tam badatelé objevili neuzamčenou komoru, v níž se nacházely největší poklady, jaké archeologové v této hrobce dosud spatřili. Nezdá se vám podivné, že někdejší vykradači hrobek sice pronikli až na toto zasvěcené místo, ale ze vstupní komory si toho moc nevzali a rovněž tady nevyužili příležitost vyloupit tuto otevřenou pokladnici?

K tomu Carter poznamenal: "Bojácně jsme hledali stopy vykrádání, ale na první pohled nebylo žádné vidět. Lupiči sem nepochybně pronikli, ale otevřeli jen dvě nebo tři truhlice." Proč nechali bez povšimnutí truhlice zdobené zlatem a slonovinou?

Nechtěl bych se teď podrobně rozepisovat o dalším postupu objevů, o otevírání dalších schrán sarkofágu ani o nálezu Tutanchamona v jeho jedinečném a nevyčísitelně drahocenném zlatém sarkofágu, protože o tom existují celé stohy knih, v nichž je popsán každý sebemenší detail. Na tomto místě je mnohem důležitější stručně osvětlit, jak je to s "kletbou faraónů", a doplnit několik poznámek o jejích teoreticky možných důvodech.

Kletba faraónů se spojuje především s Tutanchamonovou hrobkou. Traduje se totiž, že Carter našel ve vstupní komoře malou hliněnou tabulku, takzvaný ostrakon, na němž byla vyryta magická kletba: "Smrt zabije svými perutěmi ty, kdo naruší faraónův klid."

Americký egyptolog Robert Brier v dnešní existenci této tabulky nevěří a není přesvědčen ani o údajích německého spisovatele Philippa Vandenbergga, jenž dokonce o této kletbě vydal celou knihu. V ní tvrdí, že vědci znervózneli, když

onu tabulku našli, nikoli však proto, že by věřili kletbě, jež na ní byla zaznamenána, nýbrž z obavy, že by pověřiví egyptští pomocní dělníci mohli odmítnout pracovat, což by vykopávky nesmírně prodloužilo. A tak tabulka, která byla nejprve jako obvykle očíslována a zkatalogizována, za několik dní zmizela - vzápětí poté, co její hieroglyfický text přeložil profesor Alan Gardiner, Carterův odborník na písmo. Tabulka ale zmizela nejen z katalogů, nýbrž i fyzicky. A protože nebyla vyfotografována, neexistuje žádný hodnověrný důkaz, že někdy existovala. A právě z toho vychází Brier:

"Neexistují žádné věrohodné odkazy na takovou kletbu. Kromě toho odporuje názorům Egyptanů, aby hovořili o ‚perutích smrti‘ nebo aby něco zapisovali na hliněné tabulky. A je jisté nápadné, že Vandenberg v jednom odstavci hovoří o tom, že archeologický tým nebyl kvůli této kletbě v žádném případě v euforické náladě, zatímco v další kapitole uvádí, že nikdo z nich nebral kletbu vážně."

Jsou všechna tato tvrzení správná? Myslím, že nikoli bezvýhradně. Podíváte-li se znovu na Brierovy závěry, jistě vás to napadne také. Badatelé zpočátku nebyli kvůli nálezu kletby zrovna v povznesené náladě, ale jen proto, že se obávali, aby jim dělníci nevzali nohy na ramena. V opravdový účinek kletby nevěřili. Tady Brier zřejmě úmyslně mate. Pak tvrdí, že Egyptané by nic nepsali na hliněné tabulky. To je naprostý nesmysl. Tyto ostrakové tabulky se používaly v celé epoše od Staré říše prvních dynastií až po arabské období, tedy zákonitě i v osmnácté dynastii faraóna Tutanchamona.

Ostraka byla tvořena rozdrčeným vápencem nebo střepy rozbitých hliněných nádob. Tyto úlomky sloužily jako jednoduchý psací materiál, který se dal získat snadněji než papyrus. Zapisovaly se na ně všechny možné poznámky, výpočty, skici, zaznamenávaly se na ně i výroky mudrců.

Právě z takových hliněných tabulek se egyptologové dověděli mnohé o každodenním životě a kultuře starého Egypta. Proto mi připadá naprosto nepochopitelné, proč Brier tak nápadně tvrdí, že tehdy nebylo zvykem psát na hliněné tabulky! Dokázal bych ještě pochopit, že se podivuje nad tím, proč byla zřejmě velmi důležitá kletba naškrábaná viditelně ve spěchu na levnou hliněnou tabulku.

Vždyť to byla kletba, která měla ochraňovat královský hrob!

Ale i k tomu se přímo nabízejí hned dvě připomínky.

Za prvé se u kletby jedná především o její magickou sílu a je lhostejné, byla-li vyryta na hliněnou tabulku nebo do žuly. Za druhé bychom se pak museli divit i tomu, proč výjevy na stěnách komory se zlatou schránou byly namalovány ve značném spěchu. Zřejmě se muselo se stavbou hrobky pospíchat, protože faraón, jenž právě dovršil osmnáct let, zemřel zcela nečekaně. Jeho smrt je vlastně rovněž svébytnou záhadou.

Brier také prohlásil, že názorům starých Egyptů odporovalo psát o "perutích smrti". Proč? Pro staré Egypty měli ptáci nezanedbatelný význam.

To jistě pochopí i velmi zběžný pozorovatel hieroglyfických nápisů. Všude máte nějaké symboly ptáků! To, že se podle všeho žádný text starobylých knih mrtvých o "perutích smrti" bezprostředně nezmiňuje, ještě zdaleka neznamena, že žádná taková kletba neexistovala. Amarnská kultura 18. dynastie byla beztak naprosto jedinečná - dříve ani později se už žádná podobná kultura nevyskytla. Tady se mohlo leccos odlišovat. Nikoli nadarmo měl Carter se svým týmem problémy s mytickým významem mnoha nálezů v hrobce. Je zajímavé, že se - jak jsme už viděli - vyskytly ještě větší pozoruhodnosti a odchylky v 19. dynastii, jen si vzpomeňte na Abydos! Zde jsou ovšem souvislosti mnohem hlubší a zásadnější povahy, jak si hned vysvětlíme. Pojem "perutě" se každopádně v Egyptě běžně používal. Jeden text z knihy mrtvých začíná následující větou: "A bohové, kteří na nebesích rozvinuli perutě..." Je rovněž zajímavé, že smrt byla pokládána za neúprosného lupiče.

Vylučuje snad tato představa obraz mohutného dravého ptáka, který uchopí svou oběť, rozprostře nad ní perutě a tím ji "zabije"? Moje komentáře přirozeně nedokazují, že zmíněná tabulka někdy existovala. Jejich smyslem je spíše ukázat, že ani Brierovy kritické poznámky nedokazují, že existovat nemohla. Brierovy vývody jsou nevhodné a působí spíše jako neobratný pokus dovést celou historiku o kletbě ad absurdum, nebo ji alespoň řádně zamlžit. A právě tohle probouzí o celou záležitost nemalý zájem. Možná bych se mohl zmínit ještě o jedné Carterově poznámce, v níž upozornil na fakt, že v pohřební komoře byly objeveny magické sochy: "Na těchto magických sochách jsou zaznamenána zaklínadla, jež mají zaplašit Osirisova nepřítel (nepřítel zesnulého), ať už by se dostavil v jakékoli podobě. A sochy svůj účel opravdu splnily. Ze sedmadvaceti panovníků pohřbených v Údolí králů v době egyptské světovlády zůstal jen Tutanchamon třiatřicet staletí nedotčen profánní lidskou rukou." Je to - zřejmě až na rovněž pozoruhodnou výjimku, o níž ještě budeme mluvit - jediný

hrob, který nebyl vypleněn. A přitom do něj lupiči pronikli! Aspoň na chvíli by si to měl každý sám názorně představit!

Nakonec se sem dostal Carterův tým a komory vyprázdnil. Ostatně jsem už dříve upozorňoval na to, že Carter vyklidil ze vstupní komory téměř vše.

Dvě sochy strážců u dveří do komory se sarkofágem ovšem nechal z určitého důvodu stát až do samotného konce. Jen jednou prozradil proč - totiž když se ho na to přímo zeptal příslušník ostrahy Richard Adamson. Carter ho upozornil, že sochy jsou faraónova ka, tedy útočiště jeho duše v době balzamování. Tehdy se věřilo, že faraón v nich dál žije. Brier označil Adamsona bez dalšího vysvětlení za "pozoruhodného muže" a potom prohlásil, že Adamson si vyložil Carterovo vysvětlení jen jako známky pověrčivosti. Pověrčivost však ani v nejmenším neodpovídala Carterovu způsobu myšlení.

Zcela jistě ne, protože jinak by se nejspíš minul povoláním a nikdy by nevstoupil do staroegyptské hrobky! Brier měl určitě pravdu, když vyslovil podezření, že Carter a někteří jeho nejbližší přátelé ještě před oficiálním vylomením vchodu do komory se zlatým sarkofágem ukojili svou zvědavost tím, že použili špatně zazděný otvor po lupičích a dostali se dovnitř už dříve. V tomto ohledu existuje několik indicií, nejvýznamnější pochází z deníkového záznamu bratra lorda Carnarvona. I sochy strážců přitom hrály svou nezanedbatelnou úlohu. Postaraly se totiž o dodatečné odstrašení případných zvědavců. Brier se domnívá, že tím, že sochy stály napravo i nalevo od dveří, mohl Carter dobře zdůvodnit, proč se dřevěná podesta, zakrývající čerstvě zazděný otvor, musela umístit právě mezi ně. Podesta usnadnila pozdější oficiální stržení horního zdiva u zapečetěných dveří. S tímto Brierovým argumentem ale nemohu bezvýhradně souhlasit. Při oficiálním otevření by přece všichni přítomní museli mít stejně jako Carter obavu, že se během tesání dláty nedopatřením obě sochy poškodí.

Jejich uspořádání bylo nelogické a nápadné.

Carter klidně mohl použít širší podestu, otvor by byl zakryt a drahocenné sochy by nebyly vystaveny nebezpečí. Mělo to tedy přece jen něco společného s tím, že tu už tak dlouho plnily své poslání? Pokud existovala hliněná tabulka, pak o tom Carter každopádně věděl. Určitě ve skutečnosti nevěřil v kletbu, ale možná se pokoušel - ať už vědomě či nevědomě - usmířit neblahé věštecké znamení. V jeho díle najdete několik míst, která výmluvně svědčí o tom, že se v hrobce neustále cítil jako vetřelec, jako člověk, jenž se dopouští znesvěcení. Skutečnost,

že ani tomuto zkušenému archeologovi nebyly magické vlivy zcela neznámou věcí, svědčí příběh, který zaznamenal ředitel newyorského Metropolitního muzea Thomas Hoving, takže se nejspíš opravdu udal. Ostatně popsal ho i Brier.

Profesor James Henry Breasted, Carterův odborník na pečeti, se právě snažil splnit svůj úkol a určit význam pozůstatků pečetních otisků ve vstupní komoře Tutanchamonovy hrobky. Při práci jeho pohled bezděčně zabloudil na sochy strážců - a vědec se přitom vyděsil až k smrti. Jeden strážce na něj náhle zamrkal okem - socha na něj prostě zamžourala! Breasted málem omdlel a na chvíli strnul. Musel sebrat veškeré odhodlání, aby se k soše strážce přiblížil a pokusil se přijít věci na kloub. Teprve při pohledu zblízka pochopil, čeho se tak vyděsil. Přímo před okem strážce visel na téměř neviditelné niti, snad na pavučinovém vláknu, malý kousíček odloupené tmavé barvy, již byla celá socha pomalována. Na vnitřní straně těchto flitrů se třpytil stříbrný potah. Když do komory pronikl mírný průvan, zavěšený úlomek barvy se začal pohybovat a zableskl se ve svitu Breastedovy lampy. Strážcovovo oko při letmém vědcově pohledu zajiskřilo!

Hoving byl ostatně první, jenž s teorií o neoficiálním proniknutí Cartera do hrobky vystoupil.

Pouze na okraj poznamenejme, že je to hodnověrná teorie, která nám znovu názorně dokazuje, že také vědci někdy jen "vaří z vody", jak se výstižně říká. A když z toho pak vznikne nepřiliš chutná polévka, měli by si ji také sami sníst!

Podle vlastního vyjádření se odborník na pečeti pravděpodobně vyděsil proto tak přehnaně, že věděl o Carterově tajné akci, a tudíž byl mimořádně nervózní. Je úplně jedno, jestli je to pravda nebo ne. Hlubší příčina této záležitosti opět nebyla nalezena, ovšem ve skutečnosti nepotřebuje žádné velké vysvětlování, protože se samo přímo nabízí. Přehnaná reakce se dá jednoznačně vysvětlit nejlépe tak, že v oné chvíli u něj převládl potlačený strach, že staré síly z faraónovy doby by mohly působit až dodnes. A tato podvědomá obava by mohla pramenit spíše ze znalosti textu na zmíněné hliněné tabulce než ze značně profánního příběhu o Carterově předčasném proniknutí do další komory. Co si o tom myslíte vy?

Dodnes se nepodařilo vysvětlit jednoznačný fakt, že přesně třináct z celkem dvaceti osob, přítomných při otevírání hlavní komory, zemřelo nepřírozenou smrtí.

Šestý hrabě z Carnarvonu, syn Carterova mecenáše, často vzpomínal na neobvyklé úmrtí svého otce. Přesně v okamžiku, kdy tento vážený britský šlechtic naposledy vydechl, zhasla v celé Káhiře na celé tři minuty světla. Ani tento souběh okolností nebyl nikdy vysvětlen.

Nikdo nezná skutečný důvod náhlého lordova skonu. Podivná byla jistě i okolnost, že jeho pes ve vzdálené Anglii zároveň začal výt, posadil se na zadní tlapy a pak se mrtvý zhroutil k zemi.

Lord zemřel 5. dubna 1923, tedy ještě předtím, než Carter učinil poslední fascinující nález. Carnarvonovi nebylo souzeno, aby spatřil zlatý sarkofág a Tutanchamonovu mumii, tedy hlavní objekty svého snažení.

Po jeho úmrtí se mezi archeology začaly čile množit nevysvětlitelné smrtelné nehody. Výčtu vás zde úmyslně ušetřím, protože tyto případy už jiní autoři podrobně popsali. Zato bych před vámi nechtěl skrývat argumentaci skeptika. V poslední kapitole své knihy o mumiích se francouzský lékař a odborník na egyptskou kulturu Ange-Pierre Leca snížil k tomu, že se zmínil i o kletbě faraónů.

O průvodních okolnostech smrti lorda Carnarvona suverénně prohlásil: "Pro potvrzení příběhu se psem neexistují prakticky žádní svědkové. Ale i kdybychom uznali, že je pravdivý, neexistuje tu s kletbou faraóna žádná souvislost. A pokud jde o další náhodu, ve velkoměstě přece pořád někdo umírá, děje se tak tedy i během výpadku proudu - jak se to stalo i lordu Carnarvonovi." Jejtřeba takový přístup k věci vůbec komentovat? Řekl bych snad jen to, že kandidát propadl z počtu pravděpodobnosti!

Je pozoruhodné, že i v roce 1968 došlo k výpadku proudu v celé Káhiře přesně v době, kdy četní odborníci z Velké Británie vstoupili do Tutanchamonova hrobu, aby zrentgenovali faraónovo tělo. Kromě toho tehdy zemřel blízký přítel vedoucího projektu.

Když Leca uvedl celý seznam nepřirozených úmrtí a odbyl je jako v podstatě banální případy, zmínil se ještě o konci anglického lékaře a egyptologa H. G. Evelyny Whita, který ovšem uvedl jako protiargument kletby. Pan White patřil k prvním badatelům, kteří vstoupili do pohřební komory.

Zemřel sice až o dvacet let později, ale stejně jako ostatní nepřirozeným způsobem. Spáchal sebevraždu uškrcením. V dopise na rozloučenou uvedl:

"Jsem pod vlivem kletby, která mě nutí k tomu, abych se rozžehnal s životem." Ve své vynikající knize Život Tutanchamona Arnold C. Brackman o okolnostech, jež se odehrály krátce před smrtí tohoto egyptologa, prohlásil: "White se právě vrátil z Egypta, kde mu jeden mnich ukázal tajnou místnost v jednom koptském klášteře. Našel tam rozsáhlou sbírku ukrytých spisů, o jejichž existenci předtím vůbec nevěděl." Narazil White na hermetické tajné učení? Pokud ano, jistě to nebyly ty nejvýznamnější spisy, protože mniši Whitovi údajně povolili, aby si vzal staré rukopisy s sebou do Káhiry. Přesto White ve svém dopisu na rozloučení napsal: "Věděl jsem, že tím na sebe přivolám kletbu... Mniši mě ujistili, že kletba bude tak či onak působit. Nyní se tedy naplnila."

To zní jednoznačně. A s tím si nyní zkonfrontujme Lecasovu lapidární logiku (on sám pokládal Whita na základě jména Evelyn omylem za ženu):

"To není v žádném případě nic podivného. Koneckonců i egyptologové mohou být hlubokými melancholicky podmíněnými depresiemi dohnáni až k sebevraždě. Není nic zvláštního na tom, že dopis, který zanechala Evelyn Whitová, osvětluje předpojatý názor, jenž si vytvořila v úzké souvislosti se svou činností." Nějaký člověk tedy pracuje celá desetiletí a je uznáván jako odborník v určité oblasti - a v poslední hodině svého života se opovází vyjádřit předpojatý názor! Spíše si myslím, že později by už pan White určitě nedokázal svůj názor vyjádřit, ledaže by mu to umožnili v Osirisově říši! Ovšem to by se pak zase mohl označit za problém dopis na rozloučenou, že?

Přiznejme si, že je do jisté míry neobvyklé, když z dvaceti lidí, kteří se zúčastnili otevření hrobky, zhruba dvě třetiny zemřou nepřírozeným způsobem - a je jistě úplně jedno, kdy k tomu došlo.

Přes rozmanité návrhy se dodnes nepodařilo vyřešit, jak tato kletba faraónů působila. Někteří autoři se domnívali, že v pohřební komoře byly rozptýleny jedovaté látky, které působily ještě po tisíciletích. Jsou známy otrávené svíce, které byly zapáleny krátce před zapečetěním hrobky. Hořely v uzavřeném prostoru a přitom vypouštěly do vzduchu jed. Hovořilo se i o bakteriích a virech a také o sporách hub, které přečkaly celá tisíciletí a nakonec se staly smrtelným hubicím prostředkem archeologů.

Leca namítal, že je ovšem třeba mít na paměti to, že "Tutanchamonova pohřební komora byla téměř tři tisíce let hermeticky uzavřena a nemohli by v ní tedy přežít netopýři ani živé houbovitě organismy".

Možná že hrobka byla tedy přece jenom "prokleta" hermeticky.

Leca se zmínil o netopyrech, protože v jejich vnitřnostech vegetuje houba, která se při vyměšování dostává do vzduchu a napadá plíce. Takto vyvolaná histoplasmóza se svými příznaky v podstatě podobá zápalu plic, ale šíří se jako zhoubný onkologický nádor a může způsobit i smrt. Tato choroba se však vždycky nemusí rozvinout do vrcholné fáze. Pravděpodobně se projevila jen u náchylnějších jedinců, kteří navštívili hrobku, a ti posléze zemřeli.

Howard Carter skonal - a to ve velkých bolestech - až šestnáct let po jejím otevření. Díky své dlouholeté práci v egyptských hrobech byl zřejmě proti agresivní infekci houbových spor do značné míry imunní, zatímco lord Carnarvon, jenž byl beztak slabý na plíce, neměl šanci. Pak by ovšem oběti kletby, u nichž smrt nemohla být zapříčiněna žádnou houbou, byly pouze projevem "náhodných úmrtí" - jako například skon dr. H. G. Evelynna Whita. Jak už bylo řečeno, nikdo dodnes není schopen nabídnout opravdu nesporné vysvětlení, což ovšem nic nemění na neobvyklé křivce úmrtnosti archeologů a jejich pomocníků, kteří Tutanchamonovu hrobku objevili.

Je zajímavé, že slovní spojení "faraónova kletba" se objevilo pouhý rok po smrti lorda Carnarvona.

Tehdy, roku 1924, to nebyl nikdo menší než francouzský egyptolog profesor J. S. Mardrus, kdo o ní začal seriózně mluvit. Zároveň označil egyptskou kulturu za "duchovně nejvyspělejší kulturu, jaká se kdy na zeměkouli vyvinula". Po opakovaných útocích kritiků vyjádřil znovu svůj názor naprosto jednoznačně: "To není dětská pověrčivost, kterou bychom mohli odbýt pokrčením rameny.

Nesmíme pouštět ze zřetele, že staří Egyptané během neuvěřitelně dlouhých sedmi tisíc let vykonávali magické praktiky... Jsem bezvýhradně přesvědčen o tom, že věděli, jak se dají kolem mumie soustředit určité dynamické síly, o nichž dodnes nemáme sebemenší tušení." Brackman prohlásil, že Mardrusovy poznámky budou zanedlouho brány mnohem vážněji, a připomněl, co napsaly dokonce New York Times: "Je to hluboké tajemství a nijak si ho neulehčíme tím, budeme-li ho zpochybňovat nebo odmítat."

Můžeme se přirozeně také ptát, proč zrovna Tutanchamon, tento mladý a nepřiliš známý panovník, použil jako zbraň proti vetřelcům účinnou kletbu, zatímco ostatní, mnohem mocnější faraóni takovou potřebu zřejmě nepocítovali. To je zajímavá otázka. Určitě neméně zajímavě zní i dotaz, proč právě

Tutanchamonův hrob zůstal až na jedinou výjimku jediným známým nevyloupeným hrobem faraóna - a ačkoli se vetřelci dostali dovnitř, neodnesli odtud žádný zlatý předmět...

Co bylo na Tutanchamonovi tak zvláštního?

Kdo to vůbec byl? Hned na tomto místě bych chtěl prohlásit, že se Howard Carter alespoň v jedné věci strašlivě zmýlil, když totiž nikoli bez cynismu prohlásil: "Jediná pozoruhodnost života tohoto faraóna spočívá v tom, že zemřel a byl pohřben."

Tutanchamonův život se odrážel v amarnské kultuře, jedné z nejneobvyklejších epoch egyptské kultury. Faraónův původ však dodnes zůstává záhadou.

Vedou se složitá bádání po jeho předcích, ale nikdo zatím nedokázal říci nic přesnějšího.

S vysokou pravděpodobností to však byl jeden z nejbližších příbuzných Achnatona, manžela legendární Nefertiti. Možná že byl nelegitimním synem nebo bratrem tohoto faraóna - o úzkém příbuzenském vztahu svědčí identita vzácné krevní skupiny A2, podskupiny MN. Sérolog dr. Conolly ji stanovil v roce 1959 na základě rozboru vzorku Tutanchamonovy tkáně. Je to stejná krevní skupina jako v případě mumie, u níž se podle všeho jedná o Achnatona.

Achnaton je sám o sobě samostatnou egyptskou kapitolou. K tomu, abychom pochopili důvody Tutanchamonovy smrti a jeho kletby, měli bychom se stručně podívat na některé charakterové rysy nanejvýš neobvyklého člověka na egyptském trůnu. Achnaton byl synem Amenofise třetího, takže se zákonitě původně jmenoval Amenofis čtvrtý. Velmi brzy - v pátém roce svého panování - oživil náboženství slunečního boha Atona a vyhlásil ho za jediného boha. Nikoho jiného nevzýval. A toto kacířství nepřehlédnutelně zdůraznil změnou jména - Amenofis čtvrtý se změnil na Ech-n-aton. Kromě toho se tento faraón, jenž proslul i jako mystik a snílek, odstěhoval z tradičního centra Amonova kultu, nádherné metropole Théby, tři sta kilometrů na sever do et-Tell el-Amarna, kde založil jako nové hlavní město nového náboženství Achet-Aton, "Atonův horizont".

Většinu Achnatonova života zahaluje mystická temnota. Je zářezující, jak málo o něm víme. Důvodem je i to, že se jeho nástupce usilovně snažil o to, aby vzpomínka na Achnatona byla radikálně vykořeněna. A tak se ničila písemná

svědectví, k čemuž dochází nejčastěji v případě, je-li strach z moci někoho druhého příliš velký!

Když Theodor Davis - to je onen archeolog, jenž postoupil koncesi na vykopávky Howardu Carterovi - objevil roku 1907 v Údolí králů nový hrob - později katalogizovaný jako "hrob 55", nestačil se divit. "Hrob 55" byl nedotčen, pečeť nebyla porušena. Právě tento hrob je oním výjimečným místem posledního odpočinku, který kromě hrobky mladičkého faraóna Tutanchamona nebyl nikdy vykraden. Mnohem podivuhodnější však byl poznatek, že faraónova mumie, kterou objevil Davis, na sobě neměla žádnou zlatou masku, jak odpovídalo tehdejším obyčejům. Byl tedy tento hrob přece jen vyloupen? Nenašla se však sebemenší stopa po násilném vniknutí. Na místo posledního spočinutí tohoto faraóna po zapečetění hrobky dosud nikdo nevkročil. Zvláštní, ba neobvyklé!

Davis se pokoušel zjistit, kdo tu byl pohřben.

Nikde v hrobce však nenašel ani stopu po pohřebním ceremoniálu. Na stěnách nebyly žádné znaky a někdejší nápisy na jednotlivých předmětech byly odstraněny. Už tu prostě nebylo žádné vodítko.

Nápadné bylo i to, že všichni obvyklí bohové podsvětní říše tady vynikali jen svou nepřítomností.

Zato se tu povalovalo několik předmětů, mezi nimi jisté amulety, které poskytovaly přinejmenším jednu informaci: Jak se zdálo, nebožtík nebyl podroben obvyklému pohřebnímu ceremoniálu, nýbrž spíše čemusi, co připomínalo exorcismus!

Bylo to nejen nevysvětlitelné, ale i hrůzné!

Kdo tu byl uložen?

Možná že to byl sám Achnaton, "kacířský král".

Jeho mrtvola byla umístěna do hrobky, v níž se nevyskytovali žádní bohové ani jejich jména. Nebožtík se měl odebrat na věčnost beze jména. Po provedení exorcismu na zesnulém kněží uzavřeli hrobku navěky, aby buřičský duch nenáviděného faraóna už nemohl podněcovat žádný neklid.

Okolnosti kolem hrobu číslo 55 jsou ovšem matoucí a dodnes se je nepodařilo uspokojivě vysvětlit.

Egyptologové tvrdí, že tento hrob byl původně hrobem královny Teje, do něhož byl později uložen záhadný Semenckare, jenž zemřel ve velmi mladém věku. Anatomické rozbory kostí mumie z hrobu ukázaly, že nebožtík se dožil nanejvýše pětadvaceti let. To by bylo na Achnatona příliš málo.

Každopádně tu však existoval velice úzký příbuzenský vztah k Tutanchamonovi, jak jednoznačně dokládá krevní rozbor. I podle vnějších příznaků určili badatelé zřetelnou podobnost s Tutanchamonem, nikoli s Achnatonem. Často se ovšem mluví o tom, že všichni tři (Tutanchamon, Achnaton a Semenckare) byli bratři. Je zajímavé, že několik součástí pohřební výbavy v Tutanchamonově hrobce skutečně obsahuje části Semenckareova podpisu. I to je indicie o možném "vyplenění" jeho hrobu a nečekané Tutanchamonově smrti.

Zároveň by to dokládalo velký význam, který byl svého času mladičkému faraónovi přikládán!

Je ovšem nepochopitelné, proč by na mumii z hrobu 55 byl uplatněn exorcismus, pokud by nešlo o Achnatona. Dále zůstává záhadou, proč nejsou na stěnách zobrazeni žádní bohové. Okolnosti jsou o to komplikovanější, že rakev z hrobu 55 byla upravena jen pro princeznu. Tím by přicházela v úvahu nejstarší Achnatonova dcera Meritaton, Semenckareova manželka. Je to skutečně zmatené, ale možná že i tato komplikovanost byla vyvolána záměrně. Poznáme někdy skutečný stav věci? Čeká snad Achnatonova mumie ještě na své objevení?

Magická Achnatonova moc, za jehož vlády říše sice upadala, ale kultura a vědy rozkvétaly, musela být obrovská. Tento neobvyklý člověk však nevyužíval soudobých znalostí k potlačování lidí.

Nebyl to žádný tyran. Achnaton nařídil masové propouštění otroků a vydal i další velice humánní výnosy, jak se dovídáme z několika žalostných ostatků starých nápisů. Zůstává však otevřenou otázkou, co vzbuzovalo tak nevýslovné obavy i po jeho smrti!

Jejich důvodem byly pravděpodobně jeho nesmírné vědomosti o starých tajemstvích.

Je nepochopitelné, proč také dnes egyptologové přistupují k Achnatonovi velice negativně. Nelze přehlédnout, že jako první zavedl v Egyptě monoteismus.

Od jeho reformy se oficiálně uctíval pouze jeden bůh - Aton. Tento bůh nás přivádí nazpět k původní a první božské bytosti, bohu Atumovi z Heliopole, jenž v sobě spojuje Velké Devatero.

Dalším mužem, o němž víme, že rovněž zavedl monoteismus na Blízkém východě a žil v Achnatonově době, nebyl nikdo jiný než Mojžíš - jehož místo posledního spočinutí nebylo nikdy objeveno.

Existuje velmi mnoho souvislostí mezi Mojžíšem a Egyptem. Začíná to už samotným jménem. "Mojžíš" znamená "zrozen z". Tato součást jména se často vyskytuje u faraónů. Za Thutmosem se skrývá Thothmoses - "Ten, jenž se zrodil z Thovta" a našlo by se mnoho dalších obdobných příkladů.

Sám Mojžíš, zrozený "z nikoho", byl dvaadvacet let egyptským knězem, o čem není nejmenších pochyb.

Mimochodem, číslo dvacet dva je velice důležité pro svobodné zednáře.

Egyptolog sir Wallis Budge, jemuž Arabové kvůli jeho zvláštnímu zájmu o lebky mumií přezdávali také "Aba Arra vus" - "Otec lebek", dokonce prohlásil, že Mojžíšovy zázraky charakterizovaly tohoto tajuplného mudrce nejen jako egyptského kněze, nýbrž i jako mága nejvyššího stupně.

Budge dokonce nevyklučuje, že Mojžíš byl KerHeh, egyptský velekněz. Potvrzuje to i výrok Manetha, jenž sám působil jako egyptský velekněz ve třetím století před Kristem: "Mojžíš, syn kmene Léviho, vychován v Egyptě a zasvěcen v Heliopoli, se stal veleknězem bratrstva za vlády faraóna Amenofise - Achnatona." A v sedmé kapitole Skutků apoštolských se ve verši 22 - zrovna 22! - dočítáme:

"Byl vychován ve vší egyptské moudrosti a byl mocný v slovech i činech." (Cit. podle Bible. Písmo svaté Starého a Nového zákona. Ekumenický překlad. Praha, 1979 - pozn. překl.) Je zajímavé, že slovo "Egypt" se v bibli vyskytuje celkem šestsetosmdesátkrát. V tomto případě tedy byla moudrost opravdu jednokolejná - což ovšem v žádném případě nic neubírá Izraelitům na inteligenci, nýbrž spíše to osvětluje pozoruhodný chronologický aspekt!

Egyptské kořeny křesťanského náboženství jsou každopádně nepopiratelné. Svatá trojice se vyskytuje v koncepci trojnásobně velkého Herma-Thovta, zmrtvýchvstání po třech dnech odpovídá základní struktuře všech zasvěcovacích rituálů, v dogonském tradičním podání s egyptskými kořeny o všemocném bohu

Ammovi je jeho představitel Nommo ukřižován a dodnes končí každá modlitba slovem "amen", které vzniklo ze jména Amun. Totéž pojmenování připomíná samozřejmě i Amma.

Úzkými vztahy mezi Egyptem a Mojžíšem, jehož prostřednictvím byla stará učení předána Židům, se zabíral v třicátých letech 20. století i slavný psychoanalytik Sigmund Freud. Ve svém díle o Mojžíšovi a monoteismu upozornil čtenáře kromě jiných souvislostí i na to, že "Adonaj" jako židovské jméno pro "boha" se změnil na "Aton", jakmile se písmena převedou do egyptštiny. Obdobně jednosměrný byl i rituál obřízky, jenž byl z hygienických důvodů poprvé prováděn v Egyptě - k Hebrejům se dostal z říše faraónů. Freud tvrdí, že Mojžíš byl Egyptan na Achnatonově dvoře.

Spisovatel Ahmed Osman je dokonce přesvědčen o tom, že Mojžíš a Achnaton byl ve skutečnosti jedna a tatáž osoba. To se nedá (dosud) dokázat.

Neexistuje však sebemenší pochybnost o tom, že mezi Achnatonem a Mojžíšem existoval velice důvěrný vztah. Achnaton byl nepochybně hluboce zasvěcen do prastarých mystérií, mnohem podstatněji než kdokoli jiný. Byl to jediný faraón, jenž měl klíče ke starému vědění. A ty se staly zároveň hybnou pákou jeho moci a zdrojem strachu, který mnohým naháněl.

Po Achnatonově smrti usedl na trůn sotva desetiletý Tutanchaton.

Nefertiti měla jen dcery. Tutanchaton se stal panovníkem zásluhou sňatku s jednou z nich, s Anchesenpaton. Byl-li skutečně nelegitimním synem Achnatona, oženil se už ve velmi raném věku se svou v podstatě nevlastní sestrou. Tak se dostalo na egyptský trůn dítě. Zřejmě to dokonale odpovídalo představám některého mocného velitele, protože dítě přirozeně nebylo schopno vládnout celé říši. Ve svých třinácti letech faraón změnil své jméno na Tutanchamon, čímž se odřekl kacířsky neblaze proslulého Atonova kultu. Tutanchamonova manželka Anchesenpaton (mnozí vědci se domnívají, že starozákonní jméno Asenath je zkomolené jméno egyptské předlohy) se přejmenovala na Anchesenamun.

Zdá se ale, že Tutanchamon se ke svému předchůdci a jeho kultu obrátil s veškerou rozhodností zády. Musíme však vycházet z toho, že tento postoj nepramenil z něho samotného, nýbrž zřejmě ze stále silnějšího tlaku mocného kněžského stavu a také velitelů armády Eje (Ay) a Haremheba, kteří se později stali jeho nástupci. Měly být obnoveny staré pořádky a Tutanchaton alias

Tutanchamon měl být udržen co nejdále od tajného učení mága Achnatona. Čím lze tuto domněnku podložit?

Nejprve se snad dá s troškou zdravého rozumu předpokládat, že se mladý faraón nepochybně stal loutkou v rukou původní stav prosazujících sil.

V tomto ohledu existují skutečné indicie. Jedné si povšiml také Howard Carter, když otevřel hrob, v němž byly všechny předměty ještě uloženy tak, jak tam byly zanechány před více než třemi tisíci lety. Ve svých záznamech Carter neskrýval překvapení z některých charakteristik trůnu: "Obě královská jména byla podivuhodně zaměněna. Na několika místech bylo vyhlazeno jméno Aton a nahrazeno jménem Amon, zatímco jinde zůstalo jméno Aton beze změny. Je přinejmenším zvláštní, že předmět, který obsahoval tak kacířské znaky, byl nepokrytě přidán do této bašty víry v Amona. Svůj význam jistě nepostrádalo ani to, že právě na této části trůnu ležely ostatky lněného povlaku. Vypadalo to, že Tutanchamonův návrat ke staré víře neprobíhal z nezvratného niterného přesvědčení."

Je také udivující, proč byl Tutanchamon pohřben s ostříhanou hlavou. Staří Egypťané byli doslova fascinováni účesy a nádhernými vlasy.

V jednom výroku z knihy mrtvých si můžeme přečíst až úpěnlivé zapřísahání: "Nechť mi mé vlasy nejsou ostříhány!" Dokonce i odborník na mumie Ange-Pierre, jenž se, jak známo, diví opravdu jen máločemu, přiznal: "Nikdo nechápe, proč byl podle tradice velekněží vyholen a proč nebyl stejně jako všichni ostatní faraóni nabalzamován i se svými nádhernými vlasy."

Život a smrt Tutanchamona provází mnoho výjimek a rozporů. Je velice pravděpodobné, že zemřel nepřírozenou smrtí. Svědčí o tom zranění na levé straně jeho hlavy, které způsobilo krvácení do mozku. Tutanchamon byl pravděpodobně zavražděn.

Eje byl posedlý trůnem, Haremheb rovněž, a nejspíš proto se nemohl faraón těšit dlouhému životu. Avšak stal se snad Tutanchamon po smrti obávanějším mužem než za života? Báli se ho snad jako zasvěceného následovníka Achnatona, a tudíž jako strážce prastarého vědění? Hrozila snad někomu jeho pomsta a magické síly natolik, že mu oholili hlavu jako veleknězi? Unikl jeho hrob zničení proto, že Tutanchamonova pověst Amonova přívržence byla alespoň navenek dostatečně udržována a nikdo na sebe nechtěl přivolat hněv původních bohů - například v podobě mocné kletby? Kdopak ještě věděl o

tajných silách, které se nedaly postihnout běžnými pěti smysly? Že by to byla vdova Anchesenpaton/-amon, která svému předčasně a nečekaně zesnulému manželovi spěšně položila do hrobu hliněnou tabulku s kletbou?

Tyto, jak bez přinucení přiznávám, spekulativní otázky přinejmenším zřetelně odrážejí, jak je záhadné vše, co tohoto faraóna obklopuje. K tomu mě napadá následující: V jedné knize o Mojžíšovi je přítel označen jako "ten, kdo myslí na nemyslitelné".

Tuto formulaci bych nyní rád využil. Někdy je to prostě nezbytné. Myslet na nemyslitelné!

Ani o konečném osudu Tutanchamonovy manželky Anchesenamon nevíme nic. Požádala chetitského krále Šuppiluliumu v Karkemiši o jednoho z jeho synů jako nástupce na egyptský trůn. To byl bezpříkladný akt zoufalství! Král nejprve se značnou nedůvěrou vyslal do Egypta svého ministra Chattu-Zittiše, jenž se přesvědčil o tom, že Anchesenamon je v opravdové nouzi. Šuppiluliuma byl poté ochoten určit do nabízeného postavení jednoho ze synů. Bezohledný Haremheb - jenž byl ve svém vysokém postavení o celé akci přirozeně informován hezky za tepla - se však postaral, aby tento princ, Zannanza, byl na cestě do Egypta zavražděn, což se stalo příčinou zarputilého nepřátelství mezi Chetity a Egyptany. Anchesenamon se nyní musela provdat za starého Eje, který pak vládl čtyři roky jako faraón. Když zemřel, využil Haremheb příznivé chvíle a jmenoval se novým králem. Oženil se s jednou z Nefertitinych sester.

Nikdo neví, co se stalo s Anchesenamon.

Haremheb, jenž nebyl královské krve, byl naprosto nesmlouvavý vůči všemu, co připomínalo jeho předchůdce. Roky své vlády nad Egyptem si uměle prodlužoval tím, že k nim prostě připočítával dobu "kacířů" - což byl pro něho Achnaton stejně jako Tutanchamon a Eje. Tak se mu je podařilo vymazat téměř beze zbytku z paměti času.

Kromě toho nechal odstranit jméno a podobu Tutanchamona ze všech míst, na nichž se vyskytovaly.

Pouze hrobky mladého faraóna se ani nedotkl.

Vysvětlit si to neumí ani přední francouzská odbornice na amarnskou kulturu Christiane Desroches-Noblecourtová, ředitelka Egyptského oddělení pařížského Louvru: "Při veškeré nepochybné logice se tento král (Haremheb, pozn. aut.)

dopustil pouze jediné chyby. Podnikl sice všechno..., aby vymazal Tutanchamona z dějin, ale z nepochopitelných důvodů nenechal vyplnit jeho hrob."

Už zmíněný německý autor Philipp Vandenberg uplatnil svou obvyklou střízlivou úvahu:

"Tato otázka skutečně zaměstnávala mnohé egyptology.

Neexistuje žádný zřejmý důvod pro to, že Haremheb, který zašlapával do země vše, co faraóna Tutanchamona nějak připomínalo, nechal jeho hrobku naprosto nedotčenou. Udivuje to tím spíše, že tehdy přece všichni věděli, s jakými poklady byl předčasně zesnulý faraón pohřben.

A Haremheb nevynechal ve svém životě žádnou příležitost k tomu, aby rozmnožil bohatství ve svých klenotnicích. Kněží stáli na Haremhebově straně a nebránili rigoróznímu faraónovi žádnými zákazy. Ne, tato Haremhebova zdrženlivost se dá vysvětlit jen jediným způsobem. Než byla Tutanchamonova hrobka uzavřena, kněží ji zajistili tajuplnými nezničitelnými silami. Kletba tedy mohla postihnout i samotného faraóna."

9. Časoprostorové propusti.

Čas, nadčasovost a věčnost, to jsou pojmy, které jsou neodmyslitelné od starého Egypta! Jsou úzce propojeny i se všudypřítomným posvátným broukem skarabeem. Egypťané pokládali tohoto brouka za symbol stvoření ze sebe sama. Připomínal jim vznik vesmíru a původního stvořitele, jenž byl uctíván v Heliopoli. Skarabeus symbolizoval cyklus jednotlivých epoch a věčný návrat.

Na jednom z řetízků, které měl Tutanchamon kolem krku, visel velmi zvláštní skarabeus. Byl vytvořen z extrémně čistého skla. Jeho osmadesátiprocentní kvalita odpovídá téměř čistotě nejlepších skel, která se v současnosti uměle vyrábějí ve specializovaných technických laboratořích.

Původ skla z Tutanchamonovy hrobky zůstává dodnes neobjasněnou záhadou. Pochází podle všeho z tajemstvím obestřeného regionu asi sedm set kilometrů západně od Údolí králů. Tam, v libyjské Východní Sahaře, se nacházejí na osmdesát kilometrů dlouhém a až pětadvacet kilometrů širokém území i několikakilogramové úlomky tohoto průzračného žlutozeleného skla. Tajuplné "libyjské pouštní sklo" obsahuje nápadně mnoho iridia, což je velmi vzácný kov,

vyskytující se častěji v kometách a jiných vesmírných tělesech než na Zemi. To by mohlo znamenat, že toto sklo pochází z kosmu. Badatelé přemýšleli o tom, jestli nepochází z meteoritu, který se roztříštil o naši planetu. Na Zemi přece existuje několik lokalit, kde meteority při nárazu vyprodukovaly dostatečný žár k tomu, aby hornina zesklivatěla. Nikde však není toto sklo ani zdaleka tak čisté jako v libyjské poušti. Jeho původ zůstává přirozeně záhadou.

V Tutanchamonově hrobce bylo také nalezeno několik předmětů z meteorického železa, například dýka. Poukazovaly snad tyto nálezy na původní kosmické vědění nebo vědomosti, které nenáviděný Achnaton předal svému nástupci? Tutanchamonova hlava spočívala na opěrce z kovaného železa. Knihy mrtvých 18. dynastie připisují opěrce hlavy mimořádný magický význam. Jejím prostřednictvím se má faraón probudit z bezvědomí, v němž na ní spočívá. A dále texty nabádají:

"Poraz své nepřátele, triumfuj nad vším, co proti tobě podnikli!" I takové výpovědi připomínají neodbytně kletbu.

Ve spíše okultně orientované literatuře je výjimečný zakladatel Atonova náboženství Achnaton pokládán dokonce za mimozemského věrozvěsta, jenž byl seslán na Zemi ze Siria jako "bytosť s Kristovým vědomím". To nás opět přibližuje k Mojžíšovi a - nespouštějme to ze zřetele - k Nommovi.

Podle řady proroctví Edgara Cayce to byli duchovní vůdci Atlantidy, kteří vyslali Achnatona do Egypta. "Mimozemský faraón", jak ho nazval spisovatel Daniel Blair Stewart, zasvětil do ztraceného vědění tři sta dalších osob nebo bytostí. Byli to údajně nesmrtelní tvorové patřící k bratrstvu Thovtova syna, kteří žili po celou dobu v podzemních městech Velké pyramidy. Podzemní města?

Některé prameny hovoří o tom, že to, co z monumentálního objektu vidíme, je pouze jeho polovina.

A to tentokrát doslova. Pyramida svým tvarem odpovídá osmistěnu, rozdělenému v polovině čtvercovou středovou plochou, tedy tělesu sestavenému z osmi naprosto stejných bočních ploch.

To znamená, že ztělesňuje jedno z pěti magických pravidelných těles. Pod zemským povrchem prý konstrukce pokračuje ve tvaru druhé obrácené pyramidy, čímž je osmistěn dokonán. Tento tvar hraje kupodivu významnou úlohu v technice časoprostorových experimentů, o nichž jsme se zmínili už na

začátku této knihy. Nyní se k nim vracím, čímž se kruh uzavírá. Popis obrácené pyramidy pod její nadzemní částí, s tajnými komorami, mezi nimiž se zřejmě nachází i "Dvorana záznamů", poněkud připomíná "bezhlavé Osirisovy nepřátele", kteří "bloudí ve světě postaveném na hlavu", jak to popisuje Albert Champdor ve svém strhujícím líčení prostředí egyptských hrobek.

Budování pyramidálních struktur je těsně spojeno s fenoménem času, ať už ve spíše ezoterickém či vysloveně praktickém smyslu. Snad měl právě tohle na mysli už před staletími arabský básník Umara el-Jamání, když napsal: "Pod oblohou neexistuje žádná stavba, jež by se svou dokonalostí mohla poměřovat s egyptskými pyramidami! Jsou to stavby, jichž se dokonce bojí i čas, ačkoli jinak se vše na viditelném světě obává času!"

Nejenom pyramidy, ale i staré egyptské chrámy nabízejí podle všeho způsob, jak ovládnout čas a přinejmenším duchovně ho překlenout. Svědčí o tom nesčetné vizionářské zážitky v pyramidách.

Ve Velké pyramidě se konaly zasvěcovací rituály a lidé v nejrůznějších dobách navazovali jejich prostřednictvím kontakt s prabohy a neznámými bytostmi...

No jistě, už slyším ohlušující pokřik skeptiků!

Dobrá, řekněme tedy - aby se tyhle děti strachu v noci klidně vyspaly -, že to byly velice osobní zkušenosti a subjektivní prožitky. Ale může to opravdu něco změnit? Myslím že ne. Tyto prožitky totiž zprostředkovaly každému z takto ovlivněných lidí nečekané informace, k nimž by se nikde jinde nedostali. "Něco" tam působí a ovlivňuje psychiku.

Pyramidy a obdobné stavby zesilují signály - ať už signály z podvědomí, jiné časové epochy, jiné dimenze nebo univerzálního morfogenetického pole. Jsou to duchovní hvězdné brány do časoprostoru.

Jak bylo uvedeno v Textech pyramid, v nichž se naprosto nezastřeně dočítáme, že Egyptané znali tajné technické prostředky a postupy, setkávali se se svými bohy či bohem - ať už jako nebožtíci nebo "jenom" při mimotělesné zkušenosti - podíleli se alespoň dílčím způsobem na univerzálním poznání! A jakpak to bylo se záhadou Mer-Ka-Ba? Merkaba se objevila v první epoše tajných židovských učení ve 2. století před Kristem a poté se jako nezaměnitelný pojem tradovala více než tisíc let. V "mystice merkaby" se vlastně všechno točí kolem neobvyklého vozidla, s nímž byl několikrát konfrontován biblický prorok Ezechiel. Někteří současní "kacíři" si ho dovolili rekonstruovat jako kosmický

dopravní prostředek hlavně na základě prorokových popisů, které působí až přehnaně exaktním dojmem. Při této nové interpretaci se rozhodně není třeba chovat tak, jako by nám někdo mával před očima červeným plátnem, spíše by si tento přístup zaslouhoval alespoň chvilkové zamyšlení! V knihách o Hechalothech nacházíme od konce 4. století v souvislosti s merkabou velice zajímavé informace. Jde v nich především o to, jak mystikové vstupují do "posvátných nebeských dvoran", kde stojí boží trůn. Pozoruhodné jsou však především odkazy na nebeské putování do transcendentálního božského "světelného světa", probíhající na základě příprav a cvičení. V mystice se slovo mer používá pro označení kombinace protisměrně rotujících světelných polí. Ka vyjadřuje duchovní princip a ba tělesný prvek. Celou složeninu, s níž tu máme co do činění, můžeme pokládat i za symbol trojjednosti, a tudíž nepřímo za jinou jevovou formu boha Thovta, trojnásobně velkého Herma a stavitele pyramid. Přitom bychom neměli zapomínat na to, jak staří Egyptané nazývali pyramidy - mer! Vidíme, že všechno se podivuhodným způsobem opět propojuje. Pokud jde o Thovta neboli Tahutiho, neměli bychom pouštět ze zřetele několik následujících verbálních příbuzností. Thovt patřil k Osmeru. Jeho město Hermopolis (bylo nazýváno také "Městem Osmera", Chemenu či Khemenu, jak už jsem uvedl dříve. Je zajímavé, že v arabštině se z Khem odvozuje označení "alchymie" pro tajná magická umění. "Al khem" znamená "z Khemu". A samotné slovo Khem označuje Egypt. Alchymie tudíž znamená: "z Egypta"! A ještě jedno stručné srovnání jmen a jedna zeměpisná zvláštnost. Není pozoruhodné, že kdybychom se z Egypta provrtali středem zeměkoule na druhou stranu, dostali bychom se na ostrov s názvem Tahiti? Žádné místo není Egyptu vzdálenější, a přesto se přímo neodbytně nabízí porovnání Tanuti - Tahiti! Prostor, čas a neobvyklá magie se ve starém Egyptě prolínaly tak těsně, že by prostě byl nesmysl mluvit o všem jako o ryzí náhodě. Merkaba je pokládána za časoprostorový dopravní prostředek a symbolizují ji dva do sebe vzájemně zasunuté tetraedry (trojboké pyramidy), vytvářející trojrozměrnou Davidovu hvězdu. Tvar samotných pyramid symbolizuje čas a prostor. Okultní knihy nám přinášejí mnoho velice výmluvných indicií toho, že především pyramidy i Velká sfinga na náhorní plošině u Gízy obsahují četné skryté časové schránky s tajným poselstvím o dávno zapomenutém vědění. Přiznávám, že tváří v tvář mnoha těmto indiciím si stále uchovávám zdravý skepticismus, ať se jedná o sdělení Rady Devatera, předávaná skrze média pochybného profesora Puharicha, o němž by se toho dalo říci ještě mnoho, nebo ať jde o příslušná proroctví Edgara Cayce. Mnohé se nepotvrdilo a leccos stojí na velmi vratkých

nohách. Ovšem na druhé straně je samo o sobě záhadou, že "záblesky" neobvyklých informací z nejrůznějších stran vrhají na naše duchovní promítací plátno překvapivě jednotný obraz! Nebo snad ne? Je to možné jenom v případě, že na tom všem opravdu "něco je". A nezapomínejme na všechny záhady, které nám pronikly do vědomí naprosto bezprostředně přímo z Egypta! Samotné kamenné památníky, starobylá tradiční podání, hieroglyfy, archeologické nálezy - to vše k nám promlouvá zázračným jazykem! Navíc ještě zůstává několik horkých železek v ohni, která vám - jednak abyste to měli napínavější, jednak "pro pořádek" - předložím až v následujících kapitolách. Tato horká železka zanechávají zajímavou plamennou stopu. Jde především o již příležitostně zmíněný velký zájem určitých tajných organizací o komplex u Gízy a jiné egyptské monumenty a o zastavení výzkumů příliš zvědavých nezávislých vědců. I tato na Egypt neobvyklá podnikavost dokládá, že svými domněnkami sledujeme správnou stopu. Zmíněné pozoruhodné organizace najdete vždy tam, kde opravdu o něco jde! A úpornost, s jakou se věnují svému dílu, dokazuje, že nejde jen o "preventivní" pohled, zda by se tu či onde přece jen něco nenašlo. Před chvílí jsem se zmínil o Edgaru Cayceovi, jehož tvrzení nemohu s klidným svědomím brát za bernou minci. Ale zároveň bychom se, podle mého názoru, dopustili chyby, kdybychom je bez zájmu a mlčky pominuli a zapomněli na ně. Jejich pozadí je příliš důležité a neobvyklé, než aby kdokoli z nás mohl rozhodnout, co je skutečná indicie a co nikoli. Nikomu bych také nechtěl ukřivdit, protože křivd je na tomto světě všude víc než dost. Cayce tvrdí, že v pravém rameni Sfingy se nachází přístupová cesta k "Dvoranám osudu", případně k "Dvoraně záznamů", kde jsou uloženy veškeré dějiny naší planety, ,Což znamená i dějiny její budoucnosti. Někteří badatelé se pokoušeli dokázat toto proroctví pravidly posvátné geometrie. Odvážnost této ideje se rovná její kurióznosti. Východiskem je zvláštní Fibonacciho spirála, která se neustále vyskytuje a opakuje i u biologických struktur. Spočívá na pravoúhelnících, jejichž délky hran jsou v určitém poměru k věhlasnému zlatému řezu. Když hrany změříte a potom hodnotu delší dělíte hodnotou kratších hran, musíte dospět ke stejnému výsledku, jako když součet obou délek dělíte delší hranou. Zní to sice složitě, ale ve skutečnosti je to docela prosté. Okamžitý efekt se projevuje tehdy, jestliže obě délky hran jsou v poměru k transcendentálnímu číslu ϕ , tedy $1 : 1,618033$ - za desetinnou čárkou to pokračuje donekonečna a vlastně se nikdy nemůžeme dobrat definitivního výsledku, protože k tomu bychom museli určovat toto číslo donekonečna. To je ovšem v podstatě jedno, důležité je něco jiného. Vezmeme-li tři pyramidy u Gízy jako referenční vzorky,

můžeme jimi vést Fibonacciho spirálu, čímž se stanoví jejich původní bod a poloha všech speciálních pravoúhelníků. Rozpůlíme-li pravoúhelník, který zcela obklopuje náhorní plošinu u Gízy, ze severu na jih, to znamená kolem podélné osy pravoúhelníků, pak tato linie přesně protíná hlavu Sfingy! A prodloužíme-li jižní hranu Chefrenovy pyramidy směrem ke Sfinze, leží průsečík se severojižní linií přesně na jejím pravém rameni! Tohle geometrické kutilství působí značně vyumělkovaným dojmem. Zajímavá je však okolnost, že Sfinga se přes veškeré restaurační pokusy především na pravém rameni vždy drolila. Skoro to vypadá, jako by sama chtěla záhy prozradit své tajemství - nebo se ho prostě zbavit. Neberte mě teď ale příliš za slovo. Různí současní "jasnovidci" ohlásili o Sfinze neobvyklé věci. Pod její hlavou, která už nesedí nijak zvlášť pevně, je prý ukryta časová schránka ve tvaru zlaté koule. Po tajných dvoranách v záhadném kříženci má prý pátrat celkem 148 různých zájmových skupin. Všechny musí být trojčlenné. Každý, kdo nepatří k pravým třem vyvolencům, zaplatí pátrání životem. Tři osoby, pocházející ze Západu, údajně odhalí prastaré tajemství, a až vydají naprosto určitý zvuk, proniknou do komor - podél skalní chodby, naplněné vzduchem, sloužící jako první světelný zdroj. Projdou-li tři povolání tímto koridorem, najdou na jeho konci velkou dvoranu, v níž jsou uloženy důkazy o tom, že lidská kultura existuje na Zemi už pět a půl milionu let. No vida! Všechno to ovšem zní jako nějaký divoký dobrodružný román. Ale tím předpovědi ještě zdaleka nekončí. Přímo u vchodu do dvorany naleznou tito tři šťastlivci velký kámen, na němž bude každý z nich zobrazen, a navíc zde bude vytesáno jejich pravé jméno a aktuální datum dne, kdy vkročí do dvorany. V tomto utajeném chrámu budou podle onoho proroctví na tři vyvolené jedince čekat různá tajemství, pocházející z mnoha odlišných dimenzí. Pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, odpovídalo by v podstatě přesvědčení, že klíč k přemostění nebo "protunelování" prostoru a času se nachází právě v těchto dvoranách. Byli však staří Egypťané skutečně schopni dospět k ovládnutí prostoru a času? Teď to jistě vyzní zdánlivě komicky, ale tato otázka nás opět zavádí k účtě, jakou tento záhadný národ projevoval čtverci! Jistě víte, že egyptští písaři se snažili uspořádat hieroglyfické symboly pokud možno do čtverce, jako by byli přímo posedlí estetickým cítěním. V hlubším smyslu byla ovšem základem této estetiky magie tohoto geometrického útvaru. Nikoli nadarmo sedí bohové a faraóni Egypta na trůnech a stolicích nezřídka ve tvaru kostky. Drží v rukou tři posvátné symboly: bič, zakřivenou berlu a Anupovu hůl. Všechny tři insignie slouží společnému účelu - vládnutí. Bič slouží k ovládnutí těla, zakřivená berla k ovládnutí duše a Anupova hůl ke kontrole myšlenek -

dnes bychom nejspíše mluvili o mind control. V těchto symbolech se ostatně odráží i trojjedinost merkaby. Stejně jako je pyramida založena na čtvercové základně, spočívá rovněž božský faraón (jen na okraj: faraón znamená "velký dům"!)) na čtvercové ploše trůnu ve tvaru kostky. Představuje symbol dokonalého ovládnutí pozemské podstaty, a tudíž i podstaty prostoru a času. Když Paul Brunton, jehož tajuplnou noční návštěvu pyramidy jsem už podrobně vylíčil, vyhledal záhadný chrám v Abydu, začal přemýšlet o několika zajímavých souvislostech. Zamyslel se nad zobrazením boha Hora na jeho čtvercovém trůnu, kolem jehož spodního okraje se vine řetězec všudypřítomných znaků ankh, oněch křížků s kličkami, jež byly podle obecného přesvědčení pro staré Egyptany symboly života. Brunton je v poněkud odlišném smyslu pokládal za "klíče k mystériím" a za iniciační symboly zasvěcení do nesmrtelného vyššího duchovního života. Právě Brunton přesvědčivě osvětlil, že svobodní zednáři načerpali mnohé podněty z egyptské moudrosti. Pravoúhlý tvar trůnu se rovněž stal organickou součástí jejich filozofie. Převzali totiž představu pravého úhlu jako znamení upřímnosti (ve smyslu duchovního napřímění či vzpřímenosti - pozn. překl.) a čestného chování (viz správný úhel pohledu, správný úhel přístupu a jednání apod.). Brunton připomněl, že "svobodní zednáři mají delší historii, než se mnozí jejich příznivci domnívají", a dokládá to velice starým perským nápisem, k němuž se toto společenství hlásí: "Užitečně se začleň. Každý kámen, který zapadá do zdiva, neleží v cestě!" Svobodní zednáři převzali i další symboly. Egyptské bohy a panovníky často nacházíme ve velmi vyvážené pozici vsedě, jakoby ponořené do svého nitra, s téměř strojeným majestátním výrazem. Jejich poloha je nepřírozeně vzpřímená a symetrická k ose těla, ruce spočívají naplocho na stehnech, obličej s uvolněnými, avšak soustředěnými rysy směřuje přesně dopředu, přičemž pohled těchto zasvěcenců je zdánlivě upřen do nekonečna. To všechno jsou odkazy na ideální cíl v podobě dokonalého ovládnutí těla, duchovna a psychiky. "Tento král zakryl své sexuální orgány přepásanou trojstrannou zástěrou. Uvedený kus oblečení symbolizoval přesně to, co symbolizuje zástěra současných zednářů," povšiml si Brunton. "Postava faraóna se zástěrkou tedy nachází... nanejvýš moderní protiklad v postavě svobodného zednáře dvacátého století, jenž se podrobuje rituálu v lóži před zednářskou stolicí. Abydos se stal - jako první sídlo uctívání Osirisova kultu - i první velkolóží tajných rituálů tohoto náboženství, to znamená mystérií jako předchůdce raného svobodného zednářství." Kontrola nad přírodními silami byla vlastně vždy ústředním přáním člověka. Kdyby totiž uvedenou dovednost dokonale ovládl, byl by schopen konat božské skutky. Už

by neexistovaly žádné hranice. Starobylé, ztracené nebo přinejmenším ukryté (tajné) vědění zasvěcených Egyptanů zahrnovalo podle všeho znalosti, jež jim umožňovaly činnosti, které se dnes opět nacházejí za hranicemi proveditelného - ať už je to stavba pyramid nebo vysvětlení technologie "magických" událostí v pyramidách a chrámech, kromě jiného i časových anomálií, vizionářských zjevení a proroctví. Shrnuji to možná trochu ledabyle do pojmu "duchovní průnik do jiné dimenze". Je to snad právě onen fenomén, který kromě jiných i svobodné zednáře motivuje k tomu, aby se tak dlouho věnovali utajovaným tajuplným aktivitám ve starobylých egyptských stavbách? A znovu se nám připomíná záhadný Abydos. Brunton se vůbec nezmiňuje o naprosto nadčasových hieroglyfech na stropním nosníku. Zdá se, jako by je přehlédl. Avšak záhadný není jen stropní trám. Poblíž Abydu byl objeven neobvyklý bílý prášek, jenž se dokonale shoduje se substancí, kterou archeologové objevili při prvním otevření sarkofágu ve Velké pyramidě. V sarkofágu se nacházelo větší množství krystalického prášku. Vědci později zjistili, že tato substance se uvolňuje při velmi hlubokém tranzu nebo meditaci z malé, ale pro hormonální produkci nepostradatelné Hypophysis cerebri, lidské žlázy zvané hypofýza neboli podvěsek mozkový. Tato žláza je umístěna poměrně přesně uprostřed hlavy. Je jistě dobrá otázka, jak se zmíněná substance mohla v nepřehlédnutelném množství dostat z lidských hlav do sarkofágu. Existují lidé, kteří tvrdí, že vysvětlení tuší s pravděpodobností hraničící s jistotou. Jsou přesvědčeni, že se během zasvěcování u vyvolených jedinců sjednotily vlastnosti levé a pravé poloviny mozku - "pravého a levého Horova oka". To znamená, že splynuly analytická kreativita a intuice, myšlení a cítění, srdce a rozum - ať už to proběhlo jakkoli. A právě při tomto procesu se odehrálo rovněž toto: Enormní soustředění vyvolalo nadměrné vyměšování speciálního hormonu z podvěsku mozkového. Z aktivizovalo se i "třetí oko", které nadále vyměšování hormonu regulovalo. V průběhu zasvěcovacího rituálu se stimulovalo i šest dalších žláz (kumulace štítných žláz do podoby jediné žlázy) vnitřního endokrinního systému natolik, že vědomí dotyčného jedince se dostalo do "správného (pravého) úhlu" (!). Bylo to totéž jako vystoupení z vlastního těla. Nazývalo se to také "Otevření Velké knihy" či "Zlomení sedmi pečeti" (sedm žláz). Nález zmíněného neobvyklého bílého prášku v žulové rakvi každopádně znovu potvrzuje, že Královská komora skutečně sloužila k zasvěcovacím rituálům. Vzácná substance je dnes uložena v Britském muzeu v Londýně. Velká pyramida a mystéria Abydu jsou vzájemně propojena i jinak. V abydském chrámu se nachází kenotaf Sethiho I čili nepravý nebo snad také čestný hrob, jak

se domnívá odborná veřejnost. Je tvořen několika komorami, z nichž prostřední se podobá mohutnému sarkofágu se sedlovou střechou. Celý komplex je obklopen vodním příkopem, oddělujícím prostřední loď krypty od ostatních částí. Paul Brunton, o němž jsme v této knize už několikrát hovořili, navštívil i toto místo a byl si bezvýhradně jistý tím, že zvolené architektonické řešení má svůj hlubší smysl. Vyslovil domněnku, že existuje spojení tajným podzemním kanálem s Nilem, a zmínil se o Herodotovi, jenž mluvil o podobném prostoru v kryptě pod Velkou pyramidou. Bruntonovi bylo jasné, že komplex v Abydu sloužil jako iniciační centrum. Jeho konstrukční prvky s tajuplnými vodními příkopy také připomínají zprávy o "levém Horově oku", dvanáctileté první polovině vzdělávání adeptů na cestě za poznáním egyptských tajemství. Kontrola schopnosti ovládnout strach spočívala v tom, že bylo třeba skočit do velkého vodního příkopu v chrámu a úzkou průrvou se ponořit do hlubiny, do absolutní temnoty. Úplně dole se otvor otvíral a ústil do bazénu, který byl shora zalit světlem a v němž plavalo nesmírně mnoho krokodýlů. Zkoušená osoba se musela změtí jejich těl propracovat na hladinu, aby se mohla vynořit. Pokud se jí to podařilo, očekával ji tam kněz se zprávou, že ve zkoušce neobstála. Čekatel tedy musel vše opakovat. Musel se znovu ponořit do nebezpečné průrvy a hledat jinou, tedy správnou cestu. Když se mu to podařilo a znovu se bez úhony dostal do nádrže s krokodýly, nedopustil se už téže chyby a nevynořil se na hladinu. Naopak, pod sebou objevil úzký temný otvor, jímž se mohl dostat ještě hlouběji. Ve chvíli největšího strachu musel zmobilizovat odvahu, vůli a rozhodnost, aby se ponořil do ještě větší hloubky a pravděpodobně se vystavil ještě většímu nebezpečí. Šachta vedla do druhého bazénu, mnohem temnějšího, než byl jeho protějšek s krokodýly. V této nádrži se zezdola nedala rozpoznat hladina, protože ze stěny vyčnívaly velké kameny, které bránily volnému rozhledu. Adept však neměl žádnou jinou šanci než se vynořit. Dosavadní potápění a nesmírné psychické vypětí ho připravily o veškerý dech. Když se mezi vyčnívajícími kameny propracoval na hladinu, vynořil se z vody do prostoru plného svěžího vzduchu. Tím byla uvedena zkouška složená. Výchovné metody starých Egyptanů se tudíž ve své podstatě příliš neodlišovaly od postupů, které jsou dnes obvyklé při výcviku speciálních vojenských jednotek například amerického námořnictva nebo vzdušných sil. Je jistě zajímavé, že právě v hrobce faraóna Sethiho I, stavitele onoho stejně posvátného jako záhadného chrámu v Abydu, bylo objeveno i několik velice podrobných výjevů z dodnes záhadného rituálu, který se v mnoha detailech shoduje s moderními lékařskými metodami znovuoživování - snad právě tyto metody byly ve starém Egyptě

vůbec nejdůležitější! Mám na mysli rituál otevírání úst! Když faraón zemřel, vykonal jeho nástupce tento obřad na "Osirisovi", tedy na zesnulém, aby se jeho orgány opět staly dokonale funkční. Stručně a jasně řečeno, i tehdy šlo o znovuožívání (resuscitaci). Mluvíme-li dnes s laickým nadhledem o egyptském otvírání úst, mohl by si to leckdo představit tak, že šlo o nějaký symbolický náboženský úkon - otevřít zobák a hotovo! Málokdo asi pomyslí na to - natož aby si to představoval obrazně, plasticky a realisticky -, že se celá procedura skládala z více než stovky různých úkonů! Ano, skutečně celé stovky! Asi mám občas poněkud zakrnělou fantazii, ale nedokáži si ani při nejlepší vůli představit, že to všechno bylo jenom rozvláčné (něm. dosl. dlouhodeché - pozn. překl.) "poskakování kolem mumie" bez reálného důvodu, předváděné pouze kvůli všeobecnému pobavení pohřební sešlosti. Myslím, že my sami bychom v současnosti potřebovali spíše rituál otevírání očí, abychom byli trochu vnímavější a otevřenější ke starým záhadám! A především by takové otevření očí potřebovali lékaři, kteří si nástěnné malby v hrobkách prohlížejí přímo s užaslým vrtěním hlavou - nebo by asi bylo přesnější říci "udiveným"! Znázorněné nástroje, které byly používány během složitého ceremoniálu, se totiž nejen na první pohled podobají přístrojům nutným k operacím kritických stavů nebo používaným při resuscitaci. Buď tedy měli staří Egyptané alespoň v jisté časové etapě odpovídající vědomosti, které v pozdější době upadly v zapomenutí, nebo někde takové procedury velice důkladně odpozorovali. Výrazem ovládnutí přírody a času je ostatně i balzamování, přičemž je udivující, že nejstarší mumie jsou často preparovány nejlépe. I zde nejspíš lidstvo přišlo o nějaké znalosti. Porovnejme tento jev se soudobou famózní kryonikou! Movití současníci se po úmrtí naplní speciálními mrazuvzdornými prostředky a ponoří se do železných kádí s ledem! Za života tito lidé propadli úzkostlivé naději, že někdy v neurčité budoucnosti budou opět probuzeni k životu! Pokročili jsme s těmito moderními zmrazenými mumiemi k věčnému životu byť o jediný krůček blíže než staří Egyptané? Ve skutečnosti jsme tímto postupem přece nevytvořili nic jiného než několik neživých sněhuláků! Z těchhle mrazicích boxů nikdo nikdy živý nevyjde. Ještě než se tyto nadějí přetékané mrtvoly dostaly do své lednice, překročily už hranici svého zániku. Ale to sem vlastně vůbec nepatří. Vráťím se tedy ještě jednou ke knize Alberta Champdora. Zaujalo mě totiž, že se v ní dá najít několik velmi zajímavých poznámek o egyptské "magii". Okamžik, jen najdu ten správný úryvek. A tady ho máme: "Egyptané pětácti faraónských dynastií byli totiž přesvědčeni o tom, že tělo obdařené principem ka, tedy duchovním dvojníkem, nemůže zaniknout ani podlehnout fyzikálnímu

rozpadu v hrobě, nýbrž že se mrtvola uložená na práh záhrobí proměňuje podle zákonů metamorfózy... Dnes už nemáme v ruce klíč k těmto mystériím. Stejně tak nedokážeme vysvětlit podstatu oné záhadné proměny zesnulých. Nechápeme, proč byly stěny Amonova chrámu průhledné pro všechny lidi, kteří znali jistá magická zařikání s neuvěřitelně mocným účinkem." A v závorce Champdor ještě uvedl poznámku: "Magická činnost zasvěcovacích kněží před čtyřmi tisíci lety nám rozhodně nemusí připadat směšnější nebo pochybnější než snahy fyziků dvacátého století, jimž se podařilo rozštěpit hmotu a vytvořit antihmotu. Výsledkem magie iniciačních kněží byl neviditelný paprsek, jenž uváděl duše do stavu, jemuž dnes říkáme smrt." Zesnulý, jenž se stal Osirisem, "se bude podílet na zářivém třpytu Jitřenky a otevrou se před ním všechny nebeské brány, protože umí vyslovit kouzelné formule, jimiž se tyto brány otáčejí ve svých stěžejích... Splyne s nezničitelnými, kteří mezi námi prodlévají už celá tisíciletí." Právě tato poslední věta je opravdu pozoruhodná: Osiris obdrží klíč, otevře jím tajné brány mystérií a splyne s nezničitelnými, kteří mezi námi prodlévají už celá tisíciletí! Tím se opětovně dostáváme na dosah původnímu vědění a tajuplnému Devateru. K ocitované Champdorově větě by se dalo dodat ještě mnoho. Připomíná podivuhodné fámy o devíti místech na Zemi, kde dochází k časovým anomáliím a kde se nacházejí stanice nebo operační střediska jakéhosi supertajného kolegia devíti zasvěcenců, kteří se během dlouhých časových úseků střídají podle principu rotace. A tak začneme přemýšlet o tom, zda těchto devět zasvěcenců není onou řídicí a vedoucí silou stojící za informacemi, které Rada Devatera poskytla Puharichově skupině, přičemž tuto Radu Devatera nelze ztotožňovat s původními devíti egyptskými bohy. Legendární hrabě St. Germain, podle podání poutník v čase, jenž už staletí prochází lidskými dějinami jako jedna z jejich největších záhad, byl prý před dávnými dobami rovněž příslušníkem zmíněného kolegia. Před několika tisíciletími údajně zavraždil jednoho egyptského velekněze, jemuž ovšem ještě předtím zcizil tajemství věčného života. Potom zmizel a vynořoval se mnohem později v různých dobách - a občas prozrazoval některá tajemství starého a nesmírně rozsáhlého vědění. Výše připomenutých devět míst existuje na naší planetě dodnes. Dochází na nich občas k pozoruhodným událostem, které však vyvolají pozornost jen mála lidí. Na německo-rakouské hranici se nachází jedna z těchto tajuplných lokalit. Je to hora s mramorovou stěnou a "časoprostorovou bránou", jíž před nějakou dobou prošli tři lidé a naráz se ocitli ve starém Egyptě... Podle zdravého lidského rozumu tohle všechno samozřejmě nemůže být pravda. Nestojí však nad rozumem příroda, aniž bychom ji kvůli tomu

vnímali jako něco nepřírozeného? V zajetí své věčně moderní arogance se často domníváme, že jsme už všechno vyzkoumali a že pro všechno máme nějaké vědecké vysvětlení. A jdeme dokonce tak daleko, že vše, co nezapadá do rámce našich modelových představ, odmítáme jako neexistující. Příliš rychle a ochotně zapomínáme na to, že ani sebelépe provedený vědecký výzkum nemůže nabídnout více než právě takové modely skutečnosti - nikdy však skutečnost samu! Klíče, jimiž se otevírají tajné brány mystérií, byly - jak upozorňuje Champdor - už dávno ztraceny. Nejednen nadšenec je však horlivě hledá, další tvrdí, že je už vlastní, a zbytek se snaží zabránit jejich objevení - a tudíž zamezuje i přístup ke staroegyptské moudrosti.

10. Znemožněná věda.

Jedním z těch, kdo hovoří o tom, že vlastní onen tajuplný "klíč", je dr. James J. Hurtak, muž, u něhož musíme vycházet z čehosi jako rozštěpení osobnosti, abychom mu alespoň do určité míry učinili po právu. Tento Američan je velice neobvyklý člověk, jenž přes veškerou publicitu stojí spíše v pozadí. Jako orientalista hraje kromě jiného doslova klíčovou úlohu v souvislosti s Devaterem a rovněž v tajných aktivitách na plošině u Gízy.

Nesmírně inteligentní James Hurtak je na jedné straně "typický" vědec, na druhé straně vlivný mystik prvního řádu. Udržuje vynikající kontakty s významnými vědci, tajnými službami i vysoce postavenými osobnostmi v egyptské metropoli.

Hurtak založil Akademii věd budoucnosti (Academy for Future Sciences, AFFS) a úzce spolupracoval s neméně záhadným dr. Puharichem v době, kdy Puharichovy kontakty s americkými tajnými službami byly mimořádně intenzivní, abychom to vyjádřili co nejopatrněji. Dr. Hurtak je obeznámen s poselstvími Rady Devatera, která přijímala média zvláště v Puharichově kruhu. Záhy ho tento kruh lidí začal uznávat za svého duchovního vůdce.

Záhadný orientalista tvrdil, že v roce 1973 získal významné informace z mimozemského zdroje:

"Má hlavní práce spočívá v tom, že předávám zprávy z první ruky," prohlašoval opakovaně na kongresech. "Tyto informace pocházejí z mé osobní zkušenosti z kontaktu s jakousi vyšší inteligencí v roce 1973. Tehdy mi bylo předáno čtyřiašedesát klíčů vědění, týkajícího se nového vysvětlení evoluce člověka od biofyzikální až k astrofyzikální úrovni."

To už zní trochu přehnaně! Přesto ještě stručně ocituji další Hurtakův výrok, protože by mohl být zajímavou narážkou i na egyptská tajemství a záhady:

"V roce 1973 - tehdy jsem působil jako profesor na Kalifornské univerzitě - jsem prožil několik parafyzikálních osvícení. Jedno z nich se týkalo superhelixu a také možnosti, že model RNA a DNA... je zakódován v systému Saturnových prstenců."

Dr. Hurtak má na mysli molekulární dvojspirálu naší dědičné substance. Tvrdí, že mu tehdy byla poskytnuta informace, že tenký a do sebe spletený F prsteneček Saturnu je znázorněním naší genové struktury. Taky dobře! Tento prsteneček, který leží na okraji velkých prstenců a byl objeven teprve poměrně nedávno, je tudíž údajně umělým výtvozem mimozemské kultury. Hurtak připomíná, že Američané a Rusové pozorovali více než dvě stě neznámých létajících objektů s kurzem směřujícím k Saturnu, a na tomto základě usuzuje:

"Jestliže Saturnovy prstence představují přirozené ohnisko mimozemské inteligence, která navštěvuje náš systém, aby zde pozorovala konkrétní model života, pak by Saturn byl optimálním místem k pozorování našeho solárního evolučního systému..."

Upřímně řečeno, tyto argumenty už nedokážu sledovat na základě logiky. Zajímavé jsou však v této souvislosti hned dva aspekty. Dovolte mi, abych teď chvíli přemýšlel a vy jste mohli mé myšlenky sledovat. Na jedné straně se Robert Temple - vzpomínáte si, hlavní advokát záhady Siria - v nejnovějším vydání své stejnojmenné knihy zmiňuje o tom, že civilizace Nommů neopustila sluneční systém, ale zřídila si stacionární stanici v systému Saturnu. Na druhé straně Egypťané znali hieroglyf, který znamenal "doba života" a měl tvar spirálovitě vinuté dvojité smyčky.

Spekuluji: Byla snad za vytvoření kuriózního prstence F odpovědná civilizace Nommů? Opravdu symbolicky znázorňuje naše geny? Tím by bylo jasné, že neznámí návštěvníci projevovali enormní zájem o stavební plán našich genů. A pak by i pozoruhodný hieroglyf metui, onen symbol doby života, mohl být mlhavou vzpomínkou na učení, které možná předal Thovt staroegyptským kněžím.

Doba našeho života je ostatně skutečně vázána na dvojitou spirálu. Koncovky genů, které vědci pokřtili na "telomery", se při každém buněčném dělení zkracují - tím plynou naše vnitřní hodiny jako při odpočítávání směrem k nule.

A jednou jsou konce genů natolik krátké, že to vede k poškození genů, nebo dokonce k zániku jejich funkčnosti.

No a nás pak musí uložit do kyticek.

Dr. Hurtak napsal knihu, která je vypravěna jako posvátné dílo a skutečně byla přesně tak zamýšlena.

Nazývá se Henochovy klíče. Tím se opět ocitáme u boha moudrosti, jenom si vzpomeňte:

Henoch = Tahuti (= Thovt)! Zajímavé je také číslo 64. Rozpomeneme-li se ještě na podivuhodné rozdělení oka boha Hora se sokolí hlavou, zakopneme rovněž o stejné číslo - 64. Dr. Hurtak kupodivu zveřejnil dvě různé verze toho, jak se k těmto klíčům dostal. Obě varianty se však vztahují k témuž datu. V noci z 2. na 3. ledna 1973 se mu prý v jeho domě fyzicky zjevil Thovt/Henoch. Kanadský frankofonní astrofyzik dr. Jacques Valleé, jeden z nejslavnějších žijících urologů, v jedné ze svých knih (Messengers of Deception - Poslové podvodu, pozn. překl.) ale uvádí, že mu Hurtak vyprávěl, jak během oné noci projížděl kalifornskou pouští. Nad automobilem se mu znenadání zjevilo oslnivé nepřírozené světlo. Potom ho obklopil světelný paprsek a "naprogramoval ho těmito klíči".

A zase je vyvolán zmatek! Co odpovídá skutečnosti?

Kdo tady lže a kdo mluví pravdu? Bylo by naprosto nesmyslné předpokládat, že nesmírně inteligentní Hurtak na svou původní historku zapomněl a nepamatoval si, co o "zážitku s klíči" vyprávěl někomu jinému. Valleé se jistě může svou inteligencí s Hurtakem měřit, takže ani on nic nespletl.

Musíme tedy buď u jednoho nebo druhého předpokládat úmysl zmást veřejnost. Ačkoli se domnívám, že by se jednou měla podrobněji prozkoumat i úloha Valleého, je teď mnohem důležitější otázka, jakou roli hraje Hurtak. Nemohu se přitom ubránit dojmu, že si libuje v kalení vody nebo že si některý ze svých drahocenných klíčů chce nechat pro sebe, ať už k němu přišel jakkoli.

Pro tuto domněnku hovoří v neposlední řadě i jeho spojení s institucí, která už dlouho pátrá po tajných komorách a staroegyptských záhadách. Je to Stanfordův výzkumný institut (Stanford Research Institute, SRÍ). Tento ústav byl založen při Stanfordské univerzitě v roce 1946 a záhy se stal významným smluvním partnerem americké armády a tajných služeb USA, Pentagonu i CIA.

K okruhu zákazníků SRÍ International patří i blíže neznámé soukromé koncerny. Hlavním zákazníkem je Bechtel Corporation, s níž se stejně jako s SRÍ ještě setkáme v nečekané a značně napínavé souvislosti při pátrání po skutečné "stargate", hvězdné bráně, zařízení sloužícímu k putování časoprostorem.

Stanfordský výzkumný institut každopádně záhy překonal svou mateřskou univerzitu velikostí i počtem pracovníků. Když vyšlo najevo, že SRÍ pracuje pro válečný průmysl a tajné služby, vyšli studenti ze stále ještě stejnojmenné univerzity do ulic. Z nejrůznějších stran se začaly hrnout protesty.

Hlavním úkolem bylo potlačit nepříznivou publicitu, a proto bylo rozhodnuto, že SRÍ bude od vzdělávací instituce neprodyšně oddělen. Tak vznikl soukromě vedený SRÍ, který se vypracoval na jeden z největších vojenskoprůmyslových, případně vojenskozpravodajských komplexů světa.

Je pozoruhodné, že se SRÍ International s tak nápadnou intenzitou začal zajímat o náhorní plošinu u Gízy, a to ve stejném roce, kdy Hurtak získal své klíče! Ale i kdybychom tento aspekt nebrali v úvahu, stejně se nevyhneme otázce, proč se ústav kooperující s armádou a tajnými zpravodajskými službami začal hrabat ve staroegyptských starožitnostech.

Jistě nešlo o snahu oslnit komplexním výzkumným projektem, protože výběr úkolů při tomto tajuplném pátrání ukazuje jednoznačně na jiný důvod. Veškeré snahy se totiž soustředily na něco, co mnozí archeologové pokládali za téměř scestné, tedy na tajné vědění a skryté komory. Za tímto účelem SRÍ International pátral pod Sfingou, vydal se v Alexandrii po stopách slavné knihovny, organizoval seismická měření poblíž "Chefrenovy" pyramidy a elektronicky prozkoumával nekropoli v naději, že narazí na hrobku mudrce Imhotepa...

V roce 1978 se k SRÍ dokonce přidružili ještě stoupenci jasnovidce Edgara Cayce, kteří se Sdružením pro výzkum a osvícení (Association for Research and Enlightenment, ARE) vytvořili v průběhu let poměrně mocný orgán. ARE podporovalo privatizovaný SRÍ, který už sám o sobě nebyl nijak chudý, a jeho výzkumný projekt zaměřený na Sfingu. Postupně se připojovaly další badatelské týmy. Jedna soukromá firma prováděla nedaleko Sfingy vrty a pronikla do hloubky třiceti metrů, kde narazila na žulovou vrstvu. Tato hornina se však v dané lokalitě nevyskytuje. Závěr, který se přímo nabízí: Zřejmě tu kdosi velice dávno vytvořil cosi umělého. Podzemní dvorany?

Než se podařilo tuto otázku vysvětlit, zasáhla egyptská armáda. Závora, která oddělila SRÍ od vrtné soupravy, byla ještě tvrdší než žulová vrstva, již se nyní mělo proniknout. Vše, co se odehrává v Gize, je opravdu nanejvýš zvláštní a podivné!

Dr. Hurtak s SRÍ International spolupracoval a byl také blízkým přítelem fyzika této organizace dr. Lamberta Dolphina, jenž vedl dvě expedice koncernu na náhorní plošinu u Gízy. V roce 1976 svěřil Dolphin svému příteli "několik soukromých názorů o zdejším komplexu". Ve dvou následujících letech pak Hurtak společně s dalšími badateli prováděl u Gízy laserová měření. Výsledky těchto výzkumů nebyly nikdy zveřejněny.

V letech, kdy se SRÍ doslova vrhl na Gízu, se odehrávaly za velice dobře zavřenými dveřmi tohoto institutu ještě další pozoruhodné věci. Z pověření Pentagonu, CIA, amerického námořnictva, a dokonce také Úřadu pro kosmický vývoj NASA uskutečnil několik programů v rámci Remote Viewing (RV), o němž jsme se zmínili v druhé kapitole této knihy. Připomeňme si, že jde u duchovně podmíněné vnímání nepřístupných, případně nepřímo přístupných míst a událostí (takzvané vnímání na dálku). Jeden z těchto projektů byl příznačně pojmenován Star Gate. Pokusné osoby popisovaly při vnímání na dálku nápadně často pyramidy, což pravděpodobně ještě více podněcovalo aktivity na náhorní plošině u Gízy. Každopádně využíval údaje remote viewingu Lambert Dolphin a James Hurtak za ním ani v nejmenším nezaostával.

Kromě metody dálkového vnímání, která je pro běžného člověka jenom těžko verifikovatelná a pochopitelná a již využívaly především tajné služby, se několik tajných badatelských týmů s posledními technickými vymoženostmi vrhlo na pyramidy a pátralo v nich po tajných komorách stejně jako v šedesátých letech dr. Alvarez při svých experimentech se zářením v "Chefrenově" pyramidě. Je to opravdu komické: Tehdy jeden pracovník přiznal, že už ničemu nerozumí, protože získané údaje mu spíše připomínaly magii, třebaže toto tvrzení sám Alvarez později odmítl. V roce 1986 se vydali dva Francouzi s různými měřicími přístroji pátrat po dosud neobjevených komorách. Našli nesporné indicie jejich existence, avšak egyptologové hovořili o reklamním triku francouzského sponzora, jímž byl jeden elektronický koncern.

Kdyby odborníci vyjádřili svůj nezájem jen v tomto případě, nebylo by to nejspíš nijak zvlášť nápadné.

Existuje však celá řada dalších případů, které dokládají skutečné dogma: Ti, kteří by vlastně měli o nové poznatky projevovat největší zájem, si vůbec nepřejí, aby nové objevy byly učiněny, natož pak zveřejněny, a pokud ano, pak pouze v jejich elitním okruhu. Tito "strážci" se houževnatě brání uznat soukromé výzkumy. Jeden vlivný egyptolog dokonce vystoupil s teorií, že všechny egyptské pyramidy mají uvnitř tři komory, ne více. A hotovo! A něco takového jako tajné aktivity na náhorní plošině u Gízy? Ale jděte, nic takového přece neexistuje ani ve snu! V roce 1987 začal pátrat po neobjevených komorách vědecký tým z japonské Wasedovy univerzity. Jak si jistě umíte představit, Japonci měli v zavazadlech několik elektronických přístrojů, které zrovna nepatřily do starého železa. Takto vybaveni se pokusili prozkoumat především okrsek kolem Sfingy a Velkou pyramidu. I oni zaznamenali pozoruhodné indicie četných dosud neznámých chodeb a uzavřených komor. Odborníci by vlastně měli ověřovat všechny zajímavé indicie, přinejmenším tehdy, pocházejí-li tyto informace od jiných vědců - a nálezy Japonců, ačkoli šlo "jen" o nepřímé náznaky, patřily k opravdovým lahůdkám. Nikdo je však nekonzumoval, a tak vychladly a nejvýznamnější archeologové z náhorní plošiny u Gízy jimi opovrhli, protože jinak by jim podle všeho mohly uvíznout v krku. Tak se raději zase pustila do světa fáma o reklamní akci a "odborníci" se dokonce nestyděli mluvit ani o pseudovědě! Totéž se stalo i dříve už zmíněnému geologovi Robertu Schochovi, když nově určoval stáří Sfingy. Tímto "úletem" se mu podařilo znechutit akademickou obec natolik, že ho renomovaní vědci obratem označili za prohnaného pseudovědce. Schoch se přesto nachází ve velice dobré společnosti - a je v ní nejen s badateli z Wasedovy univerzity.

Když chtěl profesor Joseph Davidovits z Barryho univerzity na Floridě podrobněji analyzovat materiál použitý na stavbu Velké pyramidy, protože měl podezření, že by z části mohlo jít o uměle vytvořenou směs, egyptské úřady mu materiálové zkoušky striktně zakázaly. Jsou ovšem známy nesčetné další podobné příklady, na jejichž připomenutí v této knize ovšem nepostačuje místo. Avšak nelze se ubránit podezření, které se nakonec mění v jistotu: Zde, na náhorní plošině u Gízy, existuje něco, co se nemá dostat na veřejnost - tajné komory a tajné vědění.

Jak napsal starý neoblíbený čmuchar, všeobecně proklínané zlobivé dítě archeologie Erich von Däniken roku 1995 ve své knize Soudný den už dávno začal: "Žádná z těchto knih (se starým věděním - pozn. překl.) dosud nespátřila denní světlo.

Jsou snad celá tisíciletí uloženy ve vzduchotěsných komorách Velké pyramidy? Najdeme tam odpovědi na naše otázky o soudném dnu a návratu bohů?"

Tak se nám v diskuzi znovu objevuje návrat bohů! Švýcarský autor se přirozeně rovněž nedokáže ubránit jistému podezření: "Pokouší se někdo zamlčovat toto tajemství před světovou veřejností?"

Stav věcí je mezitím tak zřetelný a jasný, že si tuto otázku už ani nemusíme klást. Můžeme na ni odpovědět jasně a jednoznačně: "Ano!" Podívejte se znovu společně se mnou na to, co všechno svědčí o existenci dalších komor v pyramidě.

Argumenty proti neuvěřitelně restriktivnímu "dogmatu o třech komorách" existují vlastně už dlouho, aniž by se v tomto případě musela používat velkolepá elektronická technika. Chtěl bych v této souvislosti připomenout zážitky dvou odborníků na pyramidy, jejichž upřímnost a otevřenost nezpochybňují ani etablovaní archeologové.

Ačkoli některé jejich výsledky nepřijímám bez výhrad, existují pro jejich příslušné líčení další potvrzující svědectví. Oba vědce už známe z diskuze o hieroglyfech s Cheopsovým jménem v odlehčovacích komorách Velké pyramidy: jsou to John S. Perring a Richard Howard-Vyse.

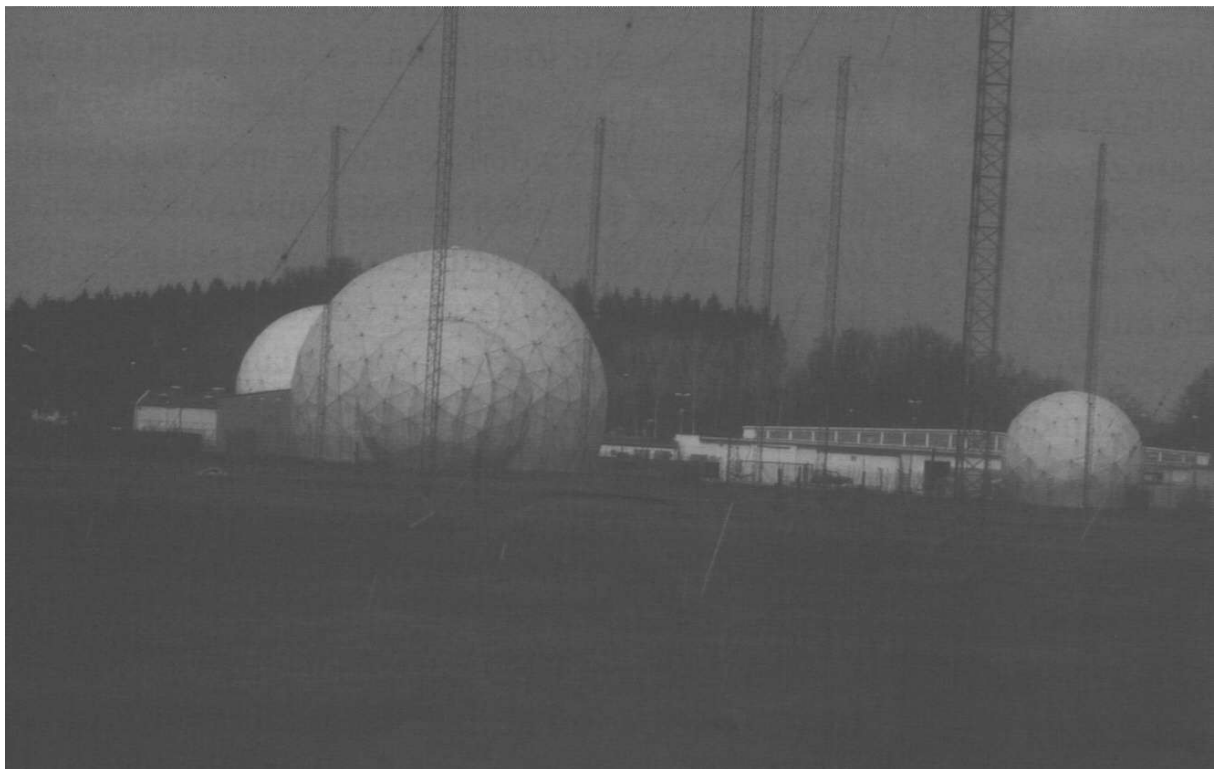
Nejprve to byl Perring, kdo 20. září 1839 učinil zajímavé pozorování ve slavné lomené pyramidě faraóna Snofreva, o níž se zmíním několika větami.

Tato památka je na první pohled nápadná nepřehlédnutelnou pozoruhodností: její strany stoupají asi do výše 45 metrů pod úhlem 55 stupňů, od této úrovně se však sklon zmírňuje na 43 stupně.

To je opravdu jedinečný příznak! Fyzik Kurt Mendelssohn vystoupil s domněnkou, že tento "optický lom" je jen projevem bezpečnostního opatření, k němuž se přistoupilo během stavby, aby se tlak horniny udržel v přijatelných mezích. Mendelssohn se domnívá, že při stavbě pyramidy u Meidúmu (je rovněž připisována faraónu Snofrevovi!), z níž se dodnes dochovaly jen ruiny, došlo k obrovské stavební katastrofě. Protože stavitelé ještě příliš dobře neovládali technický postup výstavby pod esteticky dokonalým úhlem 51 stupňů (jak to vidíme u Velké pyramidy), navrstvili na sebe příliš mnoho horniny a strany pyramidy se zřítily.

Přitom nepochybně přišly o život tisíce dělníků.

Dodnes jsou kolem pyramidového jádra vidět obrovské šterkové násypy. Působí dojmem, jako by pozůstatky pyramidy stály na návrší. Stopy, které zanechala eroze na ústředním pyramidálním kuželu, však svědčí o postupném zvětrávání, nikoli o nenadálém zřícení objektu. Archeolog George Johnson se proto domnívá, že trosky jsou zbytky někdejší rampy. Myslím, že správnou tezi lze do určité míry docela dobře ověřit: Pokud se v nahromaděné suti najdou četné kosterní ostatky, pak to jistě byla stavební katastrofa. Pokud ne, šlo nejspíš o rampu. Každopádně Snofrevův "pyramidální tým" nejprve vybudoval méně estetickou tupouhlou "Červenou pyramidu" u Dahšúru. Po ní následovala lomená pyramida, kde se zřejmě započalo stavět velice odvážně, ale pak se přece jen raději přešlo na bezpečnější sklon. Jiní odborníci ovšem tvrdí, že budovatelům prostě došel stavební materiál nebo že se jim už nedostávalo času, snad proto, že Snofrev neočekávaně zemřel a stavba musela být rychle dokončena.

Ne všichni jsou s těmito výklady srozuměni.

Neobvyklá "lomená" pyramida faraóna Snofreva byla možná už od samého počátku naplánována v této podobě. Její konstrukce nemusela být výsledkem staroegyptské fušeřiny, nýbrž projevem všestranně promyšlené ideje. Někteří egyptologové se domnívají, že oba úhly, které dělí stavbu na dvě části, symbolizují Dolní a Horní Egypt. Mimořádně zajímavá je však myšlenka, že

všech devět ploch, definujících lomenou pyramidu (tedy včetně základny), symbolizuje velké božské Devatero z Heliopole!

Ostatně pokud změna úhlu stěn není výsledkem nedostatečného zvládnutí stavitelského řemesla, nýbrž jen důsledně ztělesňuje určitou ideu, pak se jistě skrývá nějaký neobvyklý záměr či zakódované poselství i ve vzhledu neobvykle ploché "Červené pyramidy". Pak by už ale nikdo nemohl tvrdit, že Snofrev dal zbudovat tři pyramidy jen proto, že s prvními výsledky (tedy s pyramidou u Meidúmu a s "Červenou pyramidou") nebyl spokojen.

Kromě toho by ho také jistě nijak zvlášť neuspokojila ani zalomená pyramida, takže by to dokonce chtělo ještě čtvrtou stavbu! A co z toho můžeme jen tak mimochodem odvodit? To, co vlastně víme už po celou dobu: pyramidy nebyly hrobky! Protože pro jednoho mrtvého Snofreva by jinak postačovala jediná pyramida!

Neobvykle jsou konstruovány i vnitřní prostory lomené pyramidy. Tvar komor, předsíní a chodeb se odchyľuje od toho, nač jsme zvyklí. Některé zdejší zvláštnosti nenajdeme nikde jinde. Avšak vnitřní prostory skýtají ještě více záhad - a tím se znovu dostáváme k Perringovi a Vysemu, v neposlední řadě i proto, že v horní komoře byla objevena kartuše se jménem faraóna Snofreva, provedená červenými, hrubě vyvedenými hieratickými znaky...

Když Perring začal uvolňovat severní koridor od suti a šterku, postupoval jen s velikými obtížemi, protože ho zaskočil silný průvan. Od 15. října 1839 už téměř nemohl pokračovat v práci, průvan vanoucí z pyramidy byl příliš silný. O dva dny později zhasly téměř všechny lampy. Pracovní podmínky v pyramidě byly předtím extrémně tvrdé, lidi především vyčerpával jednak nedostatek kyslíku, jednak vedro. Průvan, který potom začal větrat koridor, však byl studený! Vzduch nepochybně pocházel z neobjevených průchodů a chodeb pod pyramidou, možná dokonce z chladného podzemního labyrintu! Počátkem padesátých let bádál v lomené pyramidě Egyptan Ahmed Fakhry a zaznamenal při větrných dnech zvláštní zvuky. Upozornil na to, že "je slyšet tón, který občas trvá téměř deset vteřin".

Doposud se nikomu nepodařilo žádné podzemní prostory najít, ale můžeme prakticky s jistotou vycházet z toho, že existují. Dokonce i Miroslav Verner, jenž je v odborných kruzích pokládán za uznávaného odborníka na pyramidy, se ve svém standardním díle (Pyramidy, 1999) táže: "Byly při zkoumání pyramid objeveny v jejich nitru opravdu všechny komory?"

Pyramidové komplexy starých Egyptů jsou mnohem velkolepější a komplexnější, než si mnozí profesionální egyptologové až donedávna přiznávali.

Spisovatel Peter Kolosimo se domnívá, že i pod chrámy v Heluánu, Sakkáře a Abydu se nacházejí starobylé utajené prostory, přístupné dveřmi, které se dají otevřít jen použitím tajuplných sil. Peter Tompkins zdůraznil, že by se mohlo jednat o speciální zvukové vlny nebo mimořádně sytý hlas. Nepřipomíná vám to zase pravé rameno Sfingy a ony tři osoby ze Západu? Jen povolání jedinci jsou s to zjednat si přístup, protože umějí vydat naprosto konkrétní zvuk! Tajuplné zvuky nacházíme ve starých stavbách na každém kroku.

Zaznívají ve Velké pyramidě, kvílejí ve skalních reliéfech gigantických soch Ramesse u Abú Simbelu a občas jsou slyšet i u jednoho ze slavných Memnonových kolosů, což jsou obrovští, avšak zubem času poznamenaní strážci thébské nekropole.

Okultní prameny nás informují o tom, že pod egyptskou pouští je ukryta celá královská říše, kterou lze srovnat s bájnou říší Agartha v Tibetu.

To, co platí o výše zmíněných monumentech, se ještě více vztahuje i na monumentální stavby na náhorní plošině u Gízy. Tyto složité architektonické celky skrývají mnoho záhad. Odborník na Atlantidu Edgerton Sykes se odvolává na prastarý arabský text, v němž se hovoří o kamenných otočných dveřích, vedoucích do podzemních klenutých komor pod plošinou u Gízy. I uvnitř Velké pyramidy by ještě bylo místo na stovky dalších místností.

"Nádherné chodby a komory, kam doposud nevkročila lidská noha, by mohly být přístupné také z nižší šachty, která vede ke Královské komoře."

Tento předpoklad vyslovil Thomas Holland, svobodný zednář 33. stupně, a podle něj za žulovým blokem, který do této šachty zasahuje shora, vede cesta k tajným dutým prostorám. To je fascinující domněnka.

Domněnky! Nejsou domněnky přece jen trochu málo? Samy o sobě jistě ano. Ale mnohé už přece víme - a právě to, co už víme, dokládá, že v pyramidě neznáme všechna zákoutí ani zdaleka! Nejlepším potvrzením tohoto stanoviska jsou objevy německého inženýra Rudolfa Gantenbrinka, jenž v roce 1992 zkoumal nitro Velké pyramidy robotem, který sám zkonstruoval a jehož "vypiloval" do opravdu nejmenších detailů.

Rudolf Gantenbrink byl se svými roboty úspěšný už v ropném průmyslu. Zatoužil spojit inženýrský um s nadšením pro obrovské pyramidy u Gízy, aby tak vnesl do archeologie svěží vítr. Přitahovala ho možnost řešit staré záhady moderními metodami.

Ve Velké pyramidě existuje jedinečný systém šachet, které v roce 1872 více či méně náhodou objevil badatel Waynman Dixon. Proklepával stěny obou hlavních komor, tedy Královské a Královen, aby podle odlišnosti zvuku zjistil případné duté prostory. Přitom objevil v každé komoře dvě zapečetěné šachty, které ležely naproti sobě. Jejich vstupní otvory byly čtvercové a měřily patnáct až dvacet centimetrů. O těchto stavebních prvcích jsem se už stručně zmínil v šesté kapitole. Nedá se zjistit, jak hluboko tyto šachty do pyramidy zasahují.

Dodnes se nepodařilo objasnit, k jakému účelu měly sloužit a proč jsou zrovna čtyři. Mnozí archeologové bez váhání prohlásili, že šachty měly nejspíš náboženský význam a že to jsou jen naznačené otvory nebo nedokončené kanálky, které jistě nezasahují nijak hluboko do nitra pyramidy.

Ve skutečnosti se existencí těchto šachet nikdo příliš nevzrušoval a nikdo necítil potřebu zabývat se Dixonovými záznamy, v nichž se upozorňovalo na jejich pozoruhodnou délku. Dixon jednoduše před každým ze dvou otvorů v Komoře královen rozdělal ohýnek a pozoroval kouř. Kouř velmi rychle mizel v jižní šachtě, v severní se však naopak hromadil. První šachta tedy musela být mnohem delší. Jen tento objev měl postačovat k tomu, aby podnítil vždy bdělou zvědavost badatelů. Avšak jejich jedinou odpovědí Dixonovi byl nezájem!

Nebo snad ostatní tento stav jenom solidárně předstírali? Že by nechtěli nic slyšet, vidět ani vědět?

Už to tak vypadá. Ale poznáte, že to nebylo všechno. Nebojte se, záležitost bude ještě jaksepatří gradovat!

Rudolfu Gantenbrinkovi bylo jasné, že především jižní šachta vede do hlubokých a dosud neprobádaných částí zdiva, a proto je přímo předurčena pro podrobnou inspekci. Po dlouhé a náročné práci stvořil tento profesionál z duralu mistrovské dílo jemné mechaniky v podobě miniaturizovaného robota, pásového vozidla, které bylo dostatečně malé na to, aby mohlo pozvolna šplhat šachtou směrem vzhůru. Zní to na první pohled velmi jednoduše, ale robot musel být mnohokrát modifikován a bylo třeba neustále řešit nové podněty, protože kvůli četným překážkám při stoupání malé vozidlo mnohokrát uvízlo. Každé dítě

dostává jméno, a tak i robot byl nakonec pokřtěn na Upuauta, psího boha z Asjútu, jenž jako "Otevírač cest" hlídal Osirise při jeho opuštění božské bárky. V tomto jménu zaznívá rovněž egyptské slovo baubau (haf haf!, něm. wauwau! - pozn. překl.) označující psa. Posláním robota Upuauta bylo otevírat nové cesty do pyramidy. K tomu ho Gantenbrink vybavil laserovým naváděcím systémem, potřebným osvětlením a videokamerou. Vše, co Upuaut "viděl", se okamžitě promítalo na obrazovce v Komoře královen.

Při první velké akci v roce 1992 se Upuaut dostal k vyčnívajícímú kameni a nemohl pokračovat.

Všechno tedy muselo být znovu promyšleno. Gantebrinkovi se nechtělo v pyramidě jen nečinně čekat, a tak provedl společně se svým týmem několik měření. S údivem zjistil, že dvanáct ze čtrnácti měření, která byla uvedena v jedné odborné italské knize a jež on sám použil pro své počítačové simulace a propočty, vůbec neodpovídalo skutečnosti!

Odlišnost nových měření byla osmdesátšestiprocentní - je vůbec možné dopustit se najednou tolika chyb, přehmatů a takové fušeřiny? To je nějak podezřele moc nedostatků najednou a "zavání" to něčím jiným! Připomíná mi to osvědčenou metodu matení veřejnosti a kalení vody. Když bylo Německo ještě rozděleno na dvě části, chovali se geometři z východu obdobně. Vlastně k charakteristice takového postupu postačí, aby vypadlo jediné písmenko - na starých mapách NDR, na kterých měly být zakresleny příhraniční oblasti, bylo vše ve skutečnosti ne zakresleno, ale zkruseno.

Mnohé na těchto mapách neodpovídalo skutečnosti, a to naprosto záměrně, protože potenciálním uprchlíkům na Západ, kteří se na tyto mapy spoléhali, se tak mělo dostat několika malých i větších překvapení.

Dokonalá dezinformace! Zřejmě existuje celá řada lidí, kteří nemají zájem, aby se určitá fakta o vnitřním uspořádání pyramid dostala na veřejnost.

I Rudolf Gantenbrink to pocítil na vlastní kůži. Podle mého názoru přitom velmi dvojakou úlohu sehrál Německý archeologický institut (DAI - Deutsches Archeologisches Institut, pozn. překl.) v Káhiře. Nejprve byli jeho návrhem všichni nesmírně nadšeni. Německý inženýr byl poučen, že by své napínavé pátrání nemohl bez DAI vůbec zahájit, protože "kutat" může jen ten, kdo předloží egyptským úřadům doporučení od renomované archeologické instituce.

Netřeba zdůrazňovat, že to je pravda. DAI podpořil Gantenbrinkův projekt a určil mu za aktivního spolupracovníka Ulricha Kappa.

Ke konci první kampaně se v den Gantenbrinkova odjezdu měla konat tisková konference. Tehdejší ředitel DAI, profesor Rainer Stadelmann, naléhal na inženýra, aby vydal prohlášení, že se mu podařilo v pyramidě nainstalovat účinný ventilační systém. Už při třetinovém výkonu Gantenbrinkovy ventilátory snížily vzdušnou vlhkost z téměř osmdesáti na třiapadesát procent. V poslední chvíli byla zmíněná tisková konference zrušena, Gantenbrink se nikdy nedověděl důvod, proč z jejího konání sešlo. Jak prohlásil, opouštěl Egypt "zmatený a zklamaný".

V prosinci 1992 znovu odcestoval do Egypta, aby "šéfovi pyramid" dr. Zahimu Hawassovi a profesorovi Raineru Stadelmannovi představil nového robota a prezentoval některé výsledky. Stadelmann pro něj navrhl jméno Upuaut a vyjádřil souhlas s Gantenbrinkovými plány. Vyjádřil pouze politování, že první výzkumy nebyly nahrány na videozáznam.

V březnu 1993 se inženýr znovu vypravil do Káhiry. Přivezl opět vylepšený robot a malý pomocný přístroj na měření úhlu sklonu šachty. Podle domluvy byl přítomen dr. Hawass, ale nikdo nevěděl, kde se zdržel profesor Stadelmann, jenž se měl schůzky zúčastnit. Jistě, byl to velice zaměstnaný muž. Ale přesto je nepochopitelné, že v průběhu napínavé výzkumné akce v roce 1993 zavítal do pyramidy jen jednou a pouze "na skok".

Po několika složitých obracech se 18. března Upuaut propracoval padesát tři metry do šachty a pořád ještě nebyl na konci! Potom ale narazil na bariéru v podlaze a nemohl pokračovat. Videokamera zachytila jenom stěži rozpoznatelné zjasnění v temnotě šachty. Dr. Hawass byl těmito výsledky nadšen.

O pouhý den později byl Gantenbrink připraven o nejcennějšího pomocníka, Ulricha Kappa z DAI! Nikdo na to výzkumný tým nepřipravil, nikdo nevysvětlil důvod tohoto kroku. Kapp byl nečekaně odvolán do Horního Egypta! Začala snad být celá záležitost příliš ožehavá, protože Gantenbrink mohl být při průzkumu šachty úspěšný?

"Kdo umí, umí," říká se. A opravdu: 22. března 1993 se inženýru Gantenbrinkovi podařilo překonat poslední překážku a Upuaut se propracovával ještě výše. Tým si povšiml, že stěny byly stále hladší, kvalita jejich opracování se viditelně zlepšila.

Bylo jasné, že tu čeká na své objevení něco, co bylo pro stavitele pyramid opravdu důležité! Přesně v 11.05 hodin dopoledne dosáhl robotek vzdálenosti plných padesáti devíti metrů od vstupu do šachty. Kamera odvysílala udiveným badatelům obraz zavřených kamenných dveří.

Veškerých vykopávek a výzkumů v Egyptě se účastní speciální pověřenci státní Správy egyptských starožitností, kteří by měli archeology podporovat, ale ve skutečnosti spíše kontrolují jejich aktivity. Jejich bdělému dozoru nic neujde. I v této památné hodině seděl vedle Gantenbrinka takový inspektor a inženýr se přesně rozpomněl na jeho reakci: "Inspektor zbledl... jak smrt. Upozornil mě na dvě kulaté bílé značky na měděných závěsech.

„To jsou pečeti, to jsou pečeti!“ zvolal s neskrývaným pohnutím. Musíme přerušit práci a informovat našeho nadřízeného!”

Gantenbrink vyrozuměl Hawasse a přirozeně také Stadelmanna, jehož beztak telefonicky informoval o svém postupu každý den. Německý profesor projevil ve vztahu k pečetím upřímnou skepsi.

Kulaté pečeti údajně ve Staré říši neexistovaly.

Později vyšlo najevo, že toto tvrzení nepatří k nejpřesnějším.

Avšak tato diskuze měla 22. března jen druhořadý význam. Oba archeologové projevíli velkou radost nad inženýrovým objevem a profesor Stadelmann navrhl, že by se mělo připravit prohlášení pro tisk. Dr. Hawass chtěl informovat ministra kultury.

Následující ráno měl Upuaut prozkoumat tajuplné kamenné dveře podrobněji. Byli přítomni četní svědkové. Z DAI se samozřejmě nikdo neuráčil dostavit. Pak 24. května profesor Stadelmann doporučil, aby zpráva pro tisk byla přepracována, avšak ani s novou verzí nebyl následujícího dne spokojen. Rudolf Gantenbrink si povšiml, že profesor je neobvykle nervózní a působí velmi ustaraným dojmem. Situace s prohlášením pro tisk se 26. května opakovala, takže se zpracovávala další verze! A 27. května opět. Profesor nakonec prohlásil, že by bylo nejlepší, kdyby se do konce května nic nezveřejňovalo. Prý by bylo ideální vyčkat až do listopadu, kdy má být zahájena další výzkumná kampaň. Inženýr měl mezitím návrhů vedoucího DAI plné zuby, vypověděl spolupráci a odletěl po svém velkolepém objevu rozzloben do Německa.

Na konci dolní jižní větrací šachty Velké pyramidy existují dveře a veřejnost o tom nemá být informována!

Profesor Stadelmann dokonce podstatnou část tohoto objevu dementoval. Striktně odmítl stále ještě teoretickou možnost, že se za "Gantenbrinkovými dveřmi" nachází jedna z dlouho hledaných tajných komor (pokladnic). Renomovaný německý egyptolog před tiskem prohlásil:

"Je všeobecně známo, že všechny poklady pyramidy už byly dávno vyloupeny... Za těmito dveřmi neexistuje žádná další komora!" A jeden z jeho spolupracovníků dr. Günther Dreyer přizvukoval:

"Všechno je to jenom výmysl! Hezký nový detail, ale nic více, alespoň dokud neprovedeme další výzkumy!"

Jak máme takové jednání pojmenovat, šlo o povýšenost, nebo o pokus skutečnosti záměrně zamlčovat?

Christel Jegorovová, mluvčí DAI, odbyla možnost existence další komory se stejnou přezíravostí jako Dreyer: "To je naprostý nesmysl!" Šachta slouží prostě a jednoduše k provzdušňování, a kromě toho je přece všeobecně známo, že v pyramidě už žádné další komory nejsou! No jistě, kdo to ale ví takhle přesně? Od jinak nesmírně opatrných badatelů tu najednou slyšíme jasná a jednoznačná slova o něčem, co skutečně nemůže nikdo vědět.

Četné sondy v pyramidách přinesly důkazy o tom, že neobjevené komory opravdu existují. Jestliže odborná veřejnost označuje tato měření za nedostatečná, pak nemůže jejich výsledky pokládat ani za důkaz opaku, ale měla by je beze zbytku ignorovat.

Pak ovšem ale nelze rozhodnout, zda skryté prostory v pyramidě existují, či nikoli.

Když Upuautův citlivý laserový paprsek prošel škvírou pode dveřmi při podlaze, zmizel v temnotě.

Něco volného tedy za dveřmi bylo, určitě se tam nacházel nějaký dutý prostor. David Keys, novinář a archeologický dopisovatel londýnských novin s příznačným názvem The Independent upozornil krátce po objevu na zajímavou souvislost.

Podlaha Královské komory leží přesně 21,5 metru nad podlahou Komory královen, podlaha vchodu do prostoru za nově objevenými dveřmi se nachází opět o 21,5 metru výše než podlaha Královské komory. Keys proto pokládá za možné, že tam na nás možná čeká dokonce ještě větší dutý prostor!

Gantenbrinkovy dveře nejsou "zdánlivé" a rozhodně nejde o výplod fantazie. Mezitím zesnulý a vysoce uznávaný britský odborník na pyramidy dr. Iorwerth Eiddon S. Edwards se o tomto objevu vyjádřil poněkud obezřetněji (nebo řekněme diplomatičtěji) než ostatní egyptologové. V londýnských Times sice prohlásil, že je nesmysl věřit, že se za těmito dveřmi nachází faraónův poklad, ale mohlo by jít o tajnou komoru s náboženským významem, která stále čeká na své objevení. Edwards tedy viditelně nebyl příznivcem hypotézy o třech komorách, jejímž duchovním otcem není nikdo jiný než profesor Stadelmann, který zřejmě nesnáší představu o větším počtu komor v pyramidě.

Přesněji řečeno představu o tom, že by se o nich měla dovědět veřejnost. Dokud se Gantenbrinkova práce zaměřovala především na průzkum větrání, bylo všechno v pořádku - a klidně se mohlo uvažovat i o konání tiskové konference.

Pak to ale začalo být příliš nebezpečné a profesor jistě nikoli nadarmo znervózněl. Nechci nikomu nic podsouvat, ale podle mého názoru jsou všechna dostupná fakta opět nápadně podivná.

Zamyslíme-li se nad tím, kdo všechno se snaží objevit tajné komory a kdo nemá zájem o to, aby byl takový objev zveřejněn, pak nás jistě nejprve napadnou svobodní zednáři. Jak jsem řekl, nechci nikomu nic podsouvat, ale nebudu také nic zamlčovat.

Jak známo, svobodní zednáři se vzájemně poznávají dlouho tradovanými signály, používají nesčetná tajná gesta a zakódované symboly. Leccos z toho však dokáže docela dobře rozpoznat i outsider. Zaujalo mne kupříkladu věnování německé knihy s názvem Egyptské pyramidy - od cihlové stavby k divu světa. Tato kniha je dedikována pravděpodobně nejváženějšímu současnému znalci pyramid Jeanu Philippu Lauerovi. Autor uvedené publikace za Lauerovým jménem uvedl:

"...objeviteli Džoserovy stupňovité pyramidy a velmistři pyramid..."

Velmistr Ú vědci zpravidla volí slova obezřetně, zvláště tehdy, chtějí-li něco jen naznačit. Proč velmistr?

Existuje přece řada možností, jak zvýraznit jedinečný význam Lauera jako předního egyptologa.

Avšak autor knihy se rozhodl pro výše uvedený konkrétní pojem. Náhoda? Nutnost? Kdo je vlastně autorem uvedeného díla?

Správně, uhodli jste: profesor Rainer Stadelmann!

A zase se ocitáme před stěnou tajemství a dohadů!

Ony Gantenbrinkovy dveře vlastně měly být už dávno prozkoumány. Neustále se oznamovalo, že bude podniknuto vše, aby se je podařilo překonat.

Už počátkem roku 1998 oznámil dr. Hawass, že se tak stane v polovině března 1998. Pak se mluvilo o květnu 1998. Nic se však nedělo. Nebyl dodržen ani následující termín, 31. prosinec 1999. Veřejnost dosud čeká na výsledky. Rudolf Gantenbrink plánuje, že se této úlohy zhostí společně s National Geographic. Nakolik bude mít nový tým volné ruce a kolik faktů se oficiální úřady pokusí zamlčet?

S napětím můžeme čekat i na jeho zprávu v knižní podobě, protože neúnavný inženýr plánuje vydat publikaci o svých dosavadních zkušenostech.

Už nyní můžete být velice zevrubně informováni o projektu Upuaut, když si na internetu vyhledáte adresu www.cheops.org.

Po všem, co jsme právě slyšeli o nepotěšující těžkopádnosti oficiálních míst, vás jistě poněkud udiví, když se dovíte, že se v době po Gantenbrinkově objevu v pyramidě odehrálo několik napínavých věcí - šlo přirozeně o neoficiální výzkumy, probíhající při výrazně ztlumených světlech!

V březnu 1997 nejvyšší šéf pyramid na náhorní plošině u Gízy Zahi Hawass veřejně prohlásil:

"V Gize neprobíhají žádné tajné práce!" Dr. Hawasse lze jen obtížně někam zařadit. Nikdo mu nemůže vyčítat, že by účinně nepodporoval výzkumy Rudolfa Gantenbrinka. Na německého inženýra udělala velký dojem nepřetržitá ochota a naprosto neautoritářský styl, který je pro Hawasse příznačný. Na druhé straně zůstává několik otázek bez odpovědi. Dr. Hawasse podporovala během jeho studií organizace ARE, ono finančně silné seskupení Cayceových učedníků, s nímž dodnes udržuje úzké kontakty. Tento kontakt neudivuje, protože dr. Hawass ARE za leccos vděčí. Veřejně pro tuto organizaci přednáší, nejspíš aby

ukázal, že v Gize je všechno v pořádku a nic tu neprobíhá ilegálně. Také dr. Mark Lehner, vedle Hawasse pravděpodobně vůbec nejvlivnější archeolog v Gize, je ARE rovněž zavázán, vždyť ta financovala jeho archeologické vzdělání.

Jak to však ve skutečnosti vypadá s tvrzením, že v Gize se nevyskytují žádné tajné aktivity?

S Davisonovou komorou jsme se už seznámili.

Pro Perringa a Howarda-Vyseho byla východiskem při jejich pátrání po dalších komorách, které se nacházely údajně nad ní. V Davisonově komoře se usadil i neobyčejný mystik Giovanni Battista Caviglia, který se pohybuje na hranicích možného, pokud jde o hermetické tajné učení. Z této místnosti chtěl Caviglia počátkem 19. století prokopat jižním směrem vodorovný tunel až k šachtě vedoucí směrem vzhůru z Komory královen. Po třech metrech se Caviglia svého úmyslu vzdal, pokračovat bylo příliš obtížné. Kdyby se mu jeho úmysl podařilo uskutečnit, narazil by přesně na místnost za Gantenbrinkovými dveřmi!

Jak jsem se už zmínil, získalo jen velice málo egyptologů - mezi nimi byl profesor Stadelmann - povolení zdržovat se v oblasti Davisonovy komory.

Má to svůj dobrý důvod. Někdo totiž pokračuje v kopání přesně tam, kde Cavigliovi došly síly!

Dr. Joseph M. Schor, dřívější ředitel farmaceutického koncernu a zakladatel Joseph M. Schor Foundation, pohybující se v okolí Cayce, zahájil na podzim 1996 výzkumný projekt ve Velké pyramidě.

Jako cíl udal provedení a záznam akustických experimentů. Už sama okolnost, že dr. Schor získal oficiální povolení strávit v Cheopsově pyramidě čtyři noci, zasluhuje pozornost. Možná že to souviselo se společným svobodozednářským propojením všech zúčastněných stran, avšak s vlastními tajnými aktivitami určitě nemá Schor příliš společného. Koneckonců právě díky jeho projektu se - i když nepřímo - dostaly na denní světlo některé nečekané skutečnosti odehrávající se v pyramidě.

K Schorově expedici se totiž připojil technik NASA Thomas Danley se svým soukromým týmem a později informoval o zřetelných příznacích tajných archeologických aktivit. Danley byl inženýr specializující se na akustiku, který se zajímal o mimořádně zajímavé téma - jak se mohou předměty pod vlivem určitých zvukových efektů vznášet! Při pobytu v pyramidě Danley využil

příznivou chvíli a zjednal si přístup do Davisonovy komory. Není jednoduché se do ní dostat: vchod se totiž nachází téměř devět metrů nad podlahou horního (jižního) konce Velké galerie. Kdo neví, že tam nahoře je otvor vedoucí do Davisonovy komory, toho to jistě vůbec nenapadne. Danley o něm věděl. Vystoupil po žebříku a pomocí lana do úzké šachty vedoucí ke komoře. Když se tam rozhlédl, objevil Cavigliův tunel, který byl kupodivu třikrát delší než původně, a tudíž vedl asi deset metrů do skály. Kdopak se to tu tajně prokopával? V komorách nacházejících se nad Davisonovou místností narazil Danley na pytle s čerstvě vytěženým turským vápencem. Když se o tři měsíce později znovu ocitl v pyramidě, upoutal jeho pozornost nově položený kabel, který vedl do Davisonovy komory.

Schorova expedice záhy nato skončila, když jí egyptská vláda zakázala veškeré další akce.

Danley však o svých pozorováních informoval veřejnost a brzy se našli odborníci, kteří jeho tvrzení ověřili. Snad si ještě vzpomenete na Richarda Hoaglanda, vlivného zastávce umělého původu monumentů na Marsu. Předtím jsem se o něm zmiňoval hlavně kvůli jeho údajnému objevu hieroglyfů v Abydu. Richard Hoagland založil vlastní výzkumnou skupinu a nazval ji "Enterprise Mission".

Dobře ví, jak si počínat ve vztahu ke sdělovacím prostředkům a jak na sebe, případně na své ideje, upoutat efektně pozornost. Nápaditými akcemi se neustále stará o publicitu. Inicioval kupříkladu to, že kosmický raketoplán Space Shuttle byl pokřtěn Enterprise, propagoval myšlenku živého oceánu pod ledovým příkrovem měsíce Jupiteru Europé a uměle vytvořených struktur na Měsíci, po zmizení sondy Mars Observer se postaral o jistý rozruch tvrzením o tajné operaci na Marsu a tak dále. Neměli bychom zapomínat, že Hoagland stejně jako Hurtak udržuje těsné spojení s Radou Devatera. Ve svých publikacích, které působí přísně vědeckým dojmem, přirozeně tento informační pramen neuvádí.

Na své internetové stránce Hoagland informuje o tom, že jeden člen Schorovy expedice se několik týdnů po jejím zrušení přihlásil u "Enterprise Mission". Hoagland nám jméno této osoby sice neprozradil, ale jistě nebudeme daleko od pravdy, budeme-li předpokládat, že se jednalo o Danleyho.

Tento účastník expedice na sebe přivolal stejnou nenávist, jakou si odnášel z Egypta domů i Gantenbrink.

Egyptské úřady všechno zdržovaly, posouvaly důležité termíny nebo je rovnou rušily.

Anonymní informátor prohlásil, že našel důkazy tajných aktivit a že je přesvědčen o tom, že se někteří členové egyptské vlády snaží utajit před veřejností vzrušující nové objevy. Jemu jde údajně o to, aby byli o skutečném stavu věci informováni ostatní členové vlády, což by umožnilo vyvíjet dostatečný politický tlak k nápravě daného stavu.

"Enterprise Mission" pověřila Američana Larryho Huntera, aby tyto informace ověřil. Hoagland označil Huntera za "nezávislého" egyptologa s dvacetiletou praktickou zkušeností. Ten se sice nedostal do Davisonovy komory, ale potvrdil jiné změny. Vyfotografoval například i nově instalovanou kontrolní videokameru na jižním konci Velké galerie. Na první pohled nebylo nic zvláštního na tom, že ve velice navštěvovaném památníku, jímž pyramida nepochybně je, byla umístěna kamera.

Úsměvný však byl úhel jejího nasměrování. Nebyla totiž namířena na galerii, kterou procházejí všichni návštěvníci pěkně jeden za druhým, nýbrž přesně na zed', v jejíž horní části se nachází malý vchod do Davisonovy komory. Kdokoli se nyní pokusí vstoupit do tohoto otvoru, bude přistižen přímo in flagranti.

Dokumentarista Boris Said lapidárně konstatoval, že Egyptané kopou v celé Gize. Na tom by samo o sobě nebylo nic podivného. Proč ale zazdívají pravdu? A proč ji zazdívají i nejvyšší představitelé Německého archeologického institutu? Zůstaneme-li u této slovní hříčky, mohli bychom říci, že svobodně zazdívají něco, co má zůstat známo pouze mezi povolnými společníky.

V Gize narážíme na každém kroku na zednářský světonázor. Při přechodu do roku 2000 probíhala před pyramidami gigantická slavnost u příležitosti milénia a uskutečnila se přímo uprostřed postního měsíce. Skladatel Jean-Michel Jarre byl pověřen, aby za deset milionů amerických dolarů složil dvanáctihodinovou operu s názvem Dvanáct snů slunce a aby realizoval laserovou show, obsahující i promítání obřího oka na boční stranu Velké pyramidy. To je výmluvný symbol! A abychom nezapomněli - nebyl to nikdo jiný než dr. Hawass, kdo navrhl, aby byla pyramida v tuto slavnostní chvíli ještě korunována zlatým pyramidionem z lehkého materiálu. Ve hře reflektorů ji měl na horní plošinu pyramidy dopravit vrtulník. A takto dokončený vrchol měl ráno 1. ledna 2000 přesně ve smyslu příslušných proroctví odrážet široko daleko sluneční paprsky. Tato akce byla na poslední chvíli odvolána. Dr. Hawass sice ujišťoval, že jeho

nápad neměl nic společného s vírou svobodných zednářů, ale v tomto ohledu mu nikdo nevěřil ani slovo.

Propojení všech osobností, důležitých z hlediska vykopávek na náhorní plošině v Gize, k Devateru, Cayceovi a svobodným zednářům, je opravdu nápadné. Je až metodicky důsledné. Svobodní zednáři udržují tradici staroegyptského vědění a znají jeho sílu. Ani v nejmenším nepochybují o existenci tajných komor. Poselství, které si odnášíme z Gízy i jiných významných míst říše faraónů, spočívá v "omezení škody". Při tajnůstkářském, avšak zároveň horečném pátrání si chtějí důsledně uzavřené kroužky a organizace přisvojit bohatou sklizeň prastarých pokladů, tvořených dnes už dávno zapomenutým věděním, které kdysi zprostředkovali Egypťanům neznámí nositelé kultury.

Četné skupiny se opravdu nejrůznějším způsobem pokoušejí dostat ke starobylému poznání.

Všechny jsou však podle všeho přesvědčeny o tom, že pro ostatní musí i nadále zůstat všechno utajeno, protože čas pro zveřejnění ještě nedozrál - a zároveň jim toto vědění vůči jiným zaručuje mocenskou výhodu. Pokud by někdo ze současných mocných kupříkladu disponoval vyspělými technologickými informacemi, v krajním případě snad i informacemi mimozemského původu, ponechal by si je pro sebe. Navíc o nich bude šířit záměrně nesprávné informace a každého, kdo prozradí veřejnosti pravé důvody, vystaví nelítostnému zesměšnění.

Nijak jinak se to v současnosti na naší planetě nedělá. K čemu by však bylo dobré zamlžování všech současných událostí, když se vynořují důkazy z minulosti? Takže i zde je třeba zaretušovat všechno, co by mohlo vést k prozrazení.

Paradoxní znaky, všechny záhady, které se objevily při výzkumu starého Egypta v písku, na kamenech nebo v hrobkách, vzbudily u mocných tohoto světa sklíčenou zvědavost. Tajné služby, oficiální úřady, zbrojní koncerny, archeologické výzkumné instituty, tajné společnosti a všechna možná jiná uskupení se potulují kolem starých monumentů, aby tam - samozřejmě s vyloučením veřejnosti - pro sebe získaly s ničím nesouměřitelné poklady.

Avšak ono je to ještě složitější. Jedna tajná skupina dnes používá pro své výzkumy a experimenty velmi neobvyklé metody, které samy tvoří významnou součást staroegyptských záhad. Jde o takzvanou technologii Stargate.

11. Tajné projekty.

Po všem, o čem jsme doposud mluvili, asi stěží někdo zapochybuje o tom, že v Egyptě neprobíhá všechno úplně standardně. Naše pátrání po souvislostech a pravých důvodech nás vždy přivádělo k neobvyklým fenoménům a velmi často k časoprostorovým jevům.

Ojedinělý je příklad hieroglyfů i v jinak nikoli právě obvyklém chrámu v Abydu. Tanky, vrtulníky a ponorky - technologie dvacátého století ve staroegyptském monumentu! Jak si to lze alespoň do určité míry vysvětlit? Jak známo, vysvětlení egyptologů zní takto: "Dvě různé vrstvy hieroglyfů se propojily a čistě náhodně vytvořily moderním dojmem působící struktury." S takovým vysvětlením se můžeme jen stěží smířit. Jak jsme zjistili, neuspěla ani jiná "normální" vysvětlení.

To, co zůstává, je natolik fantastické, že se tomu "zdravý lidský rozum" brání uvěřit!

Je to tedy opravdové dilema. Ale nic naplat, zaznamenané skutečnosti vyžadují konkrétní vysvětlení a dříve nebo později si budeme muset všichni rozšířit obzory, abychom pochopili, co se kolem nás děje. Každý, kdo aspoň jednou prožil mimořádnou zkušenost, například v Královské komoře Velké pyramidy nebo i na úplně jiném místě na světě, dobře ví, jaký boj se potom odehrává v jeho mysli. Ze všeho, co je nám důvěrně známé, jsme najednou vrženi do cizího, neznámého světa. Všechno, co nemůžeme pochopit a co jsme nezažili jako zkušenost, nám nahání obrovský strach. Proto se koneckonců všichni bez výjimky vyhýbáme možnosti vzít na vědomí existenci ojedinělých a cizorodých fenoménů. Také věda projevuje sklon k pohodlnosti. Co se nehodí do stávajícího konceptu, je zapotřebí odmítnout a rychle označit za nevědecké.

A pak existují celé speciální oblasti, které jsou tak jako tak obskurní, ale projekty tajných služeb a armádních složek v nich postoupily natolik, že civilní výzkum je v porovnání s nimi dosud v plenkách.

Zdá se, že jednu možnost prostě nemůžeme vyloučit: i hieroglyfy v Abydu mohou být výsledkem supertajného projektu 20. století. Opět budu chvíli uvažovat pod vaším dozorem: ony anachronické obrázky by mohly být čímsi jako zkamenělými reminiscencemi na věštecký sen jakéhosi egyptského zasvěcence, jenž podnikl mentální cestu do naší doby. Ale jaký důvod by měl k

tomu, aby cestoval zrovna do našeho století? Mohl by si přece vybrat z mnoha epoch a mohl by spatřit mnohé působivější události a artefakty než válečné prostředky, ačkoli by nejspíš vůbec nerozuměl jejich smyslu a účelu. Kromě jiného právě proto si myslím, že se musíme v Čase orientovat úplně jinak, abychom se dostali k nějakému vysvětlení.

A přitom znovu narazíme na tvrdošijné fámy, jež však pokaždé potvrzuje celá řada na sobě nezávislých svědků. Stavu absolutní průkaznosti se s ohledem na extrémní utajení samozřejmě nedá nikdy dosáhnout. Domnívám se, že každý, kdo je s to předložit nesporný důkaz dále popsaného scénáře, s ním nemůže vystoupit na veřejnost, aniž by se tím zároveň nevystavil nebezpečnému ohrožení života. Musíme tudíž tyto myšlenky nutně přijímat jako spekulativní - ale jejich skutečné pozadí má velice solidní základy. Takže oč vlastně podle těchto fám jde?

Ve 20. století byly prováděny za nejpřísnější mlčenlivosti a s vyloučením veřejnosti určité experimenty.

Byly to odvážné pokusy s cílem přemístit člověka fyzicky v časoprostoru nejen do různých minulých dob, nýbrž i do budoucnosti. Avšak k výzkumu stop po časových manipulacích máme k dispozici pouze minulost. A proto se setkáváme s anachronismy. V této knize jsem se zcela záměrně omezil na podobné četné anomálie ze starého (a přesto tak moderního) Egypta, ačkoli podobné rarity můžete nalézt na celém světě. Egypt však vyniká tím, že tam v současnosti panuje neobvyklý tajný ruch a že v někdejší říši faraónů na sebe narazily dvě mocné síly - vesmírní "prabohové" a technologie dvacátého století. Jako celek to vlastně představuje pozitivní zpětnou vazbu, nekonečnou smyčku. Archeologické poznatky o této staré kultuře nás magicky přitahují. Kdo by jednou nechtěl cestovat v čase do Egypta? A tajné organizace, které jsou na základě dlouhé tradice skvěle informovány o existenci dalekosáhlého tajného vědění Egyptů, mají i další důvod, aby se dostaly k jeho kořenům.

Přes nepřetržité úmyslné zesměšňování tohoto tématu existují dnes úctyhodné indicie o přítomnosti mimozemské inteligence na naší planetě, která se už dlouho zdržuje v naší blízkosti. Známe neméně závažné náznaky toho, že jedno velice tajné seskupení především severoamerických, ale snad přesněji řečeno světovládných mocenských struktur (vyhýbám se označení vláda USA, protože není ani přibližně přesné!) disponuje částmi mimozemské technologie a informacemi, které mu pomáhají při realizaci účinných experimentů s časem.

Tyto zdařilé pokusy představují neocenitelný mocenský faktor a skýtají i možnost dobrat se zdroje nesmírného egyptského vědění - nebo se k němu alespoň přiblížit.

Jak to ale vypadá s důkazy tohoto (v časoprostoru) opravdu ztřeštěného scénáře?

V současnosti známé programy, které se zabírají cestami časoprostorem, přirozeně byly a jsou prováděny s nejvyšším utajením. Samy o sobě jsou nesmírně složité, ale při jejich potvrzení hrají svou úlohu další potíže. Na nich zúčastněný personál se podle svědeckých výpovědí podrobil vymývání mozků a získal naprosto novou totožnost.

Je toho známo jen málo, ale i to málo je jen obtížně pochopitelné, protože je odpovídajícím způsobem komplikované. Jedná se o dlouhý příběh, jehož podstatné detaily vešly ve známost jen díky náhodným událostem. Existují však obsáhlé publikace, v nichž někteří přímí účastníci vypovídají o těchto projektech; ve zkratce se o některých zmíním.

Především se prostě a bez příkras soustředím na výpovědi svědků. Půjde o tvrzení, jejichž pravdivost nemohu ověřit. Přesto se však v působivém množství podrobných informací natolik shodují, že hrubé zfalšování věcného obsahu mi připadá nanejvýš nepravděpodobné.

Fantastické dějiny experimentů nás zavádějí zpět až na začátek této knihy, tedy do roku 1943 - k záhadnému experimentu Filadelfia. Určitě si ještě vzpomínáte: torpédoborec USS Eldridge měl být radarově zneviditelněn tím, že byl kompletně zahalen do "magnetické láhve". Tento test byl v podstatě dokonalým předchůdcem maskovacích technologií dnes známých jako Stealth. Projekt "Rainbow", jak byl vlastně Filadelfský experiment původně označován, měl status přísně tajné operace a jeho posláním bylo přispět k tomu, aby byla ukončena druhá světová válka pomocí techniky, jež byla nesrovnatelně vyspělejší než technika nepřítele.

Eldridge skutečně zmizel z radarové obrazovky, když byl magnetický obal aktivován. Ale stalo se mnohem více: loď byla neviditelná, a dokonce fyzicky zmizela z časoprostorového kontinua!

Rozplynula se a znovu se materializovala až v několik set mil vzdáleném Norfolku (Virginie).

Výpovědi o tomto experimentu jednohlasně vypovídají, že pokus byl z přírodovědeckého a technického hlediska dokonale úspěšný, ovšem pro posádku lodi přinesl katastrofální vedlejší účinky.

Členové posádky byli vytrženi ze svého existenciálního časoprostorového pevného bodu. Když se loď znovu zhmotnila, jejich těla zčásti splynula s ocelovými strukturami Eldridge. Už v přípravné fázi tohoto projektu byly vysloveny vážné pochybnosti, zda pokus skutečně proběhne podle plánu.

Na experimentu se podílely renomované osobnosti světového výzkumu. První teoretické základy vytvořil německý matematik David Hilbert už v roce 1912. Po něm pojmenované "Hilbertovy prostory" se staly východiskem pro studium nových matematicko-fyzikálních struktur v časoprostoru.

Hilbert se v roce 1926 sešel s geniálním matematikem Johnem von Neumannem, Němcem maďarského původu, jedním z průkopníků počítačové techniky, jenž dokázal i nejsložitější vzorce a teorie realizovat a pozoruhodně prakticky aplikovat.

Projektu se zúčastnil i Nikola Tesla, o němž dnes etablovaná věda téměř mlčí, a svým dílem k němu prý přispěl i Albert Einstein svými výzkumy jednotné teorie pole. Badatelská elita se sešla v americkém Princetonu, kde byl v roce 1933 za účasti Einsteina založen legendární Institute for Advanced Study. Je zajímavé, jak byl zdůrazněn do budoucna orientovaný charakter tohoto institutu: Institut pro pokročilé studie!

Tesla, jenž byl formálně ředitelem této instituce, si s von Neumannem nijak zvlášť nerozuměli.

Především v jednom bodě zastávali naprosto odlišná stanoviska. Tesla neskrýval obavy, že pro posádku může experiment znamenat příliš velkou fyzickou zátěž, a proto žádal o více času na testy, zatímco von Neumann naléhal na jejich co nejrychlejší provedení. Když Tesla v březnu 1942 z programu odstoupil, stal se von Neumann novým šéfem. Provedení pokusu bylo od této chvíle neodvratné.

Po tragickém výsledku testu z 12. srpna 1943 byl tým projektu "Rainbow" rozpuštěn a dr. von Neumann přešel do projektu Manhattan, výzkumu zaměřeného na tajnou konstrukci první atomové bomby. Celý příběh tím ovšem ani zdaleka neskončil. Koncem čtyřicátých let se znovu objevil velký zájem o události z roku 1943, čímž se o projektu "Rainbow" začalo znovu diskutovat. Dr. von Neumann a členové jeho skupiny byli povoláni, aby dodatečně zjistili,

co se tehdy skutečně stalo a proč se experiment vymkl kontrole. Všechno přece fungovalo dokonce mnohem lépe, než se obecně očekávalo, avšak lidé na palubě Eldridge se stali nechtěnými oběťmi. Tak byl původní "Rainbow" připojen k projektu na kontrolu počasí ("Phoenix"), aby byla nalezena odpověď. Hlavní centrálou nově vytyčeného výzkumu byly brookhavenské laboratoře na Long Islandu, protáhlém ostrově přímo před New Yorkem. Von Neumann dospěl po dlouholetých výzkumech k zajímavému objevu. Chyba z roku 1943 spočívala v tom, že členové posádky Eldridge byli zbaveni fixního časového bodu, když byli vrženi do časoprostoru. Tím bylo narušeno jakékoli spojení se známým univerzem a známou realitou. Podle nového řešení se takový fixní bod měl uměle zvenčí generovat. Externí orientační značka měla každému člověku, který se nacházel v magnetické "láhvi", zprostředkovat virtuálně a subjektivně dojem nepřetržitého plynutí času.

Vše směřovalo k tomu, aby se naplnil v podstatě egyptský ideál ovládnutí ducha. Jinými slovy, šlo o kontrolu myšlenek prostřednictvím určitých elektromagnetických vln. Americkému Kongresu připadaly tyto experimenty nezvyklé, a proto se v roce 1969 rozhodl, že je zastaví. Armáda na to nahlížela zcela odlišně. No jistě, kdo by nechtěl svého nepřítele mentálně ovlivňovat!

Nový start projektu byl zpečetěn spoluprací s americkou armádou. Lidé z brookhavenské laboratoře na Long Islandu tentokrát využili co nejdlejší místo, aby mohli pokračovat ve svých stále více utajovaných výzkumech. Pro armádu to nebyl žádný velký problém a kromě toho byla spokojena s tím, že nadále nemusela tuto akci, již se začalo říkat "Phoenix 2", sanovat z vlastních finančních prostředků. Není známo, odkud brookhavenská skupina čerpala peníze. Preston Nichols, účastník projektu, jenž svůj podíl na něm objevoval po podstoupeném vymývání mozku jen postupně a spíše náhodně, se domnívá, že hlavní úlohu ve financování hrály peníze nacistů. Ve své knize o tomto projektu se zmiňuje o příhodě, která se stala v roce 1944 ve Francii. Tehdy byl vlak, který převážel zlato v dobové hodnotě deseti bilionů dolarů, ukořistěné nacistům, vyhozen v tunelu do povětří.

Přepravovaný cenný náklad beze stopy zmizel.

Jedenapadesát amerických vojáků, kteří transport doprovázeli, přišlo o život. Americký generál George Patton byl pověřen zjistit, kdo stál v pozadí této sabotáže a jaké byly její skutečné důvody.

Myslel si, že informace získá z více zdrojů, ale všude narazil na nepřekonatelnou informační bariéru.

Jakési síly v pozadí dokázaly nesmírně účinně bránit tomu, aby na denní světlo nepronikla ani sebemenší osvětlující indicie. Nichols tvrdí, že podle jeho zjištění se toto zlato objevilo v Montauku, což je místo na nejzazším konci Long Islandu, kde brookhavenská skupina pokračovala v práci na projektu "Phoenix 2". Proto byl také tento nový časoprostorový výzkum znám především jako "Project Montauk". Proč ale probíhal právě v Montauku?

Stručně se to dá vysvětlit tak, že toto místo nebylo jen dostatečně odlehlé, ale nacházela se zde i stará vojenská základna a zvláštní radar, který byl sice dávno vývojem překonán, ovšem pro speciální účely tajných experimentů se ukázal jako nejvhodnější. Pomocí radaru SAGE (SAGE = Semi-Automatic Ground Environment), prvního počítačově řízeného systému včasné radarové výstrahy v reálném čase, mohli odborníci v Montauku pracovat s frekvencemi v oblasti od 425 do 450 megahertzů. Právě tyto frekvence se ukázaly jako nejvhodnější pro průnik do lidského vědomí!

Na přelomu let 1970-71 byla dočasně nepoužívaná stará letecká vojenská základna v Montauku opět aktivována a koncem roku 1971 mohly být zahájeny výzkumy podle zmíněného projektu Montauk. Jako nejlepší pokusný králík se podle Nicholse osvědčil téměř výlučný dobrovolný spolupracovník Duncan Cameron, jenž se vyznačoval výjimečnými duševními schopnostmi. Protáhlá montaucká anténa SAGE, podobající se banánu, byla za účelem experimentů namířena na budovu vzdálenou přibližně sto metrů, kde se nacházel Cameron. Cameron časem utrpěl v důsledku permanentního bombardování mikrovlnami závažné poškození mozku. Při lékařském vyšetření se ukázalo, že jeho mozek vlastně odumřel, což bylo přirozeně absurdní. Cameron žil a normálně přemýšlel, ale zřejmě jen s využitím mimořádných psychických rezerv. I jiné osoby, mezi něž patřili například vojáci a bezdomovci, se později staly oběťmi zde prováděných pokusů. Výsledky však vyvolávaly stále větší úžas. Nakonec byli odborníci z Montauku schopni cíleně vyvolávat, kopírovat a ukládat určité myšlenkové struktury. Zatímco se na jedné straně myšlenky vytvářely, jiný přístroj byl schopen myšlenky číst. Montaucký tým byl nadšen, když se dověděl, že koncern ITT takový přístroj úspěšně zkonstruoval. Pro Nicholse byl původ této vyspělé technologie záhadou, zmiňuje se však o informacích, z nichž lze usuzovat na mimozemský zdroj. Tvrdil, že tyto výzkumy byly podporovány bytostmi pocházejícími z hvězdného systému Siria.

Celé zařízení působilo neuvěřitelně jednoduše.

Kolem židle bylo pyramidálně uspořádáno několik senzorických cívek, které přijímaly signály od pokusné osoby. Šesti výstupovými kanály se získaná data přenášela do digitálního transformátoru a odsud do počítače Cray 1. Vzápětí se na monitoru objevily myšlenky pokusné osoby v trojrozměrné a plastické podobě. Cílem odborníků v Montauku bylo přeměnit tento přístroj na mentální vysílač, aby se při časoprostorových experimentech mohla zúčastněným osobám zprostředkovat nezbytná náhradní realita. Tak vznikla věhlasná "montaucká židle". Snímajícími senzory u židle a propojenými počítači probíhal řetězec signálů, které nakonec přenášel vysílač. Nichols popsal četné konstrukční podrobnosti i mnohé problémy provázející první pokusy především kvůli sladění jednotlivých komponentů. Je jen obtížně představitelné, že by všechny tyto podrobnosti pramenily výhradně z jeho fantazie!

Po několika omylech se konečně dospělo k cíli.

Badatelé z Montauku celý systém v roce 1977 zdokonalili natolik, že dokázal zhmotňovat obrazné představy. Když se Duncan Cameron soustředil na nějaký předmět, mohl být materiálně reprodukován.

Je-li toto Nicholsovo tvrzení pravdivé, pronikli vědci v Montauku skutečně do technických oblastí, které bychom za běžných okolností označili jako "magii". Občas se ukázalo, že zhmotněný předmět není dostatečně stabilní, a proto se nedal jednoznačně uchopit, avšak metoda byla časem díky vyřešení dalších detailů stále vyzrálejší. Jiné experimenty měly vyjasnit otázku, nakolik se skutečně dají přenést cizí myšlenky do mozku jiného člověka. V roce 1978 měl tým kontrolu vědomí takříkajíc v malíčku. Přitom vyšlo najevo, že tvar pyramid, které byly i v Montauku objektem zevrubného studia, a takzvaná T-anténa Orion-Delta jsou velmi smysluplné formy.

V následujících letech byly provedeny pokusy se zakřivováním času a spojovacími tunely do jiných dob. Experimentátoři totiž zaznamenali, že žádný objekt, který si Cameron představil, nevznikl přesně v téže chvíli, nýbrž vždy s časovým posunem. Nezřídka uplynulo mnoho hodin, než se předmět objevil. Byl to důsledek časového zakřivení.

Cameron se jako "médiu" začal soustřeďovat na brány času a otevírat je. Jeho myšlenky ho s využitím montaucké židle a T-antény Delta přivedly v roce 1980 k tomu, že uprostřed antény vznikl časoprostorový koridor, na jehož vzdáleném

konci zářil neznámý světelný zdroj. Vypadalo to přesně jako dokonalá science fiction, kterou známe z kasovního trháku Stargate.

S těmito časovými bránami bylo zpočátku mnoho potíží, protože se nedaly udržet ve stabilním tvaru a stále se "hroutily". Jakmile se Cameron pohnul, přenesl se jeho pohyb nevypočitatelně i na vytvořenou bránu. Pro poutníky v čase to bylo samozřejmě nebezpečné, protože se kdesi v časoprostoru mohli nenávratně ztratit. Badatelům pomohl tento problém vyřešit až objev stabilních hlavních vírů a časových majáků, které se staly důležitými záchytnými body, protože se opakovaly v podivuhodně pravidelném dvacetiletém rytmu.

Správné datum představoval i rok 1943, takže další časové majáky se vytvořily v letech 1963 a 1983. Jestliže se vědci zaměřili na tyto termíny a odsud pak vytvořili přemostění k původně zamýšlenému datu, mohli počítat s tím, že experiment proběhne zdařile.

Projekt v této fázi podléhal teoreticky nejvyššímu možnému stupni utajení. V únoru 1981 se na základně v Montauku sešel nový tým, z jehož členů Nichols podle vlastního tvrzení nikoho neznal.

Tato pracovní skupina se nazývala "Secret Crew", "Tajná skupina". Od této doby byl projekt označován krycím jménem Phoenix 3.

Kdykoli se pootevřela časoprostorová brána, vznikl energetický vír, do něhož byli temponauti vtaženi, jakmile do brány nakročili alespoň jednou nohou. Nichols se v knize Montaucký projekt zmiňuje o tom, že badatelé především experimentovali s obdobím kolem obou světových válek, avšak nevěděl, co přesně prováděli. Vědci však věděli naprosto přesně, co dělají. Vytvořili dokonce menší časový tunel, jímž mohli kontrolovat, co se děje v hlavním víru, a nazvali tuto akci "Vidoucí oko" - plnila totiž stejnou funkci jako kdysi neustále bdělé Horovo oko. Zvláště pozoruhodné je tvrzení, že se jim podařilo ústřední vír stabilizovat natolik a v takových rozměrech, že jím mohl projet i nákladní automobil. Sice se o tom přímo nemluví, ale stejně - nenapadlo vás také, že montaučtí vědci mohli poslat časovým tunelem do jiné doby, možná dokonce do starého Egypta, i tanky nebo vrtulníky? V zařízeních montauckého komplexu přece měli vědci v rukou nejlepší nástroj k tomu, aby tam odeslali expedici a ve správnou dobu a na správném místě pátrali po velkých tajemstvích.

O složitých výzkumech v Montauku, a především o tom, co se dělo během zde realizovaných projektů, by se toho dalo říci mnoho. Chtěl bych se rozhodně

zmínit alespoň o tom, že přístroje začaly 12. srpna 1983 projevovat cosi jako vlastní, na lidské vůli nezávislou dynamiku. Synchronně se skontovaly s čímsi, co bylo zpočátku velkou neznámou.

A potom bylo náhle všechno jasné. Toho dne se vzájemně propojily dva záchytné časové body a znenadání se v časoprostorové bráně objevil torpédoborec USS Eldridge z roku 1943! Z určitých důvodů to přivedilo nesmírně závažné komplikace v podobě časových paradoxů, o nichž se tu kvůli nedostatku místa nemohu rozepisovat - časoprostorová brána této knihy je prostě pro příběh Eldridge příliš malá! Někteří účastníci projektu každopádně nabyli postupně dojmu, že s celým experimentem zašli příliš daleko, a tak onoho dne sabotovali práci na všech úsecích, aby zabránili nejhoršímu. Z tohoto důvodu byl montaucký projekt Phoenix 3 v srpnu 1983 nečekaně ukončen.

Pro nás je především důležité to, že o této supertajné aktivitě kolují velmi přesné a podrobné fámy. Vždyť tu máme co činit s projektem, který údajně umožňuje cestovat v čase a může vysvětlit egyptské anachronismy i strašlivé tajnůstkaření, obklopující celou řadu chrámových lokalit. Samotný Montauk je fascinující místo, které zřejmě nebylo, případně stále není mimořádně vhodné pro podobné mysteriózní časoprostorové pokusy jenom kvůli anténě SAGE. Je nepochybně zajímavé, že Montauk má styčné body s Egyptem. Dříve tam existovalo několik malých pyramid neznámého původu. Mnozí hovoří o tom, že v místech, kde stojí pyramidy, je zesílené ono morfogenetické pole, jež v sobě skrývá veškeré informace o prostoru i času, takže jsou v něm uloženy také všechny události ve vesmíru. Toto morfogenetické pole údajně výrazně podporuje anomální časové fenomény.

Není rovněž bez zajímavosti, že u původních místních obyvatel, montauckých indiánů, je velmi významné jedno staré rodové příjmení. Jeho nositelé se jmenují Pharoah! I sám název Montauk a jeho původ jsou velmi zajímavé. Také v tomto případě se dostáváme do starého Egypta. Nezbyvá, než abych ještě jednou připomněl přesné znění staré arabské zprávy od Ibn Abd Hokma, který napsal:

"A pak nechal v západní pyramidě vytvořit třicet klenotnic, naplněných až po strop drahocennostmi, přístroji, ozdobami a klenoty z drahokamů, železnými nástroji, hliněnými modely lodí, nerezavějícími zbraněmi a skleněnými nádobami, které se daly ohýbat, aniž přitom praskaly."

Jednu zvláštnost této beztak už pozoruhodné výpovědi jsem původně nechal úmyslně bez komentáře, protože jsem chtěl nejprve říci několik slov o Montauku, abych celou záležitost představil v jasné a jednoznačné souvislosti. Jistě, nejnápadnější je přirozeně zmínka o ohebném sklu a nerezavějících zbraních. Čteme-li o tajných komorách v pyramidě a o takových zázračných artefaktech, snadno bychom mohli přehlédnout, že se mají nalézat v západní pyramidě! Velká pyramida u Gízy je sice pokládána za západní dům Isidy - východní představuje Sinaj -, avšak onen starý Arab mluví o západní pyramidě, a tudíž má na mysli poměry uvnitř komplexu na náhorní plošině u Gízy. Avšak ze tří tamních hlavních pyramid je Velká pyramida východní! Západní je nejmenší ze všech a je dosud připisována Mykerinovi (rovněž jen na základě nálezů faraónova jména, přičemž šťastným nálezcem byl samozřejmě Howard-Vyse).

To by znamenalo, že přinejmenším oněch třicet tajných komor, o kterých píše Abd Ibn Hokm, bychom i s ukrytými podivuhodnými předměty měli hledat spíše v této nenápadné pyramidě, zatímco téměř veškerou pozornost na sebe zatím poutají záhady Velké pyramidy.

Už jsem se zmínil o tom, že tři pyramidy u Gízy jsou vzájemně uspořádány stejně jako hvězdy v pásu souhvězdí Orion. Velikost pyramid přibližně odráží i relativní svítivost tří hvězd. Při uvedení jména hvězdy, kterou představuje Mykerinova pyramida, zbystříme pozornost. Nazývá se totiž Mintaka! To zní velmi podobně jako Montauk, jehož význam se také docela dobře hodí k pyramidě.

Badatel dr. J. H. Trumbull, přední odborník v oblasti výzkumu algonquinských indiánů, k nimž patří i Montaukové, spatřuje kořen jejich pojmenování ve slově manatuck, které je nositelem významu "kopec, návrší, pahorek"! V angličtině se tento význam rovněž odráží ve slově pro horu - mountain. Existuje ještě mnoho dalších souvislostí.

Bývalý americký prezident Thomas Jefferson, svobodný zednář, projevoval obavy z toho, že s montauckými indiány vymře i jejich zvláštní jazyk, o němž někteří vědci tvrdí, že je to "jazyk andělů" a jeho kořeny sahají až k Henochovi (henochitština).

Henoch je ovšem identický s Thovtem, jenž nás statečně doprovázel celou touto knihou.

Tvrzení o původu jazyka montauckých indiánů se pravděpodobně nedá dokázat, ale je nepochybně zajímavé. Spoluautor Prestona Nicholse zachází jistě příliš daleko, když vytváří spojení s anglickým slovem monkey (opice). Spatřuje v něm slovní hříčku, totiž mon-key, což se dá přeložit jako "klíč" (angl. key) k mon, tedy k Montauk. Mohli bychom to dotáhnout až k dokonalosti dovětkem, že opice v Egyptě vždy symbolizovala Thovta, takže i tento přístup by mohl být do jisté míry smysluplný.

Pozoruhodnější je ovšem nepochybně skutečnost, že v Montauku se schází Tahutiova neboli Thovtova lóže řádu, který z Evropy emigroval do Kalifornie. Mám na mysli řád východních templářů.

Opět se na místě poznamenaném staroegyptským duchem shromažďují neobvyklé skupiny!

Nechci to ale víc rozvádět, protože bude lepší věnovat se otázce, co se stalo s časoprostorovými experimenty po roce 1983 a kdo je dnes provádí. I na tyto otázky totiž uslyšíte fascinující odpovědi!

12. Kde je hvězdná brána?

Pyramidy naleznete na celém světě. Jsou tajuplné - stejně jako jsou často tajuplná i místa, kde byly zbudovány. Víte, kde se nachází kopie Velké pyramidy u Gízy a Sfingy v životní velikosti? No jistě že to víte! Tato kopie stojí - přirozeně v modernizované podobě - v jednom z nejztrěštěnějších měst na světě, v ráji hráčů a dobrodruhů, v Las Vegas (Nevada). Tam najdete Luxor, obrovské kasino, které zanedlouho spolkně miliardu dolarů na stavebních nákladech. Má přesně tvar Velké pyramidy a může s ní soutěžit i velikostí. Uvnitř je ovšem Luxor převážně dutý a na pomyslné misce vah by vážil jen zlomek hmotnosti svého egyptského vzoru. I zvnějšku vypadá kasino samozřejmě úplně jinak, jeho trojúhelníkové boční stěny jsou zhotoveny z tmavě zbarveného konstrukčního skla. Samozřejmě před touto pyramidou spočívá kopie Sfingy u Gízy. Jako mnohé v USA a téměř vše v Las Vegas působí tento výtvar dojemem falzifikátu.

Jistě nyní namítnete, že by bylo naprosto scestné předpokládat, že také zde, přímo pod kasinem, snad existují nějaké tajné komory a zvláštní silová místa. V tom máte určitě pravdu. Jak známo, každé z hráčských doupat v nevadském pouštním městě je zasvěceno určitému historickému námětu.

To, že tady nacházíme "egyptské" kasino, tedy není nijak velký div!

O tom není sporu. Přesto i tady narážíme na pozoruhodnou náhodu. Sfinga v Las Vegas se dívá přesně směrem na východ - ke Sfinze na náhorní plošině u Gízy. Pozoruhodnost je však v něčem jiném:

pouhých několik set metrů v tomto směru a do jisté míry přímo před nosem sochy se nachází několik přísně střežených bran a za nimi velmi neobvyklé letiště. Na první pohled to není nijak nápadné, protože jeho plocha plynule navazuje na velké mezinárodní letiště v Las Vegas, Mc Carran-Airport.

Avšak to, co se děje na menším a mimořádně dokonale chráněném území, je opravdu velice zajímavé.

Tato lokalita je pokládána za "bránu do Temného světa". Odsud totiž několikrát denně startují neoznačené linkové letouny, které přepravují anonymní specializovaný personál do pouště. Asi dvě stě kilometrů severně od Las Vegas přistávají letadla v zemi nikoho, kterou tvoří obří tajný vojenský komplex, o němž nejspíš hodně lidí kdysi slyšelo, a přesto je pokládán za výmysl teoretiků spiknutí, protože jen velmi málo jedinců ho dosud spatřilo na vlastní oči. Mohu však s absolutní jistotou potvrdit, že tento komplex existuje, protože jsem ho na vlastní oči viděl. Rozkládá se v dokonalé odloučenosti za vysokými horskými vrcholy na gigantické ploše, izolované od okolního světa.

Dosud se téměř nikdo nedověděl, co se tam vlastně děje. Svědkové, kteří si dovolili pronést několik nespělých náznaků, byli s ohledem na hrůznost svých tvrzení nelítostně zesměšněni. Někteří lidé ze základny něco prozradili jen mezi čtyřma očima.

Avšak i nepočtení obyvatelé žijící v oblasti kolem hranic tohoto území, striktně vymezeného nápisy Top secret, které bývá často nazýváno "Temný svět, opakovaně pozorovali neobvyklé fenomény.

V knize Geheimbasis Area 51 - Die Rätsel von Dreamland (Tajná základna Area 51 - záhada Dreamlandu) o tom informuji velmi podrobně, proto se nyní omezím jen na stručné shrnutí.

Nikdo z americké vlády ani armády nepřizná, že tento komplex skutečně existuje. Oficiálním mluvčím záhadných mocných činitelů skrytých v pozadí občas nezbyvá nic jiného než připustit, že by tajná zkušební základna v této liduprázdné oblasti Nevady případně mohla existovat. Avšak víc z nich v žádném případě nedostanete.

Ten, kdo by se chtěl na tento obrovský komplex podívat ze vzduchu, musí počítat s tím, že jeho letadlo bude sestřeleno. Dokonce ani piloti amerického letectva nesmějí přelétat nad nepřehledně rozlehlou leteckou základnou Nellis, kolem níž se rozkládá i zmíněná neprodyšně uzavřená oblast!

To si už zaslouhuje tučně vtištěný vykřičník! Případný narušitel musí porušení zákazu zaplatit v krajním případě svým životem, uplatňuje se tedy zásada "Vidět Temný svět a zemřít!" A platí to i pro pozemní vetřelce. Strážci tohoto území jsou v podstatě oprávněni zastřelit každého, kdo se pokusí na základnu proniknout. Od hraniční čáry až k vlastnímu komplexu je to přinejmenším dvacet kilometrů, a přesto kdokoli vkročí na toto území, vystavuje se obrovským problémům.

Podél celé zakázané zóny patrolují ve dne v noci hlídky vybavené bílými džípy. Na mnohakilometrové vzdálenosti se na obrovské přehledné ploše pozoruje vše, co se přibližuje k vymezenému pásmu. Na mnoha místech jsou v půdě instalovány senzory reagující na sebemenší otřesy, videokamery hlídají příjezdové cesty a neomylně prozradí každého, kdo se jen přiblíží k varovným nápisům, které informují o použití smrtelného násilí.

Maskované letouny pravidelně prolétávají své trasy a zkoumají i vzdálenou horskou krajinu, jestli tam špioni neprovádějí nějaké neplechy.

V této šedé zóně "Temného světa" americká občanská práva rozhodně neplatí.

Co je to tady za svět?

První stopy tajných aktivit zde nacházíme už ve čtyřicátých a padesátých letech. CIA zabrala toto území pro sebe, aby tu testovala technologicky nejvyspělejší tajná letadla. Tady se nachází kolébka maskovacích technologií v letectví! Technologie zneviditelnění! Území bylo postupně stále dokonaleji izolováno a záhy tady byly postaveny četné budovy, pojezdové dráhy a gigantická radarová zařízení. Mezitím vešlo v obecnou známost, že v Temném světě existují dokonce dva komplexy, oddělené horským masivem. Jeden se rozkládá východně od pohoří - to je ona neblaze proslulá Area 51 u vyschlého jezera

Groom, druhý najdeme od stejného horského hřbetu v západním směru - jde o neméně legendární základnu S-4, nacházející se rovněž u vyschlého jezera (Papoose).

Brzy začaly kolovat fámy, že se na tomto území testují mimozemské létající talíře, které získala americká vláda (nebo lépe řečeno tajná stínová vláda) po mnohokrát probrané a analyzované havárii UFO u Roswellu. Někteří vědci shromáždili fascinující svědecké výpovědi a o celém případě obšírně referovali. O pořádný rozruch se postaralo především vyprávění fyzika Roberta Scotta Lazara, které obsahovalo nesčetné podrobnosti. Jeho příběh je přímo nabit stejně neuvěřitelnými událostmi jako to, co vylíčil Preston Nichols a další účastníci obskurního projektu z Montauku. Nemohu zde reprodukovat celé vyprávění, ale pro naše úvahy nám postačí hlavní tvrzení: Lazar vystoupil s prohlášením, že od konce roku 1988 do května 1989 pracoval na základně S-4. Tam údajně existují haly vybudované ve skále, jejichž brány jsou maskovány jako přírodní skalní masiv - tedy něco jako moderní varianta "Dvorany záznamů", v nichž se mají nacházet neobvyklé utajované předměty. Také ve skále základny S-4 jsou prý uskladněny výjimečné objekty. Mluví se o devíti (!) létajících talířích nebo kosmických lodích mimozemského původu. Lazar tvrdí, že je osobně viděl na vlastní oči a jednu z nich dokonce prozkoumal.

Všech devět objektů nemohlo pocházet z roswellské katastrofy. Buď se tedy jednalo o prototypy, různé kopie originální kosmické lodi, zhotovené tajnou vládou, nebo tyto stroje pocházely z jiných zdrojů. Jejich stáří není známo. Musím připomenout, že jsme opět dospěli k oné zatracené devítce.

Nebylo by přímo fantastické, kdyby tyto létající stroje měly něco společného s devíti původními bohy? To je samozřejmě příliš přitažené za vlasy, a byť samotná myšlenka má jistý dráždivý půvab, nepředstavuje nic víc. Avšak s Egyptem a fenoménem putování v čase má tato záležitost přece jen něco společného. Už jste ostatně sami poznali, že i v Montauku byla zřejmě mimozemská technologie neodmyslitelným pomocníkem při pokusech s prostorem a časem, jimž se věnovala tajná skupina vědců. Avšak najdeme ještě více společných rysů.

Robert 'Lazar byl podle své výpovědi pověřen tím, aby prozkoumal druh pohonu neidentifikovaného létajícího objektu. Údajně se mu podařilo zjistit, že kosmická loď používá energii vzniklou z reakce hmoty a antihmoty. Generátor

produkuje gravitační vlny, které jsou v prostoru koncentrovány třemi zesilovači a namířeny na cílový bod.

Výsledkem je změna časoprostorového kontinua, jehož pomocí hora do jisté míry přichází k Mohamedovi.

Kosmická loď tedy "přitáhne" svůj cíl zakřiveným časoprostorem k sobě. Tím se časoprostorová struktura napne jako gumový pás a poté k sobě přitáhne Ú hvězdnou bránou v čase nula - kosmickou loď. Tato odvážná teze u mnoha fyziků vyvolává zpravidla jen vrtění hlavou.

V podstatě je mi ovšem srdečně jedno, jestli Lazar podrobnostmi této půvabné a vcelku logicky znějící myšlenky opravdu trefil hřebíček na hlavičku, nebo se od pravdy odchytil o celé světelné roky. Významná je spíše základní myšlenka o časoprostorových změnách, které, jak prohlásil, vedou mimo jiné k tomu, že kosmické lodě při pohledu z určitého úhlu se zdají neviditelné a kromě toho se při zkušebních letech pohybují po noční obloze divokými trhavými skoky. V nulovém čase se totiž zničehonic objevují úplně jinde a provádějí manévry, které veškeré naší fyzice nasazují dokonalou bláznovskou čepici - nebo spíše maskovací kapuci! Kosmické lodě, případně létající objekty ze základny S-4, manipulují časoprostorem. Jsou to stroje manipulující časem. Podívám-li se na fakta i neověřené zprávy, které pronikly z Temného světa na veřejnost, připomíná mi tato základna se svými mnoha zde realizovanými projekty morfogenetické pole, onu skrytou informační úroveň, na níž se mnohé zdánlivě samostatné fenomény znenadání spojují a doslova splývají. K tomuto zjištění jsme dospěli ve starém Egyptě i v Montauku.

Vše spolu souvisí, všechno je vzájemně propojeno.

Na základně Area 51 probíhají kromě pokusů s utopicky vyspělými leteckými technologiemi rovněž experimenty směřující ke kontrole lidského vědomí (mind-control). Kromě jiného při nich jde o vytvoření zbraní pro třetí tisíciletí, zbraňových systémů schopných manipulovat naším vědomím, a tudíž o dosažení vítězství bez průvodních materiálových škod. Neobvyklé psychologické zbraně byly s úspěchem použity už ve válce v Perském zálivu:

Jedna irácká jednotka se opevnila v mohutných krytech a Američané ji měli přimět k tomu, aby se vzdala. Tato situace mohla být vyřešena naprosto standardním způsobem. Avšak na obloze se kupodivu znenadání objevila helikoptéra s několika neobvyklými nástavbami a přeletěla nad opevněním.

Vzápětí se dveře pevnůstky otevřely a Iráčané vyšli ven se zdviženýma rukama a téměř provinilým výrazem. Náhoda? Zase jenom náhoda?

V roce 1998 jsem získal informaci (podrobněji viz už zmíněná kniha o tajném území 51, která ještě letos vyjde v nakladatelství Dialog - pozn.

překl.), jež více než nasvědčuje tomu, že v montauckém experimentu Phoenix 3 po roce 1983 a jeho následovníkovi v podobě technologie Stargate se pokračuje právě na základně Area 51 nebo S-4. Neměli bychom "S-4" správněji překládat jako "Stargate 4"? Původ zkratky je totiž dodnes zahalen mlčením - a také není jasné, proč se sousední území nazývá Area 51. Pokud by se odsud ovšem s pomocí technologie Stargate cestovalo v čase při pátrání po starobylém vědění do starého Egypta a jestliže by se tato technologie vztahovala k pyramidám u Gízy, potom by bylo číslo 51 naprosto srozumitelné. Vyjadřuje totiž přesně "pyramidový úhel". Sklon bočních stran pyramidy oproti obzoru činí 51 stupňů a 51 minut. Ale to všechno je jistě jen náhoda. Mohli bychom kupříkladu rovněž předpokládat, že 51 bylo vybráno k počtu 51 amerických vojáků, kteří zahynuli při loupeži ukořistěného zlata ve Francii, onoho zlata, jež se údajně používá k financování projektu Hvězdná brána.

Temný svět je znám také jako Dreamland - "Krajina snů"! Existuje snad nějaké příhodnější označení? Na tomto území pracuje mnoho zbrojních a technologických koncernů, leteckých firem a zpravodajských služeb na supertajných projektech.

CIA byla od prvních dnů vždy nejaktivnější a vybírala firmy a týmy, které tam měly konstruovat superrychlé průzkumné letouny a vyvíjet technologii neviditelnosti - a šlo o koncerny jako Northrop nebo Lockheed. Ke spiklenecké elitě patří i už spíše zamlčovaní giganti EG&G, Raytheon, E-Systems nebo Bechtel. Mnohé nasvědčuje tomu, že všechny tyto organizace nesmírně usilovně spolupracují na nejtajnějším projektu světa - technologii Stargate, ovlivňující prostor a čas, a tudíž i lidstvo jako celek. Bechtel je ostatně jedním z hlavních klientů SRÍ International, oné mocné korporace, která horečně výzkumy provádí i v Egyptě. Aktivně se na vytvoření SRÍ dokonce i podílel. Tento koncern je specializován na výstavbu podzemních komplexů a provádění hloubkových vrtů.

V jisté době to dokonce vypadalo tak, že Bechtel převzal (po EG&G) na Area 51 šéfovskou pozici, a zůstává skutečností, že tento koncern dodnes zastává na území Temného světa nesmírně důležitou úlohu. Už před lety hrál stejný

koncern podivuhodnou roli v akci, při níž byly v centrálních oblastech amerických měst pokládány kabely, jejichž účel nebyl nikdy vysvětlen. Nesloužily telekomunikacím ani zásobování elektřinou a neplnily žádné jiné známé poslání. Mluvčí Bechtelu pouze prohlásil, že tuto práci provádí "na objednávku", ale nikdy nesdělil, o koho šlo a co se těmito pracemi vlastně sledovalo.

Vlastního provozovatele Area 51 neznáme. Jistě to není pouze jediná osoba. V pozadí zřejmě stojí dokonale utajovaná skupina mocných, kterou bychom mohli označit jako moderní variantu "Devatera".

Toto tajné uskupení vlastní dalekosáhlé poznatky o mimozemských technologiích a působí ve skutečně obrovských souvislostech. Je nepochybně natolik mocné, že běžné vládní systémy pro ně už nemají žádný význam. Proto také tu a tam dochází k událostem, při nichž vychází najevo, že existují instituce, které se konstituuji a působí za hranicemi platných zákonů USA nebo jiných států. Proti nim jsou všechny obvyklé nástroje a síly tohoto světa bezmocné. Tato nadnárodní a "nadvládní" skupina má mnoho jmen, a proto je koneckonců - bezejmenná.

Existuje ještě jedna skutečnost, z níž vyplývá, jak plynule navazuje jeden tajný projekt na druhý.

Víme, že 12. srpna 1983 byl montaucký projekt dramaticky ukončen. Do konce uvedeného roku nebylo na montauckém území živáčka a zvláštní vojenská jednotka (tzv. černé barety) dostala rozkaz usmrtit všechno, co by se tam případně ještě pohnulo. V květnu a červnu 1984 se tato speciální jednotka objevila přímo na základně. Poté byly zametyeny všechny stopy, z nichž by se dalo jakkoli usuzovat na události, které se tady svého času odehrály. Šířily se však fámy, že projekt ve skutečnosti nebyl ukončen, ale pouze přesunut na nějaké tajné místo na západě Spojených států.

V podstatě ve stejné době se odehrávalo něco pozoruhodného i kolem základny Area 51. Její provozovatelé zabrali asi 36 000 hektarů půdy, aniž by cítili potřebu se kohokoli na to ptát. To bylo protizákonné. Nejprve měl být přece informován Kongres. To by však znamenalo příliš mnoho publicity, která nebyla nikomu "z druhého břehu" po chuti. Temné síly nakonec skutečně dokázaly, že Kongres dodatečně tento zabor schválil bez velkého mumlání a brblání. Nové území bylo vlastně zabráno jenom proto, aby tajná lokalita byla ještě utajenější.

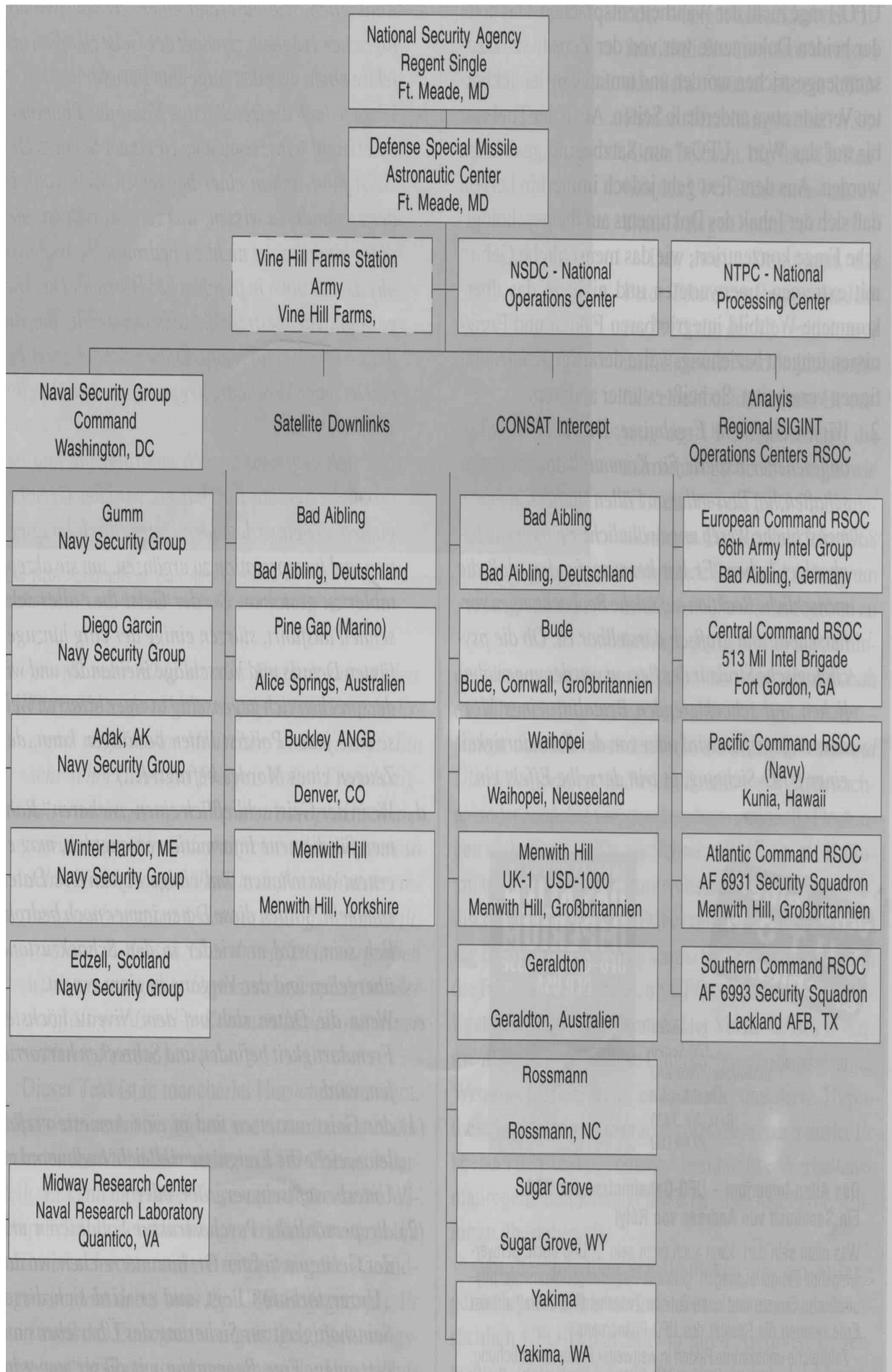
Je zřejmé, že v roce 1984 tam byly zahájeny práce na obrovském projektu, tajnějším než všechny předchozí - Stargate - Phoenix TV!

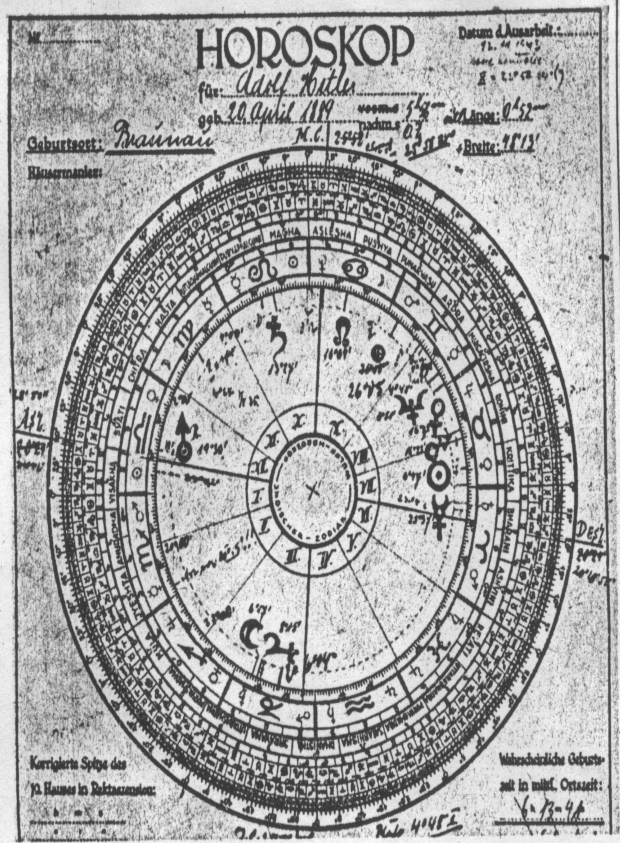
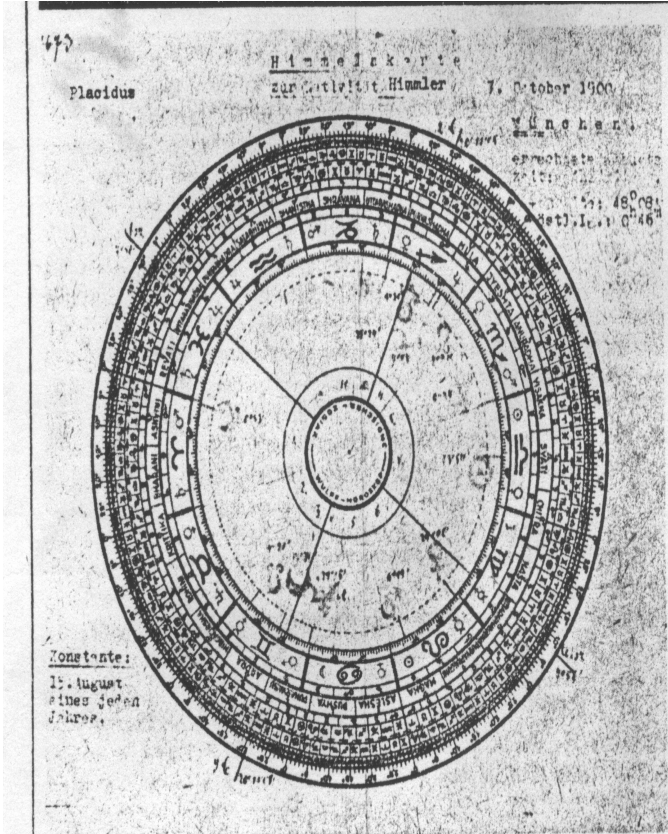
A tak se před námi nakonec objevuje nesmírně konspirativní a složitě strukturovaná konstelace:

existence pozemské světovládné skupiny, působící nad všemi vládami světa -
existence mimozemské mocnosti, která mezi námi prodlévá už odedávna -
existence hrůzostrašných projektů, jejichž prostřednictvím má být dosaženo kontroly vědomí a časoprostoru - a existence s tím vším souvisejících tajemství starého Egypta, za nimiž se skrývá mnohem více než jen fantazie vyšinutých badatelů a mágů. Všechny skutečné důvody zasvěcených a veškerá konkrétní spojení musí zůstat omezena jen na úzké kroužky vyvolených a navenek je třeba je zamlžovat, protože spiknutí Stargate se týká nejhlubších záhad této planety.

A je opravdu mnoho co zamlčovat.

Avšak nic, co se odehrává pod bdělým pohledem bohů Hora a Re, nemůže zůstat utajeno navěky!

... zaimóna při šestých aspektech a nenáživním obsazení pododdělení